

Gran homenatge al P. Miquel Batllori

L'il·lustre historiador i humanista va ser investit doctor «honoris causa» per onze universitats de l'àrea lingüística catalana

Foto: M.A.C.

Moment en què el P. Batllori és investit doctor «honoris causa».

La basílica de Santa Maria del Mar, a Barcelona, va acollir el 23 de maig passat un solemne homenatge acadèmic, religiós i polític al P. Miquel Batllori Munné, s.i., amb motiu de la presentació del primer volum del *Diplomatari Borja*, un projecte força ambiciós que ha impulsat l'insigne erudit, i per la seva ingent obra historiogràfica, que comprèn unes mil publicacions. Batllori, de 92 anys, va ser investit doctor *honoris causa* per onze universitats dels Països Catalans —les d'Alacant, Autònoma de Barcelona, Barcelona, Girona, Jaume I de Castelló, Lleida, Politècnica de Catalunya, Pompeu Fabra, Ramon Llull, Rovira i Virgili de Tarragona i Vic— com a reconeixement dels seus mèrits rellevants.

El cardenal Ricard Maria Carles va subratllar la dimensió religiosa de l'homenatge. «El P. Miquel Batllori —va manifestar l'arquebisbe de Barcelona— ha estat un gran jesuïta, un bon amic i company de Jesús. Un home d'Església, la trajectòria intel·lectual i vital del qual ha traspassat les nostres fronteres.» Per la seva banda, el cardenal Jorge Mejía, arxiver i bibliotecari de la Santa Església Romana, va lliurar al P. Batllori, en nom del Sant Pare, la creu Pro Ecclesia et Pontifice.

Pàg. 28 i «Rauxa» a la pàg. 40

El P. Joan Codina i el compromís salesià amb els joves

Joan Codina i Giol és el nou superior de la província salesiana que, sota l'advocació de la Mare de Déu de la Mercè, comprèn Catalunya, Ciutadella de Menorca, Osa i Andorra. Els salesians d'aquesta província tenen una dedicació preferent en la tasca educativa i pastoral en els camps que sant Joan Bosco proposava com a específicament evangelitzadors entre els joves: catequesi, escola, obres d'educació social, de

temps lliure... «Als joves, se'ls té en compte per a segons què: per al consumisme i per a l'oci, per exemple», constata el P. Codina en una entrevista, «però, en canvi, costa d'acceptar-los tal com són en el moment que estan passant; costa de donar-los veu sobretot quan es tracta del seu futur i de pensar en el futur de la societat que hauran de dirigir».

Pàg. 17

en primer pla

El Sant Sudari, icona de Crist

L'últim cop que es va mostrar als fidels el Sant Sudari, la tela que podria haver embolcallat el cos de Crist al sepulcre, va ser a l'any 2000, amb motiu del Jubileu. Apropar-se a la Síndone suposa aproximar-se a un misteri. L'Església ens diu que creure en aquest llenç no és un dogma de fe i que no s'ha d'adorar, sinó venerar. L'arquebisbe de Torí, custodi del Sant Sudari, afirma que «l'Església espera allò que la ciència té a dir. Els problemes oberts des del punt de vista científic conviden ara com ara a la prudència».

En la seva última visita a la Síndone, el Papa assenyalava que «aquest llençol preciós ens pot ajudar a comprendre millor el misteri de l'amor que ens té el Fill de Déu. (...) La Síndone constitueix un signe veritablement singular que remet a Jesucrist (...) i convida a conformar la pròpia vida a la d'Aquell que es va lliurar ell mateix per nosaltres». Joan Pau II reconeix que aquesta tela reflecteix la imatge del sofriment humà i convida a interrogar-se sobre el misteri del dolor.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Sumari

Pàg. 7 Joan Pau II fa una crida a la unitat a Bulgària

Pàg. 10 Entrevista al cardenal Carles sobre el Sant Pare

Pàg. 18 Obres al mur i jardins del Seminari de Barcelona

Pàg. 22 Tarragona: es promou la beatificació de Marià Mullerat

Pàg. 32 Una exposició reivindica Verdguer des de Ponent

Museu Episcopal de Vic

Nou edifici i nou projecte museogràfic a l'alçada de les exigències actuals

Pàg. 20 i 21

Editorial

El rostre de Crist

Ningú no pot saber amb certesa com és el rostre de Crist exceptuant lògicament aquells que van poder veure'l en vida amb els seus propis ulls o els que han tingut una aparició singular; totes les altres persones només poden fer-ne especulacions o deduccions més o menys creïbles. D'imatges, estampes i quadres de Nostre Senyor, en tenim de tots els tipus i estils, caracteritzats segons el carisma i els condicionants geogràfics dels autors. D'entre les milers de representacions del rostre de Crist cadascú té més devoció i admiració a alguna d'elles, però es tracta d'una apreciació sentimental, personal i subjectiva que no té res a veure amb la proximitat més o menys exacta de com va ser realment el rostre del Senyor Jesús.

Darrerament, fins i tot, hi ha qui ha especulat amb experiments científics avalats per la informàtica per fer-nos creure com seria la cara de Jesús. La veritat és que l'invent ha convençut molt pocs, entre d'altres coses perquè allò que es plantejava com a molt científic, podia pertànyer a qualsevol jueu de l'època de Jesús i això dóna molt poca fiabilitat al pretès descobriment. Es tracta d'un intent més, d'aproximació al rostre de Crist, que s'ha quedat, com tots els anteriors, en un simple intent.

En canvi, per a molts cristians existeix un rostre de Jesús que provoca molta admiració i veneració i que és considerat altament fiable, es tracta del Sant Sudari de Torí, que segons la tradició va embolcallar el cos del crucificat a la tomba fins al moment de la gloriosa resurrecció. L'Església no ha publicat mai cap document definitiu en què se n'afirmi l'autenticitat sense fissures, encara que ha valorat molt positivament la possible relíquia en ella mateixa i ha deixat molt oberta la possibilitat que algun dia pugui ser objecte d'adoració i no tan sols de veneració com ho és en aquest moment.

Sobre aquest tros de tela s'han fet els més diversos estudis científics o s'han tret conclusions molt diverses, algunes de contradictòries, per

això avui dia s'ha de considerar un error basar-se en arguments més o menys científics per autoritzar-ne o desautoritzar-ne l'autenticitat. El que queda clar tal com ha esmentat el mateix Sant Pare Joan Pau II és que el sudari de Torí és una «provocació a la intel·ligència», i és que hi ha uns quants interrogants que encara estan sense respondre com per exemple: com va quedar gravat el cos d'un crucificat sobre la tela?, perquè no s'ha trobat cap explicació lògica per a això, ni tan sols amb els mitjans tecnològics actuals. O també: com és que la imatge que apareix es veu amb molta més claredat quan s'observa com un negatiu fotogràfic?, i és que ha fet falta utilitzar les tècniques més modernes per començar a entendre alguna cosa del Sant Sudari, i encara així queda molt de misteri sense resoldre.

Alguns estudiosos diuen que les últimes proves practicades amb el carboni 14 demostren que es tracta d'un material de l'època medieval, en contradicció amb tots els estudis anteriors, i a més amb totes les imprecisions pròpies d'una tela que ha sofert molts deterioraments i probablement algun o altre sargit. Com totes les coses de fe, hi haurà qui continuarà creient i qui s'haurà desanimat, el fet important és que no hi ha proves concloents ni per un costat ni per l'altre. A més, fins que no es demostrï el contrari hem de veure el Sant Sudari com una «icona de Crist», que és la manera com també el Papa l'ha definit. En aquest tros de tela es reflecteix el sofriment d'un home, el drama de la crucifixió, els signes de la passió i del calvari, tot això, digui el que digui la ciència, sempre ens ajudarà a recordar l'entrega del Fill de Déu a la creu per tots nosaltres.

Amb aquest reportatge volem ajudar tots els creients a conèixer millor una de les possibles relíquies més valuoses de la cristiandat, venerada per tantes generacions inclosa la nostra, i a través d'ella recordar el que va viure el Senyor Jesús en la seva dolorosa passió. A partir d'aquí que cadascú en tregui les seves conclusions.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 75,02 € (12.480 ptes.)

Reste d'Europa: 137,92 € (22.950 ptes.)

Amèrica i Àfrica: 169,49 € (28.200 ptes.)

Àsia i Oceania: 235,01 € (39.100 ptes.)

LA TIRA

Per Pilarín

EL SANT SUDARI
PROMOU EMOCIONS
PIETOSES DE
DIVERSA INTENSITAT.

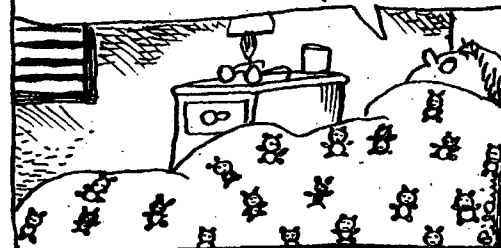
ÉS UN ENIGMA
CIENTÍFIC DE
PRIMERA FILA.

DE FET LA SEVA
HISTÒRIA ÉS UNA
AVENTURA DIGNA
D'INDIANA JONES.

I JO QUE EM PENSAVA
FINS FA POC QUE EN
TEMA DE LLENÇOLS EL MÉS
INTERESSANT EREN LES
FUNDES NÒRDiques.

en primer pla

La Síndone, una provocació a la intel·ligència

■ Oficialment, l'Església no ha emès cap document definitiu sobre el Sant Sudari

Si hi ha un llençol controvertit en la història, aquest és segurament el Sudari de Torí o Síndone. La Síndone desperta la curiositat, apassiona i, per tant, interpel·la, seguidament inquieta i finalment ens conquereix. Aquesta és la percepció que té Orazio Petrosillo, periodista italià i autor de *La Síndone da contemplare*. Amb tot, aquest llençol també provoca desconcert i rebuig entre els mateixos creients.

La Síndone, nom que rep el llençol de Torí, tela que presumiblement va embolcallar el cos de Jesucrist al sepulcre, és signe de contradicció i de divisió entre els mateixos catòlics. Aquesta relíquia és, per a uns, llençol medieval o pintura de Leonardo; per a altres, un objecte que desperta polèmica i passions a favor i en contra. Els seus defensors en subratllen la importància, especialment ara que Terra Santa viu un calvari sense precedents.

La pregunta espontània que sorgeix davant de la Síndone és si ens trobem davant d'una llegenda o d'una veritat. La Síndone apareix a Europa a la meitat del segle XIV, concretament a França. Es creu que provenia directament de Palestina i que era la tela que va embolcallar Jesucrist en el sepulcre. Els documents que es conserven no especifiquen per quin mitjà i només donen fe de com aquesta tela passa a mans de la família de Charny. El Sudari amb una imatge impresa, conegut avui com la Síndone, es va convertir en objecte de polèmica el 1355, quan la família de Charny el va mostrar a Lirey i va afirmar que era l'autèntic llençol funerari que va embolcallar Jesucrist.

Serà a partir del 1898, amb motiu de la primera fotografia del llençol, que la polèmica comença a fer-se més sorollosa i l'interès de la ciència augmenta. El llençol fa 4,36 metres de llarg i 1,10 metres d'amplada i es conserva actualment a l'absis de la catedral de Torí. Sobre el teixit de lli hi ha senyals que reproduïen la imatge frontal i dorsal d'un home mort per crucifixió. La relació entre aquesta imatge i la descripció evangèlica de la mort de Jesucrist sembla lògica i per a molts estudiosos és evident.

El nom *síndone*, italià, deriva del càlç

llatí *sindon*, usat ja en els evangelis de Marc (Mc 15,46), Mateu (Mt 27,59) i Lluc (Lc 23,53) per indicar l'indument fúnebre amb què es va cobrir el cadàver de Jesucrist després de la mort en creu. D'aquest llençol se'n comença a parlar a partir del segle XIV. Des d'aleshores l'atenció ha estat constant.

PRONUNCIAMENT DE LA SANTA SEU SOBRE LA SÍNDONE

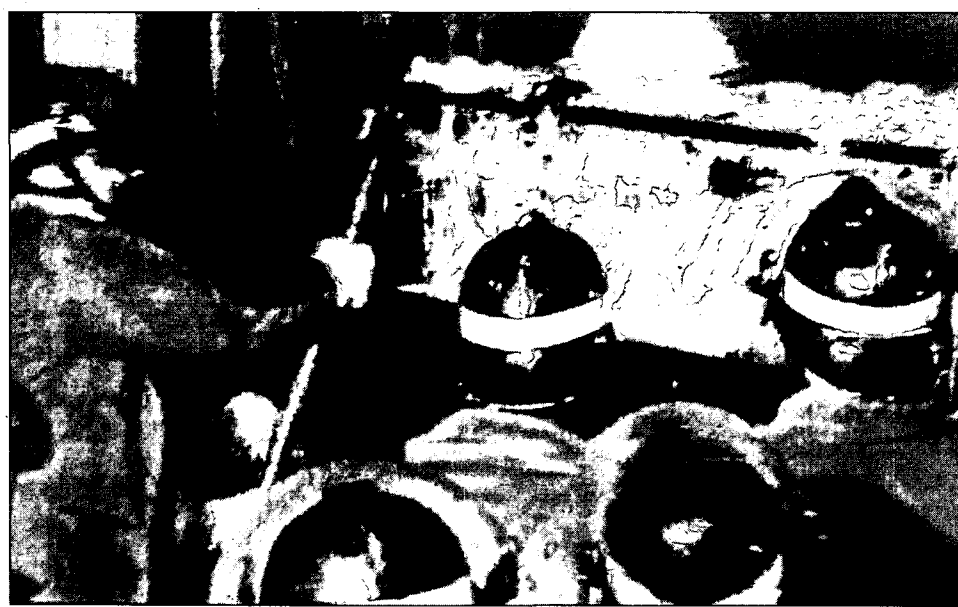
Acostar-se a la Síndone és d'entrada aproximar-se a un misteri. Oficialment, l'Església catòlica no ha emès cap document definitiu al respecte i els pronunciaments oficials es limiten a recordar que no hi ha una paraula final sobre el llençol, que creure en la Síndone no és un dogma de fe i que aquest objecte no s'ha d'adorar sinó venerar. El Papa reconeix el valor que té la Síndone i l'ha definida com a «icona del Crist» i com a «provocació a la intel·ligència». La prudència i el silenci, però, són les dues característiques que planen sobre el sant llençol custodiat a Torí.

La Síndone desperta un gran interès.

Giuseppe Lorizio opina que és difícil apropar-se teològicament a la Síndone.

Els bombers rescaten la relíquia de les flames el 1997.

«Des del 2000, la Síndone està tancada en un contenidor d'acer i vidre que està blindat per seguretat»

Durant el període d'ostensió del Jubileu (72 dies), el cardenal i arquebisbe de Torí, Severino Poletto, va explicar que «l'Església espera allò que la ciència té a dir. Els problemes oberts des del punt de vista científic conviden per ara a la prudència».

Per al Papa, la Síndone no és el llençol d'un home qualsevol: «En l'Home de la Síndone, certament l'amor de Déu parla

al cor de cada home.» El diari *La Stampa* escrivia a l'agost del 2000: «No és una casualitat que el Papa escrivís *Home* amb majúscules; això confirma que per al Pontífex aquest no és un home com els altres.»

En la seva última visita, agenollat davant la relíquia, el Papa va escriure que «aquest llençol preciós ens pot ajudar a comprendre millor el misteri de l'amor que ens té el Fill de Déu. La fascinació misteriosa que exerceix el Sant Sudari impulsa a formular preguntes sobre la relació entre aquest i els fets de la història de Jesús». Donat que no es tracta d'una matèria de fe, l'Església no té competència específica per pronunciar-se sobre aquestes qüestions. Encomana als científics la tasca de continuar investigant per trobar respostes adequades als interrogants que suscita.

Passa a la pàg. següent

Ve de la pàg. anterior

Per a Joan Pau II, «la Sín-done constitueix un signe veritablement singular que remet a Jesucrist, la Paraula veritable del Pare, i convida a conformar la pròpia vida a la d'Aquell que es va lliurar ell mateix per nosaltres».

El misteri que emergeix de la Sín-done no es pot desvincular del sofriment. El mateix Joan Pau II reconeix que aquest llençol reflecteix la imatge del patiment humà, recorda a l'home modern, sovint distret pel benestar i les conquestes tecnològiques, el drama de tants germans i el convida a interrogar-se sobre el misteri del dolor, per tal d'aprofundir en les seves causes. En aquest sentit, els sindonòlegs recorden que la Sín-done avui té un caire profètic davant el patiment del nostre món.

LA TEOLOGIA DAVANT LA SÍNDONE

El teòleg Giuseppe L'Orizio, de la Pontifícia Universitat del Laterà (Roma), confessa que és difícil aproximar-se teològi-

«El misteri que emergeix de la Sín-done no es pot desvincular del sofriment. El mateix Joan Pau II reconeix que aquest llençol reflecteix la imatge del patiment humà»

cament a la Sín-done ja que «la temptació del teòleg seria romandre en un racionalisme gnòstic que voldria fer-ho quadrar tot». L'Orizio considera que la Sín-done planteja un repte epistemològic a la teologia en el sentit que és una provocació a la intel·ligència: és la fe qui prova la intel·ligència. L'Orizio afirma que «la Sín-done obliga la teologia a sortir de la sagristia i a mesurar-se amb la ciència». Un altre repte que planteja a la teologia és el repte històric: és important el fet que Jesucrist va ser sepultat. Finalment, aquest llençol rellança el repte de la icona: hi ha un desig de veure Déu, de buscar el seu rostre. La icona ens remet al Crist i ens permet acostar-nos al misteri. En aquest sentit, acaba L'Orizio, «la icona té un valor cristològic i antropològic de primer ordre».

Giuseppe Ghiberti, biblista i vicepresident per al Comitè de l'Ostensió de la Sín-done, afirmava el 1998 que la Sín-done és un document del bé i del mal: «Document del mal perquè recorda que el pecat mata Déu mateix, i document de bondat en el sentit que recorda que cap pecat exclou l'home de la misericòrdia del Pare.»

1998: EXAMEN DEL CARBONI 14

La Sín-done va ser objecte de l'examen científic del carboni 14, que va donar com a resultat que aquest llençol és d'època medieval i per tant no és del període en què va viure Jesucrist. Amb tot, aquesta prova no convenç els científics. Inexplicablement, la imatge que es veu al llençol no es pot reproduir en un laboratori. Els

tres laboratoris encarregats de l'examen van assignar a la tela una datació que estaria compresa entre el 1260 i el 1390 dC i, per tant, la conclusió lògica seria que aquesta tela no pertany a l'època de Jesucrist.

Aquests resultats, però, no s'han pres com a definitius perquè els científics creuen que la tela de lli pot haver patit moltes modificacions i contaminacions químico-biològiques al llarg de la seva existència. A més, la prova del C14 es va fer en una petita porció de la tela, que els estudiosos consideren no representativa perquè és una zona perifèrica, tacada d'aigua i en què s'havien fet reparacions. Els laboratoris encarregats de la prova (Oxford, Tucson i Zuric) van coincidir a assignar a la Sín-done un origen medieval. Les proves que ulteriorment es facin d'aquest llençol hauran de determinar si anaven errats o no. En tot cas, el que s'accepta generalment és que el tros analitzat correspon certament al període indicat, però això no es pot aplicar a tot el llençol. La majoria d'estudiosos esperen una nova anàlisi que tingui en compte també l'estudi del mecanisme de formació de la imatge i la verificació de les operacions de datació amb el radiocarboni.

LA SÍNDONE AMAGADA

Les ostensions (exposicions públiques) de la Sín-done són poques. L'última va ser el 2000, durant el Jubileu, i no se'n preveu cap més fins al 2025. Des del 2000, la

Sín-done està tancada en un contenidor d'acer i vidre que està blindat per seguretat. Una atmosfera de gas n'impedeix el procés d'oxidació i una mínima presència d'oxigen evita el risc del desenvolupament de microorganismes anaeròbics. Es vol evitar tot risc d'incendi, sobretot després del que va tenir lloc el 1997 a la catedral torinesa.

INTERÈS INTERDISCIPLINARI

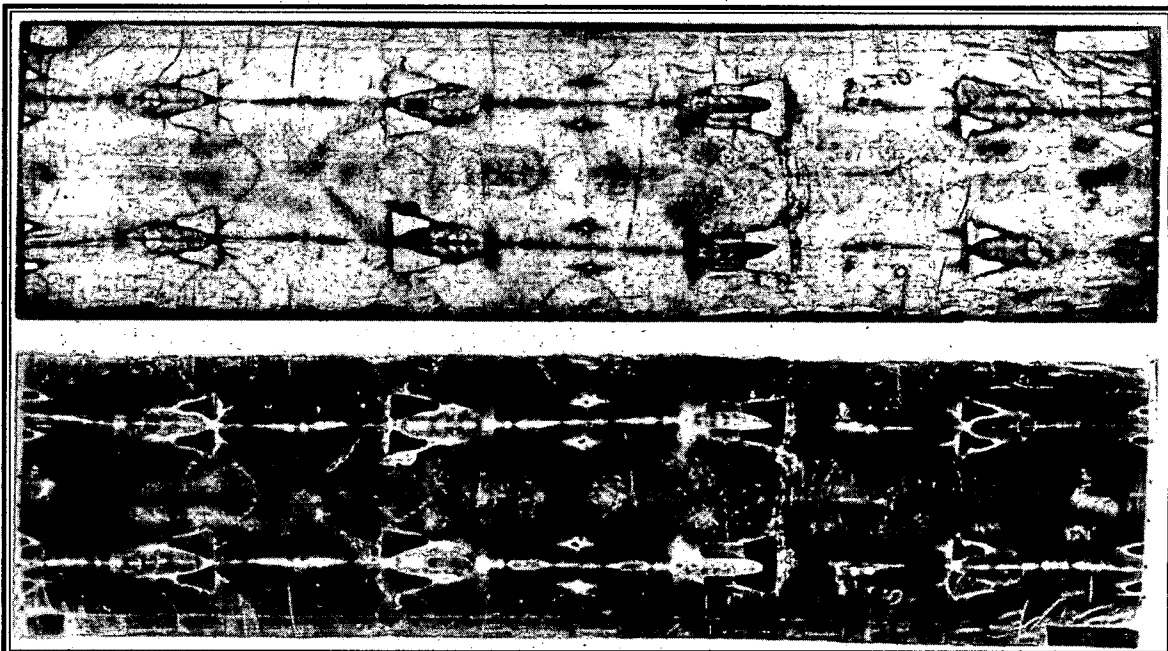
A l'entorn de la Sín-done es mouen una trentena de disciplines científiques que van de la química, la biologia, la física, la història, a la fotografia, l'antropologia i la teologia.

A Internet hi ha més de 150 llocs web

El Papa, preguntant davant de la Sín-done.

Des del 1694 es conserva a la catedral de Torí, en aquesta capella, obra de l'arquitecte Guarino Guarini.

Positiu i negatiu del Sant Sudari.

Donada una còpia del Sant Sudari a una església ortodoxa

Una parròquia de Roma ha regalat una còpia del Sant Sudari a la comunitat cristiana de Minsk, Bielorrússia, país on hi ha una gran devoció a la relíquia. La tela reproduceix centímetre a centímetre l'original. La còpia va ser beneïda a Torí, a l'església de Sant Llorenç. L'Acadèmia de les Ciències de Bielorrússia va crear, després d'un congrés organitzat el 1999, un grup d'estudi científic sobre el Sant Sudari. El llenç romandrà a l'església ortodoxa de Minsk, que es convertirà en santuari del Sant Sudari. L'Església ortodoxa té un gran interès i devoció per aquesta relíquia de Torí. A Moscou, al monestir ortodox, hi ha una còpia de la Sín-done que ha estat beneïda pel patriarca Alexis II. (Zenit)

dedicats a la Sín-done, quaranta dels quals són en llengua italiana. Des del 1990 s'organitzen a Roma trobades interdisciplinàries al Centre de Sindonologia del Caravita, dirigit per Alberto di Giglio. Allà es van presentant els nous resultats de les recerques interdisciplinàries.

L'interès per la Sín-done aplega no només catòlics sinó també jueus i un bon nombre d'anglicans. El pastor anglicà Albert Kim Dreisbach, fundador de l'Atlanta International Center for Continuing Study of Shroud of Turin afirma que la Sín-done és «un pont ecumènic de col·laboració per al present i un potencial do de gràcia per a la unitat evangèlica per al futur». En els últims anys, evangèlics carismàtics com els de la Trinity Broadcasting Network han dedicat documentals i especials a la Sín-done. Malgrat tot, mai no hi ha hagut cap confessió cristiana que hagi demanat el reconeixement de la Sín-done com a article de fe. Per tant, qui vulgui venerar-la és lliure de fer-ho, i a qui la Sín-done li signifiqui problemes, pot ignorar-la tranquil·lament. (M.D.B.)

Alberto di Giglio és director del Centre de Sindonologia del Caravita de Roma

Alberto di Giglio es va convertir, tal com explica ell mateix, el 1989. L'any següent va conèixer la Sín-done i, des d'aquell moment, ha dedicat la seva vida a divulgar-la. Està convençut de les grandioses possibilitats evangelitzadores d'aquest llençol. Dirigeix el Centre de Sindonologia del Caravita de Roma i és director de la revista de sindonologia *Il Telo*.

—Quin sentit té avui repropo-sar la Sín-done?

—Té més sentit que mai, sobretot a la llum de l'actual escenari internacional, després de l'atemptat a les Torres Bessones de Nova York i dels conflictes arreu del món —aquests dies s'ha profanat com mai s'havia fet la terra de Jesucrist, la terra de l'home de la Sín-done. La Sín-done testimonia, explica i actualitza aquell fet: va patir, va ser crucificat, va morir, va ser sepultat i va ressuscitar.

—En què es basa quan afirma que la Sín-done és un mitjà evangelitzador potent?

—En la Sín-done mateixa. Aquest llençol ofereix elements eficaços per fer entendre la fe. Ella mateixa parla, i quan s'explica, serveix per evangelitzar perquè ens ajuda a donar raó de la nostra esperança: porta dins seu la història de Jesucrist, que va patir, fou crucificat i sepultat, i va ressuscitar el tercer dia. En aquell llençol hi ha el sentit de la nostra història passada, present i futura. És com un sumari dramàtic i consolador, la Veritat que pot saciar la pregunta pel sentit.

—La Sín-done es venera però no s'adora. Pensa que arribarà el dia de l'adoració?

—Alguns dels experts preveuen que d'aquí a una trentena d'anys possiblement es podrà adorar la Sín-done. Les restes de sang i altres detalls que s'estan estudiant ho podrien possibilitar, però encara és aviat. La Sín-done no s'ha d'idolatriar: es venera, no s'idolatri ni s'adora.

—La Sín-done, el Sant Sudari, el Llençol de Torí, el Llençol Sant... quina és la definició més acurada?

—És Sín-done, no cal confondre-ho. El Sudari —vostrès a l'Estat espanyol tenen el famós Sudari d'Oviedo— és la tela amb què es va eixugar la sang del rostre de Jesucrist, abans d'embolcallar-lo amb el llençol de lli que coneixem amb el nom de Sín-done. Per tant, sudari és un mot referit al rostre, no a tot el cos.

Alberto di Giglio, president del Centre de Sindonologia del Caravita, a Roma.

«En aquell llençol hi ha el sentit de la nostra història»

Ha dedicat la seva vida a la divulgació del Sant Sudari.

La Sín-done no és una icona. Prové de *sindwn*, del grec, que tècnicament vol dir «llençol funerari». Alguns tenen problemes per definir-la com a relíquia, doncs no cal que l'anomenin així, sinó Sín-done, que és el nom que li correspon. Poc abans de morir, el professor Lamberto Coppini, professor d'anatomia humana a la Universitat de Bolonya, va explicar que aquesta història de la icona no tenia sentit, aclaria que la Sín-done és una relíquia perquè en ella hi ha la sang de Crist. Si volem ser precisos, els residus de sang que provenen del cadàver serien una relíquia corporal primària, mentre que el llençol seria una relíquia secundària, com explica l'alemany Karlheinz Dietz.

—Després de l'ostensió pública, la Sín-done està ara tancada amb pany i clau a Torí. Per què aquest zel i aquesta prudència?

—Al meu entendre, la Sín-done s'hauria d'exposar. S'han fet molts esforços per tutelar-la, però penso que no s'està valorant prou com a signe únic i extraordinari. És un signe d'eficàcia extraordinària per argu-

mentar i conèixer de manera eloqüent la figura i la historicitat de Jesucrist.

Recels davant la Sín-done

—A molts sacerdots i teòlegs la Sín-done no els convenç.

—A tants sacerdots, pastoralistes i teòlegs no només no els convenç, sinó que s'avergonyeixen de donar-li el lloc just en el discurs històric de Jesucrist. El custodi pontifici, el cardenal Severino Poletto, convida a la prudència, i per tant el que es pot dir és que la Sín-done ens porta a Jesucrist. Però jo penso que no n'hi ha prou. Acollim la invitació, però mentrestant milers d'imatges de la Sín-done disseminades pel món permeten la trobada amb Jesucrist. El discurs políticament correcte i la conseqüent i discutible actitud equilibrada entorn la Sín-done haurien de cedir el pas al coratge de la veritat, a la claredat i a l'honestat intel·lectual. En el congrés a porta tancada que es va fer a Torí el 2000, el custodi de la Sín-done, el cardenal Poletto, va admetre que no pot afirmar amb certesa que aquesta sigui la imatge de Jesucrist crucificat i ressuscitat en el qual creu profundament. Va especificar, però, que «partint d'aquesta imatge, la meua fe compleix un recorregut que em reporta al Jesucrist dels evangelis, i del Crist als germans».

—Què demostra la Sín-done?

—Més que el que demostra l'hem de veure com a punt de partida. Aquest llençol no és un punt d'arribada conclusiu sinó un punt de partida que ens condueix al Crist.

«Aquest llençol no és un punt d'arribada conclusiu sinó un punt de partida que ens condueix al Crist»

—Entre els enemics de la Sín-done sobresurten els mateixos catòlics?

—A part dels maçons, que s'entesten a cancel·lar qualsevol signe religiós que pugui actualitzar el fet històric de Jesucrist, no és cap novetat que entre els mateixos catòlics hi ha moltes veus contràries o difidents. Hi ha un corrent que privilegia una teologia desencarnada, espiritualista, que és fixa més en el Crist gloriós i no tant en el fet de la mort i de la passió. El millor coneixement del significat de la Sín-done pot ajudar a desfer aquests malentesos.

Reportatge:
Miriam Díez i Bosch

Residència Universitària Esclaves del S. C. de Jesús

Carrer Mallorca, 234 - 08008 Barcelona. Tel. 932 152 509 - Fax 934 873 398
a/e: resibarna@terra.es

Ofereim un servei en la societat actual a les joves universitàries. La residència està situada a la zona de l'Eixample, entre la Rambla de Catalunya i el carrer Balmes, amb un accés fàcil al metro, als ferrocarrils catalans i als autobusos.

Si desitgeu més informació, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

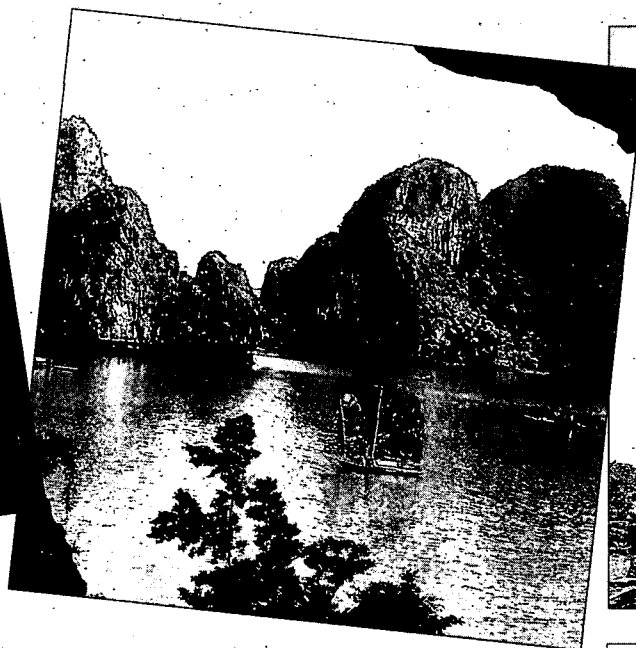
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

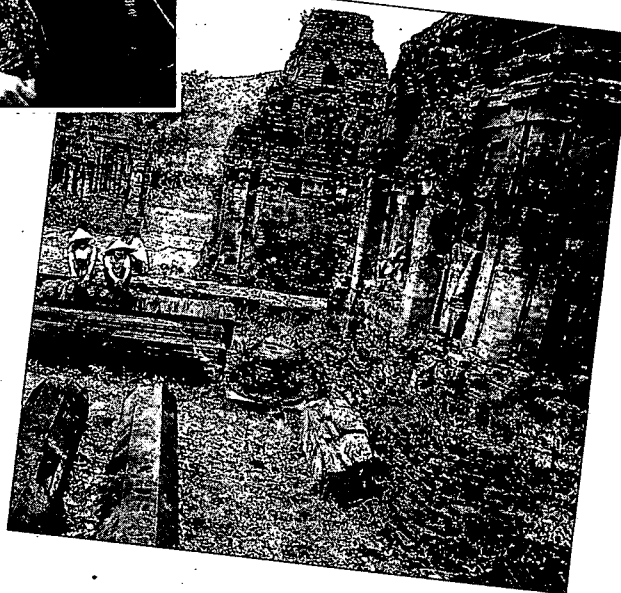
e-mail: persones@teleline.es

De l'11 al 26 de novembre del 2002

Viatge al sud-est asiàtic: VIETNAM / CAMBODJA

*Les tradicions orientals i la diversitat
paisatgística de la península d'Indo-xina*

VISITAREM:

AL VIETNAM:

- Hanoi
- Hoalu
- Hoa Binh
- Halong
- Danang
- Hoi An
- Hue
- Ho Chi Minh
- Vinh Long

Les coves de Tam Coc
Creuer pel riu Da
Poblet de minoria Dao
Poblet de minoria Muog
Creuer per la magnífica badia
de Halong (declarada per la
Unesco Patrimoni de la
Humanitat)
Creuer pel riu del Perfum
Túnels de Cu-Chi
Viatge en vaixell pel riu
Mekong

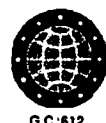
A CAMBODJA:

- Siem Reap
- Angkor
- Phnom Penh
- Wat Phnom

Ruïnes de Bayon
Complex d'Angkor
Temple de Ta Prohm en plena
jungla

oberta la inscripció

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Bulgària

església en el món

Joan Pau II demana a Bulgària la unitat entre catòlics i ortodoxos

■ El Papa exculpa aquest país de l'atemptat del 1981

SOFIA.— Després de retre homenatge a la petita comunitat catòlica d'Azerbaidjan i compartir la seva alegria per la llibertat recuperada, el Papa arribava a Bulgària. El fruit més evident del viatge a Azerbaidjan

ha estat que els catòlics tindran una església a Bakú, destruïda per Stalin als anys trenta. Ara, el president del país ha donat al Papa un terreny al centre de Bakú per a la construcció de l'església.

A Bulgària va tenir lloc una important trobada ecumènica entre el Bisbe de Roma i el patriarca ortodox. El líder de l'Església ortodoxa búlgara, el patriarca Maxim, ja va sorprendre els catòlics i ortodoxos participant en la cerimònia de benvinguda a Joan Pau II, tot i que la seva presència no estava prevista al programa. Durant la trobada ecumènica mantinguda amb la màxima autoritat ortodoxa de Bulgària, el Papa va llançar una crida a la unitat dels cristians per enfortir la credibilitat de l'Evangeli. «Vinc entre vosaltres amb sentiment d'estimació per la missió que l'Església ortodoxa du a terme a Bulgària i vull donar testimoni de respecte i estimació pel seu compromís en favor d'aquest poble», va dir el Pontífex en elogiar la perseverança de l'Església ortodoxa en l'anunci de l'Evangeli.

En la seva visita, la primera d'un Papa a Bulgària, va destacar que era un motiu d'alegria perquè és «un senyal d'un creixement progressiu en la comunió eclesial». No obstant això, va constatar que «Crist ha fundat l'Església una i única, però avui ens presentem al món dividits com si Crist mateix estigués dividit»; i que aquesta divisió era «un escàndol per al món» ja que «perjudicava la predicació de l'Evangeli». «Malgrat tot», indicava Joan Pau II, «ens consola que l'allunyament de catòlics i ortodoxos no els ha adormit mai el desig de restablir la plena comunió eclesial». Així, va esmentar com a exemple d'unitat els sants Ciril i Metodi, «en el testimoni dels quals es poden inspirar els que, en àmbit polític, estan compromesos en el procés d'unificació europea. Tot Europa espera el compromís comú de catòlics i ortodoxos en defensa de la pau i de la justícia, dels drets de l'ésser humà i de la cultura de la vida».

Al final de la trobada, el Papa va anunciar l'ofertament a la comunitat ortodoxa búlgara a Roma, «amb la intenció

d'alimentar el coneixement recíproc, la caritat mútua i la col·laboració fraternal», de l'«ús litúrgic» de l'església dels Sants Vicent i Anastasi. A més, va regalar a l'Església ortodoxa una relíquia de sant Dasi, soldat de Silistra, martiritzat al segle IV a Roma i que fins ara es conservava a l'arxidiòcesi italiana d'Ancona-Osimo.

Gratitud als contemplatius

El Papa va visitar també el monestir de Sant Joan de Rila, a 120 km de Sofia, on va subratllar l'«enorme gratitud» que el món deu als monestirs contemplatius i ascètics. Després de venerar la icona de la Mare de Déu i les relíquies de sant Joan, va manifestar que «el monacat oriental, juntament amb l'occidental, constitueix un gran do per a tota l'Església». La vida monacal, va explicar, «custodia amb amor i fidelitat alguns elements de la vida cristiana importants per a l'ésser humà: el monjo és memòria evangèlica per als cristians i per al món». Joan Pau II va comentar que la vida cristiana és primer de tot renúncia i que en el monacat «aquesta renúncia es fa radical». En aquest sentit, va destacar la «lluita espiritual» com un altre element de la vida monàstica que cal tornar a aprendre i proposar de nou als cristians.

Un altre dels escenaris de la visita papal va ser la concatedral de ritu llatí de Sofia, on va beneir una estàtua del beat Joan XXIII, que va ser nunci apostòlic a Bulgària, així com les primeres pedres de la nova catedral catòlica a la ciutat.

Com va fer a Azerbaidjan, el Pontífex va tenir un record per als testimonis de fe. Animat pels 20.000 participants, catòlics, ortodoxos i musulmans, a la cerimònia de

beatificació de tres màrtirs del comunisme (Kamen Vitxev, Pavel Djidjov i Josaphat Txitxkov), va retre homenatge a tots els testimonis de fe cristians de la persecució comunista. Així, va agafar per sorpresa els fidels ortodoxos en dir que «pensant en els tres nous beats, sento el

El Papa, a l'arribada a Bulgària.

deure de retre homenatge a la memòria dels altres confessors de la fe, fills de l'Església ortodoxa, que sota el mateix règim comunista han patit martiri». Així mateix, sempre amb els màrtirs com a teló de fons, va animar l'Església catòlica local a considerar seriosament la possibilitat d'instituir novament un seminari.

La «pista búlgara»

En una declaració conjunta del director de l'oficina de premsa de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, i del cap de prem-

sa del president de la República de Bulgària, es va deixar clar que el Papa descarta completament l'anomenada «pista búlgara», que durant anys va circular com l'origen del complot per assassinar Joan Pau II el 13 de maig del 1981. Navarro-Valls va subratllar que el Papa «no ha cregut mai en la "pista búlgara", que va culpar un poble que ell admira afectuosament».

La resta de la nota repassa els camps en política internacional i drets humans en els quals la Santa Seu i Bulgària coincideixen: la importància del respecte dels principis de la llibertat de religió i de consciència; condemna del racisme, la xenofòbia, la intolerància ètnica, el terrorisme, el crim organitzat, el tràfic de drogues, de persones, la pornografia infantil; la satisfacció per la pau i l'estabilitat al sud-est d'Europa i l'ansietat per la violència a l'Orient Mitjà.

D'altra banda, en el seu discurs a la comunitat hebrea i als homes i dones de la cultura, el Papa els va exhortar a recuperar i promoure les arrels cristianes del país. Va centrar el seu parlament en les figures dels sants Ciril i Metodi, la festa dels quals se celebra el 24 de maig: «La seva obra constitueix una contribució eminent a la formació de les arrels comunes cristianes d'Europa, aquelles arrels que per la seva profunditat i vitalitat configuren un dels més sòlids punts de referència cultural, del qual no pot prescindir cap intent seriós de recompondre de manera nova i actual la unitat del continent.» El Bisbe de Roma va afirmar que cultura i fe no estan en oposició, i que l'anunci de la fe «ha

integrat i exaltat els autèntics valors humans dels països evangelitzadors, i ha contribuït a l'obertura recíproca».

El Pontífex va animar a tornar a les arrels cristianes perquè Europa pugui retrobar la seva pròpia identitat.

El Bisbe de Roma va dedicar els darrers moments del seu viatge als joves i els va convocar a trobar-se de nou amb ell a Toronto. En aquest sentit, Joaquín Navarro-Valls va confirmar que no hi ha cap canvi en els programes de viatge previstos per Joan Pau II a Toronto, Guatemala, Mèxic i Polònia. (ACI)

ROMANIA

Mor el cardenal Alexandru Todea

BUCAREST.— El cardenal romanès Alexandru Todea, arquebisbe emèrit de l'arxidiòcesi de Fagaras i Alba Iulia, va morir el 22 de maig quan estava a punt de complir 90 anys. Va néixer a Teleac el 5 de juny del 1912. Va ser ordenat sacerdot el 1939. El 1950 va ser nomenat bisbe titular de Cesàropoli i consagrat el 19 de novembre del mateix any. El 1990 va ser promogut a l'arxidiòcesi de Fagaras i Alba Iulia, de la qual va ser titular fins al 1994. Va ser creat cardenal per Joan Pau II en el consistori del 1991. Va patir la persecució del règim comunista al seu país. Va passar 16 anys a la presó i 27 d'arrest domiciliari. El Papa n'ha assenyalat l'extraordinària obra d'evangelització, a més dels «patiments experimentats a causa de la fe per obra d'un règim tirànic i cruel». (C.C.)

JAPÓ

L'Església, preparada per al Mundial de Futbol

TÒQUIO.— L'Església catòlica al Japó s'ha preparat a consciència per acollir els milers de catòlics que visitaran l'illa durant el Mundial. L'Església ha organitzat i donat a conèixer els horaris de misses i les adreces de les esglésies catòliques al Japó, per facilitar l'assistència dels fidels. Se celebren misses en diversos idiomes i els horaris s'han publicat en llocs propers als estadis on es juguen els partits. A més, els horaris de les celebracions es poden consultar a Internet, www.cbcj.catholic.jp/ 2002/, de la Conferència Episcopal Japonesa. (N.E.)

O P I N I Ó

Diàleg interreligiós

La invitació de Joan Pau II als representants de les grans religions (Assís, 24 de gener del 2002) reproposa el tema del diàleg interreligiós. La història de les relacions entre el cristianisme i les altres religions ha estat moltes vegades conflictiva. Només al segle xx la situació comença a canviar. Es pren consciència de la inoportunitat de l'oposició i, paral·lelament, de l'oportunitat de l'obertura a la simpatia i després al diàleg.

La clara formulació d'aquesta nova actitud es troba a *Ecclesiam suam* de Pau VI (6 de maig del 1964). S'hi diu que l'Església ha d'estar disposada a sostenir el diàleg: amb els homes de bona voluntat (dins i fora de l'Església), amb els que «adoren el Déu únic i summe» (jueus i musulmans) i també amb els seguidors de les grans religions afroasiàtiques. La fidelitat a la pròpia identitat no exclou un reconeixement respectuós dels valors espirituals i morals; més encara, cal estar disposat a prendre la iniciativa d'aquest diàleg sobre ideals comuns com la promoció social i la defensa de la llibertat religiosa, la fraternitat humana, la cultura, el benestar social i l'ordre civil.

Amb el Vaticà II (1962-1965) l'empena es fa més forta. S'afirma que l'Esperit Sant actua més enllà dels confins de l'Església visible, en tots els homes i dones, i «ofereix a tots la possibilitat que —en la manera només per Déu coneguda— s'associïn al seu Misteri Pasqual» (GS 22 - LG 16). Es reconeixen «elements de veritat i gràcia» no únicament en la vida individual dels seguidors d'altres religions, sinó també en certs elements d'aquestes tradicions religioses (*Ad gentes*, 9-11). Es fa present que l'Església catòlica valora «tot allò bo i veritable» que hi ha en aquestes religions perquè reflecteixen un raig de la veritat que il·lumina tots els homes (*Nostra aetate*, octubre 1965).

Finalment, es convida els cristians a obrir un diàleg sincer i pacient «per conèixer les riqueses que Déu ha donat als pobles, intentant il·luminar-les amb la llum de l'Evangelí» (*Ad gentes*, 11).

MISSIÓ DE L'ESGLÉSIA I DIÀLEG INTERRELIGIÓS

Després del Vaticà II, el problema es posa sobre el significat i l'extensió de la paraula «evangelització» (anunci explícit del missatge cristià), amb clars interrogants: el diàleg interreligiós forma part de l'evangelització?, és ja en si una forma d'evangelització o és només un mitjà (instrument) per proclamar l'evangelització?, pot substituir l'anunci? L'*Evangelii nuntiandi* (1975) sobre l'evangelització en el món modern no aprofundeix ni aclareix del tot el problema. Joan Pau II, a Manila (1981), subratlla que «l'Església fa experiència d'una necessitat profunda d'entrar en contacte i diàleg amb totes les religions». Això no obstant, on trobem un aprofundiment més gran sobre aquest tema és en dos documents del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós.

En el primer, *Actitud de l'Església enfront dels seguidors d'altres religions. Reflexions sobre el diàleg i la missió*, 1984, s'enumeren els principals elements de la missió evangelitzadora de l'Església: presència i testimoni, compromís per a la promoció social i alliberament humà, vida litúrgica, pregària, contemplació, diàleg interreligiós i, finalment, anunci i catequesi. En el segon, *Diàleg i anunci. Reflexions i orientacions sobre el diàleg religiós i l'anunci de l'Evangelí de Jesucrist*, s'afirma amb claredat que el diàleg interreligiós i l'anunci formen part de la missió de l'Església; que el diàleg interreligiós no eximeix de l'evangelització (anunci explícit) i que diàleg i anunci no s'identifiquen ni són intercanviables. «No es tracta de triar-ne un i de rebutjar l'altre», diu Joan Pau II.

La *Redemptoris missio* (n. 56) reafirma que el diàleg interreligiós forma part de la missió de l'Església, sense dispensar de l'anunci. Aclareix que aquest diàleg ha

de ser sincer i que ha de comportar dos aspectes: cada participant en el diàleg ha de presentar la pròpia fe com és, en la seva integritat, sense callar punts que puguin no agradar del tot l'altre; ha d'acceptar ser contestat, és a dir, acceptar ser criticat per la manera com ha viscut o viu la seva fe, per les seves actituds amb les altres religi-

A Assís, el Papa va convocar els representants de les religions «plegats per resar per la pau».

ons. D'altra banda, sense agressivitat i esperit polèmic, ha de destacar els elements negatius de les altres religions.

ÉS POSSIBLE UN VERITABLE DIÀLEG?

El cristianisme afirma que és la religió veritable i definitiva que Déu vol per a tots els homes i que Jesucrist no és un de tants profetes, sinó el Redemptor definitiu, el Salvador únic i universal, el Fill de Déu. Aquesta afirmació sembla que fa molt

diffícil un veritable diàleg interreligiós. Per això, hi ha teòlegs que opinen que el diàleg interreligiós seria possible només amb la condició d'una nova interpretació del cristianisme i de la figura de Jesucrist. És la teoria del «pluralisme unitiu», el representant més destacat del qual és el P. Knitter.

Podem resumir-la així: totes les religions són o poden ser igualment vàlides; totes les religions són camí de salvació al mateix nivell del cristianisme; cal renunciar a afirmar la «unicitat absoluta de

Crist», és a dir, que Crist sigui l'únic Fill de Déu, l'únic Salvador i definitiu Revelador de Déu. El que ens demana el pluralisme unitiu es resoluria en una negació radical de la fe cristiana. Aleshores ja no hi hauria diàleg entre cristianisme i altres religions, sinó entre d'altres religions i un cristianisme que ja no és autèntic.

AL SERVEI DE LA PAU

La intenció i finalitat del diàleg interreligiós no és la conversió dels altres a la pròpia religió. En aquest punt, per al creient, hi ha la diferència entre diàleg i anunci. Tampoc no s'ha de mirar cap a un sincretisme religiós. Això ha estat molt clar en la reunió d'Assís: Joan Pau II no va convidar els representants de les religions a «resar plegats», sinó «plegats per resar per la pau». De fet, després d'un testimoni públic de compromís comú a favor de la pau, cada grup va resar en llocs separats.

El diàleg interreligiós es fa per: conèixer-se més bé sota el perfil religiós, comprendre més profundament la pròpia fe, enriquir la pròpia vida i experiència religiosa; intercanviar —tant com sigui possible— les pròpies riqueses religioses; establir relacions humanes més grans i cordials amb vista a una comprensió comuna per poder treballar plegats per la justícia i la fraternitat entre els éssers humans.

El diàleg interreligiós pot ser útil: per als cristians, per conèixer des de dins altres religions; apreciar-ne els valors; purificar i enriquir la pròpia experiència religiosa; veure i corregir llacunes i defectes en les seves actuacions religioses. Per als no cristians, per prendre contacte —potser per primera vegada— amb el missatge cristià no distorsionat per prejudicis ni polèmiques.

Així les religions no serien —com potser ho han estat en el passat— factors d'odi, de divisions, de guerres, sinó de fraternitat i de pau.

El diàleg interreligiós, per als cristians, és un repte dur i no pas fàcil. Ho va afrontant tot amb obertura d'esperit, confiança i esperança, però al mateix temps amb competència i experiència, prenent consciència que és útil, necessari, però no exempt de dificultats.

P. Luis M. Origlia

Barnabita de Sant Adrià de Besòs

PAKISTAN

Trobada entre religions per la pau

MULTAN.— En la festivitat de Pentecosta, cristians, musulmans, sikh, hindús, sense casta i membres de diverses religions van participar en una trobada de pregària interreligiosa per la pau al món, organitzada per la diòcesi de Multan. Tot adreçant-se als seus hostes, Mons. Andrew Francis va explicar el significat d'aquesta festa cristiana, tot recordant que l'Esperit Sant és donat a tothom per produir unitat, pau, diàleg i harmonia social. Després del discurs del bisbe, representants de diverses religions, cadascú segons el seu propi ritu i tradició, van compartir una pregària per la pau al món. Les seves principals intencions van ser la pau a Terra Santa, Afganistan i el Caixmir. (*Fides*)

INDONÈSIA

Forces externes en el conflicte de les Moluques

DJAKARTA.— El conflicte de les Moluques ha estat desencadenat per grups provocadors, com els radicals islàmics del Laskar Jihad o els cristians del Moluccas Sovereign Front, però ha estat muntat i manipulat des de l'exterior, per la qual cosa és responsabilitat del govern investigar en aquesta direcció. Així ho ha declarat el P. Ignacio Smartono, s.j., responsable de la Comissió per al Diàleg Interreligiós, dependent de la Conferència Episcopal Indonèsia. Concloent un debat mantingut recentment a Djakarta, un grup de líders religiosos cristians i musulmans, entre ells el P. Smartono i Hasym Muzadi, representant de l'organització musulmana Nahdlatul Ulama, van exposar les seves conviccions comunes al vicepresident indonesi Hamza Haz, i van demanar al govern que insisteixi a posar fi als enfrontaments a les Moluques. (*Fides*)

Espanya

Burgos rep el seu nou arquebisbe

■ La diòcesi agraeix el servei pastoral de Mons. Martínez

BURGOS.— Durant la vetlla de Pentecosta, el 18 de maig, a la catedral, Mons. Santiago Martínez Acebes en la celebració de l'Eucaristia es va acomiadar com a arquebisbe. La diòcesi es va donar cita per agrair el servei pastoral que Mons. Santiago ha desenvolupat durant deu anys. Un estil pastoral de senzillesa i d'acollida.

La tasca pastoral de Mons. Santiago ha estat marcada pel Sínode diocesà; ha seguit amb dedicació i ànim les obres de la catedral; durant aquests anys s'han reconstruït nombroses esglésies del món rural; ha arribat amb sol·licitud pastoral fins al poble més

L'Eucaristia, presidida per Mons. Francisco, va ser concelebrada pels arquebisbes i bisbes que el van acompanyar, així com per nombrosos preveres diocesans i religiosos.

L'homilia de Mons. Francisco, sense ser programàtica, va deixar entreveure aspectes importants de la família, de la vida sacerdotal, espiritualitat laical i l'encàrrec evangelitzador de Joan Pau II de «tirar mar endins». Sens dubte, una gran rebuda que va quedar plasmada en tota la celebració. És significatiu l'acompanyament episcopal, les persones i institucions que van venir des

Rouco Varela, arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, i López Trujillo, cardenal del Pontifici Consell de la Família; els bisbes de les nou diòcesis de l'Església a Castella, així com familiars de Mons. Francisco Gil Hellín; polítics com l'alcalde de Múrcia, Miguel Ángel Cámara; el conseller de la Junta de Castella i Lleó, José Manuel Fernández Santiago; el president de les Corts, Manuel Estella i, per des-

comptat, les autoritats civils de Burgos amb l'alcalde, Ángel Olivares; el president de la Diputació, Vicente Orden Vigarra, i el president del Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó, José Luis de Pedro, entre d'altres.

Mons. Francisco Gil Hellín ha començat amb una agenda repleta de feina des del primer dia. Benvingut.

Miguel Ángel Delgado

Mons. Santiago Martínez.

Mons. Francisco Gil.

petit. Des d'aquest clima, el 23 de maig, a la catedral, Mons. Francisco Gil Hellín va prendre possessió com a arquebisbe.

Mons. Santiago Martínez Acebes li va donar la benvinguda i va convidar els fidels a acollir l'arquebisbe com el bon pastor i, seguidament, el nunci a Espanya, Manuel Monteiro de Castro, va llegir el nomenament papal del nou arquebisbe.

dels indrets on Mons. Francisco ha treballat: Múrcia, Albacete, València i Roma. I el mateix des de la diòcesi de Burgos amb les seves representacions eclesials i civils.

La rebuda va ser extraordinària. Més de 4.000 fidels van omplir les naus de la catedral per rebre l'arquebisbe: trenta-cinc bisbes, cinc cardenals, entre ells Mons.

Sostenir l'Església, feina de tots

MADRID.— Un any més, davant de la declaració de la renda, se'ns torna a recordar que l'Església se sosté amb la participació de tots els catòlics. Per això, la Conferència Episcopal Espanyola crida a posar la x a la casella de l'Església catòlica. Mitjançant aquest gest, el contribuent està destinant el 0,52% dels seus impostos a l'Església. Així, en fer la declaració de la renda, tot i que surti a tornar, es contribueix amb aquest percentatge al sosteniment de l'Església catòlica. Des de la Conferència Episcopal es recorda que «posar la x en la casella de l'Església catòlica no implica pagar més impostos. A tu no et costa res i

d'aquesta manera contribueixes al sosteniment econòmic de l'Església. Si la teva declaració et surt a tornar, posa-hi també la x, perquè no per això et tornaran menys».

L'Església explica que el destí de tots els ingressos que rep es destinen a: els programes pastorals per a l'atenció espiritual i humana d'adults, joves i infants; i per a les obres de caritat; el manteniment de les parròquies i indrets de culte estesos per totes les diòcesis i a prop de totes les persones; la retribució dels preveres i col·laboradors, i la col·laboració amb les Esglésies d'altres països en desenvolupament i evangelització dels pobles. (C.C.)

II Trobada diocesana de Comunicadors Socials

MADRID.— Unes 250 persones van participar en la II Trobada diocesana de Comunicadors Socials, celebrada del 25 al 26 de maig. Va ser organitzada pel Consell diocesà de Laics i la Delegació de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Madrid i es va reflexionar sobre els reptes ètics, jurídics, educatius, espirituals i pastorals a Internet. Per a això, es van tenir com a referència els últims documents publicats pel Vaticà sobre Internet: *Ètica a Internet* i *L'Església i Internet*. La cloenda

de la trobada va anar a càrrec del cardenal Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid, amb una eucaristia. En l'homilia, el cardenal es va centrar en el desafiament de viure els mitjans de manera que a través seu sigui possible la comunicació entre Déu i els homes i les dones d'avui dia. En la trobada, el director del Departament d'Internet de l'arquebisbat, Juan Pedro Ortuño, va presentar la pàgina web renovada de l'arxidiòcesi de Madrid: www.archimadrid.es. (C.C.)

CASA D'ESPIRITUALITAT

VENIU a compartir una experiència personal enriquidora. Veniu a passar un Cap de setmana de recés o uns dies d'Exercicis espirituals a la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió i de pregària. Us hi esperem.

Per a tothom a l'estiu

JULIOL

del 15 al 21

■ EXERCICIS ESPIRITUALS.

Director: G. Antoni Pou, monjo.

del 19 al 21

■ RECÉS, CAP DE SETMANA.

Director: G. Antoni Pou, monjo.

AGOST

de l'1 (matí)
al 6

■ EXERCICIS ESPIRITUALS.

Director: G. Ignasi M. Fossas, monjo.

del 25 al 30

■ EXERCICIS ESPIRITUALS.

(Organitza la parròquia de Sant Pacià, de Barcelona).
Director: Mn. Ramon Prat.

Des de l'any 1981 la Casa d'Espiritualitat, al servei de tota l'Església de Catalunya, sota la direcció dels monjos i atesa per les Germanes de Maria Verge, acull al llarg de tot l'any a matrimonis, joves, vídues i vidus, preveres, religiosos i fidels que, en grup o individualment, cerquen l'ambient de pau del Santuari i el seu entorn. Més de 30.000 persones ja han participat en les seves activitats durant aquests 21 anys.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Tel: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Entrevista al cardenal Carles sobre la figura del Sant Pare

«Joan Pau II és un Papa que sobretot ha donat esperança»

Joan Pau II ha fet 82 anys i aviat en farà 24 de pontificat, un dels més llargs de la història de l'Església. Algunes veus diuen que està molt cansat i fatigat. Per això el 24 de maig passat, el programa *Qui tingui oïdes* de Ràdio Estel va convidar el cardenal Ricard M. Carles a parlar sobre la figura de Joan Pau II. A continuació, reproduïm l'entrevista feta al cardenal pel director del programa, Jordi Cabanes.

—Quina impressió li ha fet el Papa al llarg de tot aquest temps?

—La impressió és conseqüència del seu ésser i de la seva personalitat. Humanament i pastoralment ha tingut unes experiències vitals variadíssimes i fondes. En relació amb la família, per exemple, va perdre la mare prou jove; després, un germà que tenia i, finalment, va morir el seu pare... Jo crec que, això, donada la seva ferma personalitat, no el va desfer, no el va enfonsar, sinó que va fer que es dediqués encara més al que semblava que el Senyor li demanava. És una persona molt sensible i evidentment ho devia sentir. Ell va passar per la guerra, va treballar en pedreres, feia teatre com una forma d'expressar la seva llibertat i la dels joves. Va anar a la universitat, també va ser professor, va ser consiliari d'universitaris, bisbe i cardenal... És a dir, ha tingut experiències que crec que

l'han preparat molt bé per arribar al que ara és, que és ser Papa.

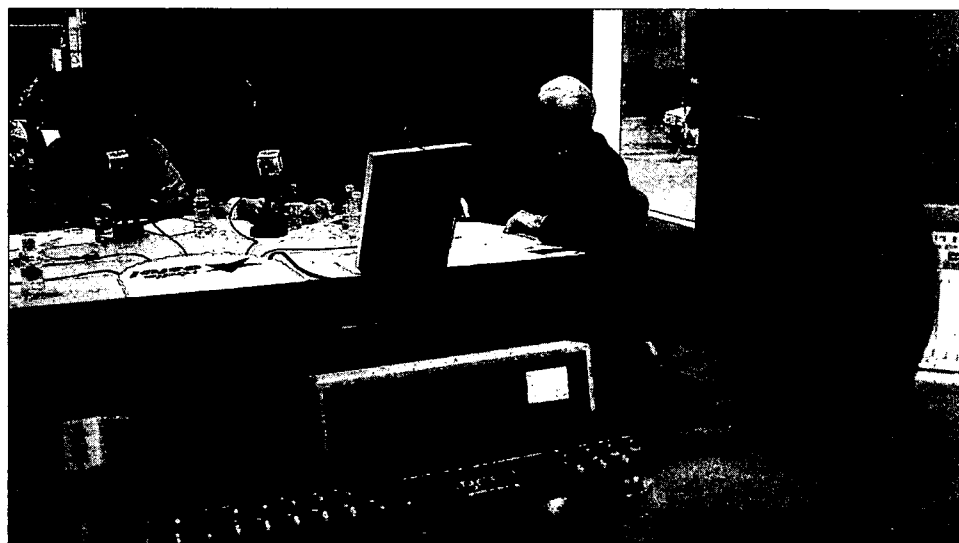
—Des del punt de vista doctrinal i pastoral, què ha representat aquest Papa per a l'Església?

—Ha representat molt perquè abans que res, fins i tot abans de la seva aportació doctrinal i moral, és sobretot un Papa que ha donat esperança, confiança, ànims en el treball evangelitzador, a complir bé les obligacions i a fer-ho amb els ulls oberts i amb bon ànim. Això ha estat molt important. Doctrinalment, cal recordar només les tres primeres encíclics en què agafa cada persona de la Trinitat. D'allà treu conseqüències vitals per a la vida cristiana a partir de la doctrina. Va fer un *totum*, una unitat entre una doctrina profunda de cadascuna de les persones de la Trinitat amb la vida cristiana. Va ser una entrada de pontificat meravellosa.

—És un Papa que s'ha «arromangat».

—Efectivament, i ho ha fet en tot. A més de la doctrina, ensenya una moral cristiana integral, que vol dir que és igual d'exigent tant en la moral personal, del matrimoni o

va ser una fanfarronada, sinó la seva manera de fer i d'expressar-ho. A més, també té força humor. No fa gaire, en una reunió petita de cardenals, em va dir: «Porta'm el bastó perquè sense bastó no puc donar bastonades...» I quant a memòria, en l'última entrevista personal que hem tingut parlàvem de temes molt diversos i va sortir la seva visita a Barcelona. Se'm va quedar mirant i va dir: «Això va ser el novembre del 82.» Si només hagués fet vuit viatges no tindria mèrit, però per a un home que n'ha fet centenars diu molt de la seva

El cardenal va explicar a Ràdio Estel les seves impressions sobre el Papa.

de la família, com en la moral econòmica o d'empresa. Crec que és un error que es digui que és integrista. Simplement és exigent amb l'Evangeli a la mà en tots els àmbits de la moral. Mai no s'ha estat de dir el que creia en nacions on, malgrat tot, sabia que podia molestar. És un home que passa per la vida fent la cultura des de la fe i no patint-la. Això ens ho està contagi.

—Hi ha qui diu que ha estat el veritable aplicador del Concili Vaticà II.

—Sí, l'Església ha anat endavant a partir dels seus ensenyaments i exemple, i seguint les línies del Concili Vaticà II. Ell no s'ha aturat, però no ha necessitat un altre concili perquè tenia una font fonamental que havia treballat durant diversos anys l'Església sencera. Certament, Joan Pau II s'ha dedicat a aplicar el Concili Vaticà II.

—Des del punt de vista personal, com ha influït el seu exemple?

—Sempre surto animat de les converses amb el Sant Pare, de la seva pau, de la seva comprensió, de la seva memòria, de la seva valentia... Després d'aquell atemptat tan greu, un cirurgià amic meu em va dir que a vegades interpretàvem l'atemptat del Sant Pare com si hagués tingut un accident de cotxe i de fet caldria interpretar-lo més com una ferida de guerra, que produeix un impacte fisiològic i també psíquic... Amb el Sant Pare s'equivocava perquè, tot i que semblava impossible, ell ha patit el trauma fisiològic, però no el psíquic: Jo recordo que molts es preguntaven si després de l'atemptat es continuaria barrejant amb la gent a la plaça de Sant Pere i en els viatges... Un periodista va dir que el Papa continuaria fent el mateix perquè és d'aquelles persones per a qui els motius per viure són més importants que la seva vida. Una altra anècdota que diu molt bé com és va tenir lloc en un viatge que era molt perillós, i on fins i tot es va parlar d'atemptats. Algú li va preguntar si no li feia por. Ell va dir: «Quan l'amor és gran, la por desapareix.» Això no

memòria.

—N'hi ha que parlen de Joan Pau II com un dels papes més importants del segle xx. Alguns diuen que ha estat el més important de tota la història. Com ho veu vostè?

—En qualsevol moment de la història podem sentir la temptació de creure que som el centre de la història, magnificant els moments que vivim o les persones que ens envolten. En aquest cas, però, es tracta d'un dels pontificats més llargs de la història de l'Església; ha visitat tot el món, una cosa que no havia fet mai ningú, ha exercit el seu mestratge a domicili i, en conseqüència, ha estat per a mi el Papa més conegut pels fidels individualment, entre els milers que han anat dia rere dia a les entrevistes, les audiències i les seves visites. Ha estat estimat entranyablement perquè la gent l'ha palpat, no l'ha sentit llunyà, sinó que ha estat sempre a l'abast d'una mirada pròxima. Una altra cosa a subratllar és el fet que hagi portat a terme tantes beatificacions i canonitzacions en els seus anys de pontificat com mai no s'havia fet en tota la història de l'Església. Ell ha volgut que la santedat de l'Església es pogués palpar en vides concretes, i si podien ser vides actuals, millor, i ho ha fet també amb molt d'interès.

—Quin resum faria de la seva figura?

—Com un resum brevíssim de la seva vida, jo agafaria l'inici del seu pontificat. Allà es va demostrar quin seria el seu tarannà. Quan anava cap al balcó per sortir per primera vegada a veure la gent i beneir-la, el mestre de cerimònies li va dir: «És costum que el Papa només doni la benedicció.» Ell va dir que volia parlar al poble. El mestre de cerimònies li va repetir que no era costum, però el Papa va tornar a insistir que volia parlar al poble. És quan va dir allò de: «No tingueu por, obriu les portes a Crist.» I això mateix és el que ha estat fent al llarg de tota la seva vida i en el seu pontificat.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 169,49 €** ☐

Àsia i Oceania: 235,01 € ☐

Missioner ☐ **Missionera** ☐

(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població

Província

C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Titular

Entitat

Oficina

DC

Data

Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona. - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Carta Dominical

Donem rellevància a l'Església en la nostra societat

La nostra generació, que ha rebut la fe cristiana, mantinguda i viscuda per les que ens han precedit, viu ara la responsabilitat de transmetre-la a les generacions futures. El nostre amor a Déu, als germans i al nostre país ha de fer que aquesta fe que hem rebut com un tresor no decaigui.

En aquest sentit, no manquen problemes, però tampoc no manquen motius per a la confiança i l'esperança. Efectivament, hi ha moltes actuacions peculiars de molts creients que manifesten una gran fe i disponibilitat.

El perill greu, però, és caure en la privatització de la fe; no podem viure la fe només en el nostre àmbit personal, caient en l'anonimat i no fent-nos presents activament i responsablement a la societat, perquè aleshores es provocaria una irrellevància eclesial en la nostra societat.

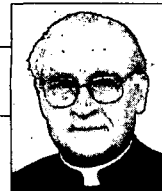
Hi ha silencis que oculten realitats nobles, fermes, bones. Vull preguntar: què passa a la societat d'avui dia que no es considera notícia el que és bo, noble, generós,

fidel? Els cristians hauríem d'evitar de contagiar-nos d'aquesta actitud negativa.

Tanmateix, això no ens ha de portar a la passivitat, perquè el treball pastoral és un treball de degoteig; no consisteix en demostracions externes solament, sinó que és un procés que agafa la totalitat de la persona, en una època en què la societat la parcialitza. Actualment sovint sembla que només es valora de la persona, per exemple, la productivitat o el triomf o la sexualitat o els diners o el poder. La pastoral, en canvi, acull i educa tota la persona, perquè la persona faci el procés de deixar-se prendre en la seva totalitat per Déu.

La pastoral no és només una acció multitudinària i externa, sinó que és l'acció educativa que rau en la constància i solidesa del dia a dia. Per això, un repte de l'evangelització d'avui és fer que la gent s'il·lusioni per la quotidianitat de la vida, que és allà on estem cridats a encarnar la nostra resposta a Déu i als germans. No

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

oblidem que Jesús ens crida a estimar la vida, en el dia a dia, que és on rau la fecunditat i on la nostra actitud és eficaç.

Encara que no es vulgui que la quotidianitat del dia a dia sigui notícia. Però, alerta!, en tot això —la nostra vida interior i la força evangelitzadora— la fortalesa no ens ve de la força humana sinó de la de Déu. Tanmateix, en una societat que es mou per l'eficàcia, no s'aprecia el do de la gràcia, de la contemplació, del misteri...

Això ens fa recordar les obligacions que comporta la condició de membre de Crist amb els altres membres, sobretot amb els més pobres i desvalguts. I la societat avui creix en pobres i desvalguts, i amb humilitat i gratitud podem dir que a la nostra Església de Barcelona hi ha resposta efectiva i responsable. Per això voldria acabar amb unes paraules de sant Joan Crisòstom: «Has tastat la sang del Senyor, i no arribes ni a reconèixer el teu germà? Fins i tot deshonres aquesta taula si no consideres digne de participar en aquesta taula. Déu t'ha alliberat de tots els teus pecats i t'ha convidat. I tu, ni tan sols aleshores, no t'has tornat més misericordiós?» Que la resposta a les necessitats dels nostres germans sigui fruit de la nostra condició de membres de Crist.

Paraula i vida

Europa laica o laïcista?

Després de la desolació de la Segona Guerra Mundial, els pares de la unificació europea tenien molt clar que la identitat d'Europa es basa en l'herència cristiana. En els últims anys ha tornat a créixer la consciència que la comunitat econòmica dels Estats europeus necessita també un fonament de valors espirituals comuns. Joan Pau II ha afirmat que aquella herència religiosa i política dels fundadors d'Europa «no sols ha de ser guardada i defensada, sinó també desenvolupada i reforçada».

En el projecte de Carta dels drets fonamentals, s'afirmava que «en la consciència de la seva herència religiosa, espiritual i moral, la Unió Europea es fonamenta sobre els valors indivisibles i universals de l'ésser humà: la llibertat, la igualtat i la solidaritat». Tanmateix, en el text aprovat el 14 d'octubre de 2001 no es parla de l'herència religiosa.

Ens podem preguntar: a què es deu que s'hagi suprimit del text abans esmentat la referència explícita al que és una realitat ben objectiva? I encara més, per què en la Carta dels drets fonamentals no hi ha cap referència

explícita a Déu? L'expressió de la Comissió Europea, Jacques Delors, lamentant-se'n, diu que obeeix a «raons relacionades amb una certa idea de laïcitat». I això és veritat, perquè fou el Govern francès, que es va oposar a aquella menció explícita de l'herència religiosa perquè considerava que violava el principi de separació Església-Estat.

Tot això planteja una qüestió de fons: quin és el paper de la religió en la vida pública de la nova Europa? Joan Pau II, en el seu discurs al cos diplomàtic, el 10 de gener de 2002, va afirmar que «la marginació de les religions que han contribuït, i que encara ho fan, a la cultura i a l'humanisme, del qual Europa està legítimament orgullosa, em sembla que és al mateix temps una injustícia i un error de perspectiva». I el Papa continua dient: «Reconèixer un fet històric innegable no significa en absolut ignorar tota l'exigència moderna d'una justa laïcitat dels Estats i, per tant, d'Europa.»

Està en joc, certament, el dret fonamental a la llibertat religiosa mateix, que no implica només la llibertat de consciència i de culte, sinó que inclou també el caràcter

comunitari de la vida religiosa. És a dir, aquest dret hom l'exerceix en privat i en públic, tant sol com agrupat amb d'altres persones.

Avui hi ha una falsa concepció de la laïcitat de l'Estat, que pretén, invocant aquest principi, reduir la religió a l'esfera merament individual i privada, desposseint-la de tot influx o rellevància social. Això és el laïcisme. L'Estat laic i democràtic ha de promoure un serè clima social i una legislació adequada que permeti cada persona i cada confessió religiosa de viure lliurement la seva fe, expressar-la en els àmbits de la vida pública i disposar dels mitjans i espais suficients per aportar a la convivència social les riqueses espirituals, morals i cíviques.

La dignitat humana, prèvia a tota acció i decisió política, remet en última instància al Creador. Només ell pot crear drets que es basen en l'essència de l'ésser humà i dels quals ningú no pot prescindir. L'absoluta profanitat que s'ha construït a l'Occident és aliena a les cultures del món, que es fonamenten en la convicció que un món sense Déu no té futur.

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bellhloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Dr. Enrique Cases
Sacerdot i escriptor

Dos-cents mil pares i mares sols

La notícia és recent i sorprèn: el nombre de pares sols amb fills petits és de 200.000. Les causes poden ser molt variades com ara viduitat, emigració, però el més probable és que siguin persones separades. Si fem càlculs podem suposar que uns 300.000 nens estan a càrrec d'un progenitor sol i els falta el referent patern o matern segons els casos. Si sumem uns i altres, podem dir que mig milió de persones viuen en una família incompleta. En altres països occidentals també passa el mateix, potser en una proporció més gran. Podem pensar: hi ha causes actuals que condueixin a aquesta situació?, fa mal a les persones, tinguin l'edat que tinguin, especialment als nens?, o és una cosa desitjable? La riquesa de la persona humana és tan gran que molts s'encoratgen en les situacions difícils, i aquesta ho és. Però sembla normal que hagin patit, o pateixin, tant els fills com el pare o la mare que en té cura, com l'absent, per molt irresponsable que pugui ser.

Hi ha estudis sobre què passa als fills en aquestes situacions. Molts en sortiran enfortits, d'altres no, altres és fàcil que pateixin un deteriorament en algun sentit, almenys econòmic. Sens dubte que en el cas dels delinqüents juvenils és freqüent que procedixin de famílies desestructurades. Crida l'atenció que les dones en aquesta situació siguin més nombroses que els homes que cuiden sols els seus fills —el triple en concret—; dada que

s'uneix a la pauperització que experimenta la dona en el cas de divorci o de separació, es faci el que es faci per pal·liar-ho. No deu ser que les lleis i l'ambient permissiu perjudiquen sobretot la dona?, o que es dona la custòdia a la dona perquè és preferible?

Aquesta és una ocasió per reflexionar una altra vegada

Uns 300.000 infants estan a càrrec d'un sol progenitor.

sobre el bé comú com a exigència de tots i, especialment, dels polítics. No podem separar el bé comú de la moralitat pública. La moral permissiva té aquestes coses, promet unes coses felices, però la realitat es resisteix a les teories, i els efectes nocius surten com bolets en temps propici. Són més irresponsables els que es casen que abans? Més aviat sembla que l'ambient captiva, i, com es repetia en el seu moment i la realitat ho corrobora: divorci engendra divorci. Val la pena pensar en una regeneració social des dels responsables dels governs, fins als intel·lectuals i els mitjans de comunicació social.

És agradable pensar que l'ambient actual, en tots els nivells excepte els espectacles, està a favor de la família després de més de vint anys d'atacar-la amb una constància digna de millor causa. Però, no podem oblidar que tan sols amb arranjaments econòmics no salvarem el fons de la qüestió, que és eminentment moral, de dignitat de les persones i de lleialtats i compromisos ètics. Aquells vents van portar aquests llocs, es diu amb tota la raó.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Estabilitat emocional

Cal cercar, en la forja de la personalitat, l'estabilitat emocional. Qui és madur supera la inestabilitat emocional. Com es manifesta aquesta inestabilitat? Amb canvis d'estat d'ànim. Hom passa de l'eufòria a la melangia. De vegades d'un dia a l'altre i, en altres ocasions, al llarg de la mateixa jornada.

El professor Rojas escriu que «l'immadur és desigual, variable, irregular, els seus sentiments es mouen i balandreigen de forma pendular, la qual cosa fa que no es pugui saber mai què trobaràs en l'altre. Aquesta fragilitat de mutació és una nota molt característica».

L'adult té coherència en el seu comportament. La convicció i la serenor governen els seus estats anímics. Frenen l'oscil·lació purament sentimental. La raó dona un tarannà similar, encara que la processó vagi per dintre.

Els humans tenim les nostres pujades i baixades emocionals. Són el signe de la nostra sensibilitat. Cert, no podem pas ser insensibles. Qui és madur té una sensibilitat que, en principi, no el desborda. I l'allunya de la llei del pèndol.

No és madur qui va d'un extrem a l'altre, qui trobes amb una forta eufòria que sorprèn i, al cap de poc o el dia següent, amb l'ànim desfet sense mesura. Dit en llen-

guatge vulgar: cal evitar de ser llunàtic. Les persones que ho són fan molt difícil el tracte als altres. Quan has d'apropar-te a algú que és víctima d'aquest descontrol es fa molt difícil deixar de pensar si estarà de bones o de males. Això lleva confiança i fa que hom resti lluny del qui viu pendolarment. De vegades el tracte guarda distàncies o bé fa reaccionar amb llunyania. A fi de comptes qui apareix tan variable aconsegueix el silenci dels altres.

És important l'adquisició d'una conducta més lineal, més regular. Amb els sentiments acompassats i guiats per la raó. Els altres han de poder comptar amb la nostra coherència. És necessària per a la convivència. També cal per dur una vida cristiana que, més enllà dels sentiments, es basteix en les conviccions. Aquestes han de domar el sentiment que tendeix, en el seu descontrol, a fer la persona immadura, intermitent, irregular... A fi de comptes, el cristià no és un llunàtic, sinó algú que cerca de viure els valors coherents de l'Evangelí.

La imitació del Crist ens va conduint a una maduresa que regeix una bona i constant relació amb Déu i amb els germans. Amb la purificació que suposa. Donant als sentiments el lloc que els correspon. I prou.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

La salut del Papa

Afortunadament el Papa no deu estar assabentat de tot allò que els nostres *media* diuen del seu estat. Insistir sobre les seves xacres, tot i que el seu interior sigui molt equilibrat, amb tota seguretat el portaria a una neurosi depressiva. Ningú no ho pot negar: hi ha un interès morbós per parlar del tema. Segurament a molta gent li agradaria que es jubilés, que cobrés la corresponent pensió i que s'entretingués jugant a la petanca. Si ho fes, molts quedarien tranquils. Perquè s'ha de reconèixer que el testimoni de la seva tasca, els viatges i les reunions, és un bon revulsiu per a aquells que treballen poc i no posen cap interès a sortir de la seva passivitat, falta de coratge i d'esperança. Els revulsius couen, han de penetrar, però hi ha qui prefereix rentar-se i treure-se'ls de sobre.

I si en comptes de parlar de la salut del Papa es parlés dels dolors del Papa? El dolor cristià completa la passió de Crist, diu sant Pau (Col 1,24). Contemplat sota aquesta llum, els seus patiments ens haurien d'omplir d'admiració i d'agraïment. No hi ha cap dubte que pateix dolors intensos, però quedar-se en la visió externa de les seves aparences, sense interessar-se pels motius que té per suportar-los, és un pecat de superficialitat.

Confesso que Joan Pau II no em cau simpàtic, la seva cara no em resulta atractiva. Parlo després d'haver-lo fotografiat diverses vegades, a l'exterior i a l'interior. No hi ha cap manera millor de conèixer un rostre que mirant-lo a través d'un teleobjectiu i intentar disparar en el moment més oportú.

No em cau simpàtic, però em sorprèn i em meravel·la molt (confesso també que tinc pànic de la gent que cau simpàtica. Sovint es limiten a repartir simpaties, sense actuar de manera eficient, constant i coherent. I els somriures i les paraules afalagadores al principi complauen, però després deceben profundament).

Es diu i es repeteix aquell final d'un discurs de l'inoblidable Joan XXIII en el qual va dir als adults: «Quan arribeu a casa vostra feu un petó als vostres fills en nom meu.» Aquest meravellós Pontífex s'havia de limitar a dir-ho. La cadira gestatòria, que tant el molestava, no li permetia res més. Però Joan Pau II ja no la fa servir i pot fer un petó a qualsevol nen que se li apropi o que li apropin, i saltar-se les normes del protocol vaticà i rebre un petó d'una noia, d'un jove, d'una persona gran o d'un venerable imam musulmà. O, quan se li apropa una monja nana, lliurada a l'apostolat familiar, abraçar-la fort amb estimació (els nostres, em deien, només servim per treballar al circ, perquè es riguin de nosaltres. Es veu que el Papa no pensa així).

És conegut el seu gran amor i respecte per la vida humana, tant aquella que està tancada al corredor de la mort d'una presó com aquella que encara es troba al si matern. Què s'ha de dir a una dona que s'ha sotmès a un avortament? Únicament li hem de recriminar la seva manera d'actuar i, si és cristiana i n'està penedida, donar-li l'absolució? Hi ha paraules cristianes de consol per a ella? Reconec que fins que vaig llegir l'encíclica *Evangelium vitae* no havia sabut expressar criteris d'ànim i d'esperança, però el paràgraf 99 em va instruir. No sabeu què diu? És que només coneixeu el que en diuen els diaris o la televisió? Ho sento, no em queda espai per explicar-ho i val més que ho llegiu directament.

Notes insignificants

Germà Adrià

Una família

Senyor, deixa que et pregui, que et parli avui d'una família a la qual he estimat i estimo molt.

Eren uns dels meus primers amics del barri.

Ells, Senyor, no han tingut ni tenen res d'aquest món pròsper que tant pregonem. Ells no han conegut l'Estat del Benestar.

Et demano, Senyor, primer per la mare. Te la vas endur cap al Cel ja fa 14 anys. Coneixies la seva bondat, però li vas donar cap satisfacció tret de la de tenir fills?... Sí, tothom qui la coneixia l'estimava molt, excepte el seu marit, que sempre li pegava quan bevia una copa, que era gairebé cada dia i moltes vegades.

Et demano pel marit, el «Tonto». Va morir fa uns quants dies en un hospital, on el van ingressar amb el fetge cremat a causa de l'alcohol. Era un home bo, si no estava borratxo. Enllustrador de sempre. I qui podia deixar més netes les sabates que el «Tonto» (l'anomenaven així afectuosament). I no n'era, de «tonto».

Et demano pel primer dels fills. Per ell et dono gràcies. Gràcies perquè va complir la seva paraula.

Recordes quan el vaig anar a buscar per a un permís a Càceres? Només l'hi donaven si hi anava jo i em comprometia a tornar-lo després de vuit dies.

I hi vaig anar... i l'hi vaig tornar. Aleshores ell tenia 18 anys. I abans d'entrar una altra vegada a la presó de Càceres em va dir que pel que havia fet per ell mai més no cometria cap delictes. I no n'ha comès. I treballa d'escombriaire «oficial» a prop de Barcelona. I s'ha casat. I té una filla. I em continua escrivint periòdicament com quan era a la presó.

Et demano per la segona, una filla. Se'n va anar

als 17 anys amb el seu nòvio. Ara només sé que té sis fills. Que viu lluny d'aquí. Que mai més s'ha relacionat amb el seu pare ni amb els seus germans.

Et demano pel tercer. Ara està internat a l'hospital on va morir el seu pare. Té la sida en un estat molt avançat. Ha estat moltes vegades a la presó. Sé que molts voldrien que es morís perquè els fa por, sempre va amb una navalla a la butxaca. A quanta gent deu haver robat? A quants ha apunyalat? A mi també va intentar robar-me fa temps. Als seus 36 anys, repugna físicament i moralment. Però Tu saps, Senyor, que ens estimem molt.

Et demano pel quart. El quart ara és en una presó. I Tu saps, Senyor, que ell està més bé a la presó que al carrer. A la presó menja amb regularitat, dorm en un llit, té roba, veu la televisió, té amics... Al carrer, no té casa, molts dies no menja, no té amics, perquè sempre sembla que està als núvols. Ahir el vaig anar a visitar. No sembla que hagi sentit gaire la mort del seu pare.

Et demano per la cinquena.

La cinquena és potser la que ens fa més pena a tots. És una mica retardada mental. Una mica deteriorada físicament. Però amb una capacitat inexplicable per atraure els homes. Ara ja no. Ara, fa poc que ha sortit de la presó, depèn d'un home per a tot. Aquest home la fa treballar de prostituta al carrer i la controla. Dels seus tres fills (ella ara té 25 anys) no en sap res. Els hi han hagut de prendre.

Aquesta és la família per la qual et prego ara, Senyor.

Prepara'ls un lloc opulent al teu Cel. I que allà, amb Tu, puguin ser una família.

Tu també els estimes, Senyor.

Zoom

Eduard Brufau

En les darreres setmanes la permanent tensió militar entre l'Índia i Pakistan s'ha incrementat, amb assajos nuclears inclosos, i ja es comença a parlar d'una possible guerra oberta. Si això es produís ja seria el quart conflicte bèl·lic entre aquests dos països a causa de la disputa territorial del Caixmir. I com en totes les ocasions anteriors qui en sortiria més malparada, tant en un país com en l'altre, seria la ja prou empobrida població civil.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Una decisió personal

El viatge recent del Papa a l'Azerbaidjan i Bulgària ha disparat els rumors sobre la seva salut. Els mitjans de comunicació han donat prioritat a la notícia. Les opinions de la gent són variades. Quan les emissores de ràdio han obert els seus espais als oients, he pogut sentir arguments interessants. En una cadena italiana, la majoria de les intervencions van respectar la voluntat del Papa i van accentuar la diferència amb els organismes polítics i les característiques de l'Església. En una cadena espanyola, les opinions eren contraposades, i pesaven més les que s'inclinaven per la renúncia. La discrepància entre Itàlia i Espanya sobre la valoració de Joan Pau II és un fet. Espanya manté una postura crítica amb les actuacions del Papa, si jutgem per les informacions de premsa i televisió, que a vegades arriben a ser irrespectuoses. Itàlia, en canvi, es mostra considerada i fins i tot càlida amb Joan Pau II. Seria interessant reflexionar sobre aquests dos estils d'aproximació a la mateixa persona i descobrir-ne les causes.

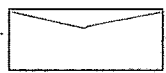
Quan el Papa va celebrar el 1998 els vint anys dels seu Pontificat, se'm va demanar una valoració sobre aquest llarg període. Quan vaig abordar el futur, vaig manifestar tres idees: a) serà impossible sostreure's a referències creixents sobre el seu estat de salut, b) tindran una rellevància més gran determinats organismes del Vaticà, auspiciats per la idea de no molestar el Papa per temes menors, però d'importància indubtable per a l'Església, i c) es crearan dificultats pel fet d'unir en la mateixa persona «el simbolisme espiritual» i l'acció pastoral de govern. Com a símbol espiritual, la seva figura s'engrandirà. Com a governant, la manca d'un bon estat físic, convenient per portar a terme les tasques que comporten molt de desgast, tendirà a dificultar-ne les actuacions. Des d'aleshores, en aquests gairebé quatre anys, han passat coses de gran rellevància com la celebració del Jubileu, alguns viatges de gran volada com el de Terra Santa, l'acció penitencial sobre la memòria de l'Església amb les reiterades peticions de perdó (tema que ell va assumir d'una manera molt personal i en el qual va arribar més lluny que ningú), l'obertura de les realitats eclesials als desafiaments del tercer mil·lenni, el plenari amb els cardenals nord-americans sobre el tema de la pederàstia... La clarividència mental es resisteix al deteriorament físic, que engrandeix un home espiritual però que no s'ajusta al que és políticament correcte per a un cap d'Estat.

Krzysztof Zanussi, director de cinema polonès, declarava recentment: «En l'Església ortodoxa, l'ancià savi és una figura impossible de remoure. Em sembla que és la perspectiva millor per avaluar la qüestió —supèrflua des del meu punt de vista— de les dimissions del Papa», aclareix. «En les altres religions, penso en el budisme o en l'islam, el problema de les dimissions no es planteja —recorda—. A ningú no li passaria pel cap demanar les dimissions del Dalai Lama. Hi ha un pragmatisme occidental que deforma el problema.»

Convé precisar que aquests temes estan recollits en el Codi de Dret Canònic (can. 331-335) i en la constitució apostòlica *Universi Dominici Gregis*. Hi ha dues possibilitats: seu vacant i seu impedida. La seu vacant es produeix per mort o per renúncia (la dimissió no té lloc en aquest cas perquè ningú no la pugui acceptar o rebutjar). La validesa de la renúncia, que té avantatges i riscos a la vegada, depèn de dues condicions: ser feta lliurement i manifestada d'una manera adequada. La seu impedida implica la impossibilitat d'exercir el seu ofici, com podria ser en cas de malaltia mental, d'apostasia notòria o de ser presoner. No hi ha normes públiques que recullin el que cal fer en totes aquestes eventualitats. Entrar en la casuística seria interminable.

Un personatge públic com aquest està sotmès a l'opinió pública i hi ha molts punts de vista sobre la situació actual. Com que es tracta d'una decisió personal, la clau és en el mateix Joan Pau II. El Papa arriba a poc a poc a la línia de frontera, però no ens pertoca a nosaltres determinar el moment de creuar-la, tot i que és dolorós comprovar-ne les limitacions físiques i el cansament. La nostra civilització, que té problemes amb els moments inicials i terminals de la vida, no pot viure aquest fet amb comoditat. Per als creients, també entra en joc la presència misteriosa de l'Esperit.

Cartes del lector

□ Sobre el que Hisenda assigna a l'Església catòlica

Mitjançant el senyal d'una x posada a la casella corresponent, en la declaració anual de la renda que es presenta durant maig i juny a l'Agència Tributària, l'Església rep de l'Estat un petit percentatge que no grava en absolut el contribuent.

Amb la conversió de la moneda comunitària, els ingressos obtinguts de les col·lectes a les misses dels diumenges, han disminuït considerablement. Crec que hauríem de ser, tots, més generosos com a compensació pel molt que rebem de l'Església al llarg de tota la nostra vida. Estem acostumats a respondre poc. Tot i que no disposem de cap barem per comparar el que els creients lleidatans donem i rebem de l'Església a la nostra diòcesi, crec que podrà servir-nos de reflexió que coneguem les circumstàncies següents:

Les dues esglésies parroquials que han d'aixecar els nous temples per poder donar cabuda, amb una dignitat més gran, al culte diví, a totes les persones que se senten Església i Poble de Déu són la parròquia de Sant Antoni M. Claret, al barri de Balàfia, regentada per la comunitat dels pares Claretians; També l'església parroquial de Santa Teresa Jornet, al barri de Cappont, que pateix el mateix problema d'edificar el seu nou temple.

Les tres parròquies de l'anomenada Unitat Pastoral Territorial són: Sant Joan Baptista, en què s'han realitzat fa poc unes obres importants de neteja interior del temple; la parròquia de Sant Pere Apòstol, on també s'han fet unes reformes considerables, i la parròquia de Nostra Senyora del Carme.

D'altra banda, la parròquia del Pilar té deutes contrets amb els bàhcs que representen unes quotes mensuals considerables.

Convé, doncs, que siguem més solidaris i generosos amb la nostra Església. Acabo dient que, com ja sabeu, la

nostra Església la trobarem sempre amb els braços oberts per acollir-nos com una mare veritable en aquest món, desenvolupant la seva important missió de reevangelització.

JOSEP VIDAL i BORRÀS
Lleida

□ A les senyores de Càritas de la meva parròquia

Aquesta carta, que bé podria anar adreçada a totes les Càritas de Catalunya, la volia titular «A les dones de Càritas», potser per ajustar-me millor a la vostra manera de ser: senzilla, desinteressada, normal, sense pretensions de cap mena.

Però us anomeno senyores, no pensant en riqueses materials, sinó perquè sou mestresses i senyores del vostre temps lliure, de la vostra bondat, de la vostra voluntat de fer el bé. Tota aquesta riquesa, més espiritual que material, l'heu posada al servei dels altres, que és el mateix que dir al servei de Déu.

I ho feu sense esperar-ne res a canvi, solament pensant en la gent més necessitada de la parròquia. Al contrari, a voltes heu hagut de vèncer incomprensiblement dificultats burocràtiques impròpies per a un institució benèfica, com és Càritas parroquial, que només cerca afavorir els més debils. O bé, heu hagut de tastar el fel amarg del desagraïment i de la incomprensió d'alguns dels mateixos beneficiats.

Però vosaltres ho dispenseu i oblideu tot perquè de sobres sabeu que l'amor és sofer, és servicial, no es descontrola, oblida el mal i el perdona.

A Càritas hi porteu esmerçades moltes hores robades a les vostres ocupacions domèstiques i a moments

d'esbargiment. Amb tot, ho feu amb il·lusió, amb joia. Per això us felicitem alhora que us agraïm la feina que porteu a terme, sense mirar colors de la pell, ni ideologies polítiques o religioses.

Heu comunicat el vostre entusiasme a altres persones de la parròquia que darrerament s'han incorporat a Càritas parroquial, aportant-hi més joventut (tot i passar, algunes, dels seixanta), més braços, més idees...

Però ja se sap que la jovialitat i la il·lusió no es mesuren pels anys. És el cor el motor que mou les empreses encaminades a fer el bé als germans necessitats. I l'amor, com ja és sabut, no té edat, i més si aquest amor neix de Déu i va cap a ell.

RICARD GUANTER
L'Escala

□ Religió a les escoles

Davant de la pregunta, de tantes persones, de per a què serveix l'assignatura de Religió a l'escola i, per extensió, a la vida, m'agradaria puntualitzar una cosa:

Amb ella podem donar respostes a temes com: qui som els humans?, dient que, si suposem que venim d'una parella primitiva descendent a la vegada del simi, som per antonomàsia criats i fills de Déu.

On anem? A la mansió celestial, lloc de bellesa inaudita, habitada per tots els homes justos que ens van precedir a la vida terrenal.

Quants som? Quan unim la nostra voluntat a la de Déu, es produeix un control familiar perfecte de naixements. En efecte, Jesús és el millor demògraf del món.

Podem ser més feliços? Serem més conscients de l'ajuda del Senyor a les nostres vides, i quan arribin els inconvenients i dolors sabrem suportar-los millor, perquè tindrem un punt de referència en Jesús crucificat.

CONCEPCIÓ MARTÍNEZ
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Padrins de Baptisme

—Tinc una nena de set mesos i, com a catòlica, vull batejar-la als EUA. M'ha estat impossible. El padrins que vaig escollir per ser els pares de la meva filla en cas que el meu espòs i jo no hi siguem (essència de l'apadrinament) no han estat acceptats ja que no estan casats per l'Església. Què hi té a veure la gimnàsia amb la magnèsia? El cas és que ni tan sols nosaltres, els pares, estem casats per l'Església. Tan complicat és batejar una nena? Puc fer-hi alguna cosa?

—Les lleis universals de l'Església disposen que per ser padri de Baptisme cal reunir uns determinats requisits. El canó 874 del Codi de Dret Canònic estableix que el padri ha estat escollit pels pares o, si no n'hi ha, per una persona competent. Cal que la persona escollida tingui capacitat per a aquesta missió i estigui disposada a realitzar-la. Ha d'haver fet 16 anys (encara que pot haver-hi alguna excepció), ha de ser catòlic i ha d'haver rebut la confirmació i l'eucaristia. Ha de portar una vida congruent amb la fe i la missió que es disposa a assumir. Aquestes són les condicions més importants i a parer meu han d'exigir-se perquè la figura del padri no sigui només una funció ornamental, com sovint passa. El fet que els pares no estiguin casats no és un obstacle per administrar el Baptisme als nens sempre que es garanteixi l'educació cristiana dels fills i la situació anòmala dels pares no tingui a veure amb la mala voluntat o deixadesa sinó amb una causa raonable i insuperable pel moment.

Quan Jesús va enviar els seus apòstols a batejar els va dir: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28, 19). És a dir, el Baptisme té el seu sentit només en un context d'anunci i recepció positiva de l'Evangeli mitjançant la fe i una voluntat decidida de conversió i també d'una conseqüent catequesi i educació en la fe. Entre els manaments del Senyor que cal observar hi ha evidentment el seu ensenyament sobre el matrimoni. Procureu en la mesura que pugueu regularitzar la vostra situació encara que aquesta no sigui la causa per la qual us han proposat deixar per a més endavant el Baptisme. L'essència de l'apadrinament no és substituir els pares en l'ordre exclusivament natural, sinó col·laborar amb l'ajuda i el testimoniatge perquè el nen esdevingui cristià (recordeu que no és el mateix, sense més ni més, batejat i cristià). La decisió de les autoritats eclesiaístiques en el vostre cas em sembla molt prudent. Ja que vosaltres no us trobeu en una situació normal, tingueu almenys el seny de proposar uns padrins que sí que estiguin en aquesta situació. No us sembla que entre les vostres amistats i coneguts trobareu algunes persones que reuneixin els requisits raonables que demana l'Església?

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ La mare d'un missioner

És dolorós que un fill no pugui assistir ni acompanyar els últims respirs de la seva mare, i és que Mn. Cabayol està integrat a Ruanda, al costat del volcà que va produir destrosses i víctimes, circumstància afegida a la pobresa i a la falta del més imprescindible. Mn. Cabayol ja fa temps que tenia assumit el que passaria i la seva mare, Maria (ACS), també preveia que no hi hauria «cap miracle». Ella, durant anys, s'acontentava ensenyant les fotografies que li enviava el seu fill, joiosa del que feia i vivia.

Ella, en certa mesura, l'ajudava perquè sabia el valor que té un missioner en aquelles terres, i acceptava l'enyorament perquè Déu l'havia destinat d'aquella manera i això és el que compta. Ja ho comentà el Sr. arquebisbe Lluís Martínez Sistach en la seva homilia: la importància de la mare donadora del fill a Déu i a l'Església, on a les comunitats ha sembrat la Bona Nova de l'Evangeli.

Assistiren a la missa funeral veïns de la Canonja, el Pla de Santa Maria, la Pobla de Mafumet i altres. També allà, les comunitats recordaran i acompanyaran el dolor que com a humans ens colpeja i ens aclapara en el traspàs d'un ésser estimat. Però aquests fets inevitables ens agermanen amb una comunió de fe i d'esperança que traspasa muntanyes i rius fins al cor d'Àfrica, on tenen una riquesa de fe que aquí ens fa molta falta. Aquí tenim avions cada hora i allà un per setmana, digué el Sr. arquebisbe. És consolador saber, i ho digué Mons. Lluís, que la mare d'un missioner té molta força davant de Déu; per tant, hem d'aprofitar i demanar-li a ella, que està ja amb Déu, que presenti les nostres pregàries, pel nostre món malalt de poca estimació, per tants missioners amenaçats i perquè tots siguem fidels al Senyor amb el nostre testimoni i compromís, cadascú al seu lloc, que el Bé és més fort que el Mal.

MARIA VALLDOSERA DE MONTCUSÍ
Tarragona

«Un home que es deia Mateu»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

La represa dominical del temps de durant l'any

Encara que, des de l'endemà de Pentecosta, el leccionari i el missal ferials siguin els propis del temps de durant l'any, els diumenges estan ocupats cada any per dues solemnitats: la de la Santíssima Trinitat i la del Cos i la Sang del Senyor. Fins al proper diumenge, per això, no tornem a retrobar el curs del leccionari dominical del temps de durant l'any, després d'haver celebrat, el divendres, la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús.

La represa del leccionari dominical es fa enguany en el diumenge X, i amb una fel·liç coincidència: l'evangel·li del diumenge X és precisament la narració de la vocació, per part de Jesús, de l'home «assegut al lloc on recapten imposts». Aquest home es deia Mateu, i la tradició cristiana l'identifica amb l'autor del primer evangel·li. Per això sembla una fel·liç coincidència que la represa de la lectura de l'evangel·li de Mateu la fem precisament a partir de la presentació del

seu autor. És com si volgués dir-nos: «A vosaltres, que escolteu una vegada més l'evangel·li que vaig escriure per a les comunitats cristianes, us interessa saber de quina manera Jesús em va cridar a seguir-lo, i com vaig acollir-lo precisament com a "Evangel·li", és a dir, Bona Notícia de Salvació.»

Una vocació senzilla i transformadora

Els evangel·lis sinòptics i sant Joan ens expliquen diverses maneres de vocació per part de Jesús. La de Mateu és de les més simples: Jesús, tot passant, el veié i li digué: «Vine amb mi»; ell s'aixecà i se'n anà amb Jesús. La invitació a Mateu és paral·lela a la que Jesús va fer a Felip, en els primers moments del ministeri, i ho és també a la que va fer a Pere, en l'aparició pasqual conclusiva de l'evangel·li de Joan. La disponibilitat de Mateu a la crida del Senyor es manifesta total: s'aixeca i se'n va amb Jesús! Talment sembla que Mateu està esperant aquesta crida.

Com succeeix en altres vocacions, el resultat immediat del seguiment de Jesús és la comunicació del fet joios a altres que són propers: Andreu ho diu al seu germà Pere, Felip ho diu a Natanael. El cas de Mateu és del tot particular: ell convida a taula Jesús, els deixebles i els amics publicans i pecadors. Podríem dir que es tracta d'una invitació arriscada, o potser millor, d'una invitació profètica: és l'anunci de l'evangel·li de la misericòrdia de Déu, i d'alguna manera l'anunci de l'eucaristia.

Una pedagogia de la missa dominical

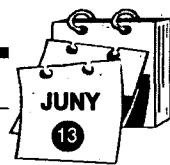
Demanem a Mateu que intercedeixi per nosaltres quan escoltem aquest evangel·li; demanem-li que ens deixem il·luminar pel seu testimoni. En el dia del Senyor, el Ressuscitat passa davant de nosaltres, asseguts com estem en els nostres treballs, fatigues, preocupacions; no sempre totalment santes. Ens veu, i actualitza en cadascun de nosaltres la vocació cristiana: Vine amb mi!

És la litúrgia de la Paraula. Cal estar alerta a no ofegar aquesta crida amb el soroll de les preocupacions de cada dia; seria tant com perdre l'oportunitat de la comunió amb el Senyor.

Però en la missa dominical hi ha quelcom més que en la vocació de Mateu. El qui ens convida no és un dels seguidors de Jesús, sinó el Mestre mateix, no estem asseguts a la taula del deixeble sinó a la taula del Senyor. Ens hi sabem convidats, malgrat que som «malalts» i «pecadors», per rebre del Metge i del Salvador allò que ell ha vingut a portar als homes: la salvació. Ho rebem en la mesura en què manifestem humilment la nostra condició, i ens acollim penedits a la seva misericòrdia. El primer catecisme de la tradició cristiana —la Didakhé, del segle primer— ja ens diu que a l'assemblea del diumenge cal acostar-s'hi confessant abans els nostres pecats, perquè el sacrifici sigui pur (vegeu XIV, 1). El nostre aliment i la nostra festa no és un acte d'amistat, sinó el misteri de la nostra salvació, el Cos i la Sang de Crist.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut el 1192 a Lisboa
- ☐ Germà franciscà dels primers temps de l'orde
- ☐ Gran predicador i amic dels pobres
- ☐ Assolí en vida fama de miracler i és un dels sants més populars
- ☐ Va morir el 13 de juny del 1231 a Pàdua
- ☐ Canonitzat el 1232 per Gregori IX

Sant Antoni de Pàdua era l'hostatger d'un monestir de l'orde de sant Agustí a Coïmbra, quan el 1220 un grup de franciscans s'hi va allotjar. Anaven camí del Marroc per predicar la Bona Nova. Al nord d'Àfrica seran martiritzats i els cossos seran duts de nou al monestir del nostre sant. Ell en veure el seu exemple decideix fer-se franciscà i anar també de missió al Marroc. Però està clar que el Senyor el volia encaminar cap a altres destins, perquè tan bon punt hi arriba emmalalteix i s'ha d'estar mesos guardant repòs. Quan es recupera una mica decideix tornar a Portugal, però el Senyor insistia a dur-lo per altres camins; perquè el vaixell on va ensopegar amb una tempesta i en lloc d'arribar a Lisboa va a parar a Sicília.

Un cop a l'illa, i malgrat totes les peripècies, es restableix de l'afecció, i assabentat que al cap de poc temps se celebrarà a Assís el Capítol general de l'orde franciscà, decideix assistir-hi. La ciutat de sant Francesc és 600 km més al nord, i tot i això s'hi encamina. Curiosament arriba a Assís sense cap entrebanc —sembla que finalment sant Antoni ha escoltat la veu del Senyor. Durant el

Sant Antoni de Pàdua

Capítol l'omple d'una gran joia conèixer personalment sant Francesc, que al seu torn també queda impressionat pel dinamisme d'aquell jove. Però la gran tasca de sant Antoni encara ha d'arribar. El 1223 inicia la predicació al nord d'Itàlia per tal de reconduir els heretges (càtars, albigesos i d'altres) i fer-los adonar de l'error comès. A diferència de com, malauradament, s'havia fet pocs anys abans, sant Antoni no se serveix de la força, sinó de la paraula, per a la qual tenia una gran facilitat, i aconsegueix més conversions sinceres que molts altres amb les armes. Precisament referint-se als heretges sant Antoni va dir: «Encara que tinguéssiu la certesa de la seva obstinació, sempre cal deixar lloc a la tolerància, a la paciència i a l'espera, perquè el Senyor és el primer de donar-nos-en exemple.»

Més tard canvia de tasca i ocupa les càtedres de teologia en diverses ciutats. Però el 1230 deixa el món docent i torna a Itàlia, a Pàdua. Després d'un temps de recés reprèn la predicació de les masses populars i pobres. Els seus sermons tenien tant d'èxit que la gent se li llançava literalment a sobre per aconseguir un bocí de l'hàbit. També conten que les seves prèdiques tenien el do de portar la pau i l'amor a tots els qui l'escoltaven. I va ser llavors que va agafar fama de miracler. Però tanta activitat el va esgotar i el Senyor, veient que el seu servidor havia agafat el camí correcte, el va cridar al seu costat, on va trobar el descans merescut.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JUNY

9. Diumenge

X de durant l'any. Verd. Lectures: Osees 6,3-6 / Salm 49 / Romans 4,18-25 / Mateu 9,9-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Efreim, diaca i doctor de l'Església; Marí, ermità; Prim i Felicià, mrs.; beat Josep Anchieta, prev.; Santes, Pelàgia, vg. i mr.; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 17,1-6 / Salm 120 / Mateu 5,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab.; Asteri, b.

11. Dimarts

Sant Bernabé (MO) Vermell. Lectures: Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,13-16. TORTOSA: *Santa Maria Rosa Molas* (ciutat, MO / diòcesi, MLI) *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó III, p.; Santes, Adelaida, rel.

12. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 18,20-39 / Salm 15 / Mateu 5,17-19. TORTOSA: *Sant Bernabé (MO) Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Sahagun, prev.; Onofre, anacoreta; Santes, Violant, rel.

13. Dijous

Sant Antoni de Pàdua (MO) Blanc. Lectures: 1 Reis 18,41-46 / Salm 64 / Mateu 5,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fandila, prev.; Aventí, mr.; Santes, Aquil·lina, vg.

Festa Major: a Bellver de Cerdanya.

14. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 19,9a.11-16 / Salm 26 / Mateu 5,27-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eliseu, prof.; Santes, Digna, vg. i mr.

15. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 19,19-21 / Salm 15 / Mateu 5,33-37. Si es vol: *Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament* (MLI) *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat d'Aosta, prev.; Santes, Benilde, mr.; Germana Cousin, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge X de
durant l'any

Lectura primera

Os 6,3-6

Lectura segona

Rm 4,18-25

*El que jo vull és amor, i no ofrena de víctimes**La seva fe es féu encara més forta, i donà glòria a Déu*

Lectura de la profecia d'Osees:

Esforcem-nos per conèixer el Senyor; està a punt d'alçar-se com l'aurora, ens vindrà com ve la pluja, com el ruixat que amara la terra, Efraïm, ¿què he de fer amb vosaltres? ¿Què he de fer amb vosaltres, Judà, si l'amor que em teniu és com la boira del matí, com la rosada que desapareix tan aviat? Per això ho he gravat en el cor dels profetes, he pronunciat el meu oracle, i ha sortit com una llum la meva decisió: «El que jo vull és amor, i no ofrena de víctimes, coneixement del Senyor, i no holocaustos.»

Salm responsorial

49

Parla el Senyor, el sobirà dels poderosos, convoca la terra de llevant fins a ponent. No és pas pels sacrificis que et reprenc: sé que no et canses d'ofrir holocaustos.

R. L'home que viu honradament veurà la salvació de Déu.

Si tenia fam, no t'ho hauria de dir: és ben meua la terra i tot el que s'hi mou. ¿Et creus que menjaré carn dels vedells, i beuré la sang dels bocs? R.

Ofereix a Déu accions de gràcies, compleix el que has promès a l'Altíssim, invoca'm en dies de perill; jo et salvaré, i reconeixeràs la meua glòria. R.

Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma:

Germans, Abraham, contra tota esperança, esperà i cregué tan fermament que Déu el convertí en «pare d'una multitud de pobles», tal com li havia dit: «Així serà la teva descendència.» Ni que tingués vora cent anys, i veiés que el seu cos, per poder tenir descendència, ja era com mort, i ho era també el de Sara, la seva fe no s'afeblí. Tractant-se de la promesa de Déu, no dubtà ni es mostrà gens incrèdul, sinó que la seva fe es féu encara més forta, i donà glòria a Déu, convençut que és prou poderós per a complir allò que ha promès. Per això diu l'Escriptura: «El Senyor ho tingué en compte per fer-lo just.» I quan diu que «el Senyor ho tingué en compte», no ho diu només per a ell, sinó també per a nosaltres: Déu ens havia de tenir en compte que hàgim cregut que ell ha ressuscitat d'entre els morts Jesús, el nostre Senyor, entregat a la mort en pena dels nostres pecats, i ressuscitat per fer-nos justos.

Al·leluia

Lc 4,18

El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a proclamar als captius la llibertat.

Evangeli

Mt 9,9-13

No he vingut a cridar els justos sinó els pecadors

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús, tot passant, veié un home, que es deia Mateu, assegut al lloc on recapten impostos i li digué: «Vine amb mi.» Ell s'aixecà i se n'anà amb Jesús.

Després, mentre era a taula a casa seva, altres cobradors d'impostos i pecadors es posaren també a taula amb Jesús i els seus deixebles. Els fariseus se n'adonaren i deien als deixebles: «¿Per què el vostre mestre menja amb cobradors d'impostos i pecadors?» Ho sentí Jesús i els digué: «El metge no el necessiten els qui estan bons; sinó els malalts. Aneu a aprendre què volen dir aquelles paraules: "El que jo vull és amor, i no ofrena de víctimes." No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors.»

Barcelona

diòcesis

«Costa de donar veu als joves»

■ El P. Joan Codina és nou provincial dels salesians de Catalunya

—Amb quin esperit va rebre la designació de nou provincial dels salesians de Catalunya?

—Malgrat que em sento molt limitat per a aquest servei, m'ho he pres com una crida de Déu, d'un Déu que sempre sorprèn. Ara bé, venint d'Ell, a través de la veu dels germans, sé que la crida comporta la seva força per viure-ho tot plegat amb serenitat i confiança. Confio de debò en els meus companys i amb els laics i laiques de la província, compromesos tots en la tasca evangelitzadora i educativa segons el carisma de Don Bosco.

—Com valora la tasca feta pel seu antecessor en el càrrec, el P. Domènec Valls?

—He d'aprendre d'ell moltes coses, sobretot el seu tarannà planer, l'esperit dialogant i el tracte directe. Valoro també molt que durant aquests sis anys s'han engegat projectes nous en el camp de la promoció social, s'han fet avenços seriosos quant a la participació dels laics i laiques i s'ha iniciat un procés de reflexió sobre la significativitat de les nostres presències a la província. No han estat anys fàcils: crec que la disminució de vocacions, l'envelliment progressiu de les comunitats i la dificultat de l'evangelització ens han marcat a tots. Ell ha sabut estimular-nos, estar al costat de les persones i comptar amb el seu equip. Valoro que hagi sabut trobar el punt d'animació enmig de les dificultats.

—Quina voldria que fos la seva aportació a la realitat i presència dels salesians en els diferents camps on treballen?

—Al provincial se li demana que animi i coordini els agents de pastoral; tant laics com religiosos, que els ajudi a créixer vocacionalment. Que ajudi les comunitats a ser signes en la societat actual, que la forma de vida comunitària salesiana sigui intel·ligible i imitable per als joves amb qui vivim. Que porti el que pugui perquè cada comunitat, es trobi on es trobi, sigui evangèlica i irradiï il·lusió i convicció vocacional capaç d'engrescar joves i adults.

—Educador al seminari menor salesià de Girona, al col·legi de Mataró, a Ripoll, consiliari de la JOC, i aquest darrer any a Sabadell. Què li ha aportat aquesta tasca de contacte amb els joves?

—He estat educador a diverses escoles (Girona, Mataró, Badalona, IES de la Mina, Sabadell) i consiliari de grups de la JOC, de la ACO i darrerament en un grup de Cooperadors Salesians de Sabadell. Aquesta tasca m'ha exigint renovació tant en el camp educatiu com en l'evangelitzador. Els quinze anys de Ripoll han estat molt i molt rics per haver participat en equips educatius originals i pedagògicament innovadors, així com per la iniciació a la JOC. El món dels Joves Obrers Cristians —n'he estat consiliari 22 anys— m'ha fet adonar de la inquietud evangelitzadora que porten dintre els mateixos joves. Un esperit evangèlic que viuen, no només a l'interior de l'Església, sinó que el volen fer

BARCELONA.—El P. Joan Codina i Giol (la Celler de Ter, la Selva, 1948) és des del mes de maig al capdavant de la província que, sota l'advocació de la Mare de Déu de la Mercè, comprèn Catalunya, Ciutadella de Menorca, Osca, Montsó (Osca) i Andorra. Els salesians d'aquesta província, tal és el cas del P. Joan Codina, tenen una dedicació preferent en la tasca educativa i pastoral en els camps que sant Joan Bosco proposava com a específicament evangelitzadors entre els joves.

arribar als seus companys i companyes en atur, en precarietat laboral, amb emigrants, amb els exclosos, amb fracàs escolar, etc. He descobert en ells i elles l'interès per Crist i per la crida a transformar la societat i l'Església; i m'hi he deixat contagiar.

—Els últims anys ha viscut al barri de la Mina. Quina és la realitat dels joves d'aquest barri marginal?

—Em resisteixo a parlar de la Mina com a barri marginal. La gent del barri no n'és, de marginal, ni en vol ser. I els sap greu que se'ls etiqueti així. Es consideren veïns i veïnes d'un barri que certament té problemes greus, però la gent mai no s'ha volgut situar al «marge». En tot cas, és l'Administració i altres poders fàctics els que no han fet el necessari perquè el barri evolucioni com els altres barris de la conurbació i que han contribuït al fet que se'l consideri globalment marginal. És cert que molts joves de la Mina tenen un present molt difícil i un futur encara més incert, molt poc interessant. Però també és cert que hi ha molts joves que porten dintre una força de ser, un esperit de superació i ganes de lluitar i sortir-se'n com sigui, malgrat les poques possibilitats culturals que han tingut, la poca capacitació laboral i la precarietat del món del treball.

El P. Joan Codina i Giol.

—Quines dificultats plantegen en el món juvenil les diverses formes de marginació i la contínua immigració des d'altres països?

—Una dificultat és considerar-los cul-

pables; culpables d'inseguretat ciutadana, d'ociositat, d'immaduresa, fins i tot culpables d'altres xacres actuals com el racisme, la violència i la xenofòbia. El món juvenil en situació de canvi constant fa que els que ens movem en el món de l'educació no ens puguem adormir, hem de fer córrer la imaginació, i a vegades no hi som a temps.

Però no deixa de ser apassionant.

—Els joves són portadors de futur i de nova esperança, però de vegades se'ls té massa oblidats?

—Se'ls té en compte per a segons què: per al consumisme i per a l'oci, per exemple. Però, en canvi, costa d'acceptar-los tal com són en el moment que estan passant; costa de donar-los veu sobretot quan es tracta del seu futur i de pensar en el futur de la societat que hauran de dirigir. I per l'altre extrem, de vegades claudiquem; no els interpel·lem prou; els deixem al seu aire o per impossibles. Esperonar-los, presentar-los reptes, fer-los actius, sense plànyer-los, és també una manera de confiar en ells.

—Els joves passen del fet religiós o, més aviat, és que

no s'han trobat nous canals de comunicació?

—Hi ha de tot: joves atrets pel món de la religiositat o en recerca seriosa de la fe; joves que no han tingut oportunitats d'obrir-s'hi; joves que han tingut experiències negatives o que han estat sacsejats per esdeveniments o influències; joves que no han tingut oportunitat d'encaixar bé fe i cultura, fe i afectivitat, fe i treball; joves compromesos socialment i que, a partir d'aquí, han fet camí de fe; joves que han sentit la crida vocacional i la segueixen generosament, etc.

—Com a orde religiós que afronta un nou segle i que ha de respondre a noves necessitats, quins són els reptes de futur dels salesians d'aquesta província de Catalunya?

—Encertar en la manera d'aportar a la societat i a l'Església la nostra experiència religiosa i educativa del carisma salesià. La vida de comunitat haurà de ser per als joves i per a les dones i els homes d'avui un signe humil, però eloqüent, d'humanitat, d'amor, d'esperança i de propostes de «bona nova» tot seguint el Crist. Hem de trobar la manera de continuar sintonitzant amb el món dels joves i de confiar cada cop més en totes les persones que el carisma salesià —joves del Moviment Juvenil Salesià, educadors, catequistes, pares de família, voluntaris etc.— ha aglutinat i ha posat en moviment. Hi ha nova saba i un futur esperançador.

Carme Munté

Camps d'atenció

Catequesi, escola, obres d'educació social, de temps lliure..., en tots aquests camps d'atenció els salesians de Catalunya, amb el guiatge ara del P. Joan Codina i Giol, fan visible l'abraçada misericordiosa de sant Joan Bosco.

L'activitat escolar i educativa de la província de la Mare de Déu de la Mercè es porta a terme en 14 obres col·legials, entre nens, nenes i adolescents en totes les etapes educatives, així com en els cicles formatius i en la formació professional. També és present en el món universitari amb l'Escola Universitària Salesiana de Sarrià (EUSS), amb estudis d'Enginyeria Tècnica d'Electricitat i Electrònica, amb l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco i amb el Centre Teològic Salesià de Martí-Codolar, on el nou provincial imparteix alguna matèria teològica.

Aquesta presència salesiana es concreta també en l'activitat parroquial (11 parròquies, 3 santuaris) amb tots els serveis que impliquen, però de forma especial amb una opció de pastoral juvenil. Moltes de les obres salesianes promouen una gamma variada d'ofertes i serveis juvenils, com ara propostes d'educació en el temps lliure, esplanis, cases de colònies i espais de convivència juvenil, i potencia també els grups de fe, oferint llocs de reflexió, de convivència, orientació vocacional i acompanyament juvenil com ara el Casal Don Bosco de Martí-Codolar i altres propostes diferents de participació en accions de voluntariat i de participació en l'ONG.

La proposta educativa arriba també al camp dels matrimonis i adults en escoles de pares, llars Don Bosco, missió compartida amb els Cooperadors Salesians, els Antics Alumnes que, juntament amb les Filles de Maria Auxiliadora, formen la Família Salesiana.

Les dificultats que en aquests últims anys van plantejant en el món juvenil diverses formes de marginació i la contínua immigració des d'altres països, han provocat que la província també es fes present en els col·lectius de joves en situació de risc per mitjà de Plataformes d'Educació Social, amb Centres Oberts, Unitats d'Educació Compartida, Projectes d'Inserció Laboral, acompanyant el procés educatiu dels joves, aollint nois i noies en pisos, atenent col·lectius d'immigrants, prestant serveis a mares necessitades com ara en el Centre Maternoinfantil del barri de la Mina, on ha treballat fins fa poc el P. Joan Codina.

Barcelona

Obres al mur i jardins exteriors del Seminari

■ El cardenal Carles va presidir un acte institucional d'inici de la reforma

BARCELONA.— El dia 25 de maig passat va tenir lloc, als jardins exteriors del Seminari Conciliar de Barcelona, l'acte institucional d'inici de les obres d'enderroc de l'antic mur que rodeja el Seminari, de la construcció de la nova tanca i de l'embelliment dels jardins exteriors.

L'acte institucional va ser presidit per l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Ricard M. Carles, acompanyat del rector del Seminari, Mn. Francesc Prieto, i va comptar amb la presència de l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, i del president de l'Institut del Paisatge Urbà, Jordi Portabella.

L'acte es va iniciar amb la benvinguda de Mn. Prieto, el qual va agrair la presència dels assistents i va presentar l'edifici del Seminari com a centre de formació sacerdotal i cultural, amb les diverses institucions eclesiàstiques i culturals que hi desenvolupen les seves activitats. Així mateix, va manifestar com en aquest edifici un grup de joves es preparen a fi d'oferir aquella felicitat que tothom cerca i que només pot ser trobada en Jesucrist. Finalment, va plantejar tot el projecte d'embelliment dels exteriors del Seminari com a una cosa beneficiosa per a l'Església barcelonina, però també per a la ciutat de Barcelona, al cor de la qual és ubicat l'edifici. Mn. Prieto va

El cardenal, acompanyat per Mn. Prieto i pels representants de l'Ajuntament, durant la seva intervenció.

acabar agraint la col·laboració de l'Ajuntament.

Tot seguit, Jordi Portabella va subratllar, en primer lloc, que el projecte que s'iniciava amb aquest acte institucional era el resultat de molts anys de feina, de negociacions, d'encontres i desencontres, però que, al final, fruit d'un diàleg franc, obert i generós, havia tingut com a resultat una realitat palpable i beneficiosa tant per al Seminari com per a la ciutat de Barcelona. Així mateix, va indicar, en segon lloc, que les obres permetran millorar la imatge i la visibilitat a un edifici de característiques especials en el cor de l'Eixample com és el Seminari, alhora que augmentaran la qualitat de l'entorn tant d'aquells que viuen o participen en les

activitats que es porten a terme en l'edifici, com de la resta de ciutadans.

Així mateix Joan Clos, en el seu parlament, va ressaltar que amb el projecte que tot just comença la ciutat recupera un edifici particular, un edifici que fins aquell moment havia quedat amagat darrere d'un mur molt deteriorat i que, gràcies a les obres que es duren a terme, quedarà àmpliament visible per al gaudi dels ciutadans. Clos va

insistir sobre les característiques particulars i especials de l'edifici que el fan peculiar dins el desenvolupament urbanístic de l'Eixample, així com pel fet de ser un edifici i centre cultural de la ciutat juntament amb l'edifici de la Universitat de Barcelona.

Van acabar les intervencions amb la del cardenal Carles, que va recordar l'acte d'inici de les obres de construcció de l'edifici del Seminari, en què va prendre-hi part l'aleshores bisbe de Barcelona, Mons. Urquinaona, i l'alcalde de la ciutat, i va fer un paral·lelisme amb l'acte que s'estava celebrant. L'arquebisbe de Barcelona va fer palesa la importància del que es duia a terme en aquest peculiar edifici del Seminari: la formació de sacerdots al servei de la diòcesi de Barcelona, així com les activitats i la formació acadèmica en teologia, filosofia, litúrgia, catequesi, ecumenisme, etc. com a aportació a la ciutat. Va agrair també tots els esforços esmerçats a fi de fer realitat el projecte d'embelliment dels exteriors del Seminari. A continuació va ser enderrocada una petita part del mur, just al costat de l'accés principal del Seminari, al carrer Diputació, i tot seguit va ser descoberta, pel cardenal Carles i per l'alcalde Joan Clos, una part de la nova tanca.

Antoni Fernández Garcia
Seminarista

Actes del 50è aniversari del Congrés Eucarístic Internacional

BARCELONA.— Amb motiu del 50è aniversari del Congrés Eucarístic Internacional, celebrat a Barcelona del 27 de maig a l'1 de juny del 1952, l'arquebisbat de Barcelona ha preparat diferents actes que reflecteixen les tres dimensions que va tenir el congrés: social, cultural i religiosa. Al mateix temps sortirà a la llum el llibre *Gregori Modrego Casaus, bisbe del XXXV Congrés Eucarístic Internacional (documents i notes històriques)*, una biografia molt completa del prelat inspirador del congrés.

Els autors del llibre són tres sacerdots catalans molt propers a la figura del bisbe Modrego per diferents raons. Es tracta de Mons. Francisc Muñoz Alarcón, que va ser el seu secretari; Mn. Josep Maria Martí Bonet, a qui va ordenar prevere; i Mn. Fidel Catalán Catalán, llicenciat en Història. Han comptat amb la col·laboració del cardenal Carles, que ha escrit el pròleg, i de més de

100 persones de diferents àmbits de l'Església catalana per aconseguir que sigui «un document fiable sobre el doctor Modrego, sense fer-ne apologia», afirmen els seus autors.

Els actes de commemoració del 50è aniversari del Congrés Eucarístic Internacional, que es van presentar el 23 de maig passat en roda de premsa, van començar amb la inauguració, a la sala Sant Pacià de la Pia Almoina, de l'exposició *Laudis Canticum*, la tarda del 31 de maig, sobre l'obra musical de Mn. Domènec Cols, organista i director de la Coral de la catedral de Barcelona. El mateix vespre a la catedral, hi havia prevista l'estrena de la seva obra *Oratori de les Hores*, interpretada per la Coral Polifònica de Puig-reig, l'Escolania de la Santa Creu i Santa Eulàlia i l'Orquestra Simfònica del Vallès. Sobre aquesta composició el seu autor afirma que «es tracta d'una obra mu-

sical al servei de la societat que té la intenció d'ajudar les comunitats a expressar-se musicalment en l'eucaristia», i afegeix que «quan s'escolta atentament s'arriba a una major comprensió de la paraula de Déu».

Dins del marc dels esdeveniments socials lligats a aquesta efemèride destaca la conferència que Càritas diocesana tenia previst oferir, el matí de l'1 de juny, a la sala de la Mercè de la catedral, titulada *L'amor preferencial pels pobres*. Es tracta d'un repàs històric i d'una reflexió sobre l'opció que pren sempre l'Església d'ajudar els més necessitats. Aquest acte coincideix amb el també 50è aniversari de l'obra social de les Vivendes del Congrés Eucarístic, la construcció d'habitatges dignes per a gent amb recursos limitats. Núria Gispert, delegada de Càritas diocesana de Barcelona, explica que aquest gest del bisbe Modrego és una mostra de la seva «coherència cristiana; que

uneix la contemplació, l'amor a Déu, amb el compromís i l'amor als altres, idea que forma part del codi genètic de l'Evangeli».

L'1 de juny, d'altra banda, a la catedral hi havia prevista una concelebració eucarística molt especial, presidida pel cardenal Ricard M. Carles i que comptava amb la presència de diversos preveres dels 850 que van ser ordenats pel doctor Modrego en l'acte multitudinari del 31 de maig del 1952 a l'Estadi de Montjuïc. Una vetlla nocturna en record del Congrés Eucarístic Internacional es va organitzar el mateix dia a la catedral.

Per la solemnitat del Corpus Christi, el diumenge 2 de juny, estava previst un programa molt ple: exposició del Santíssim Sagrament, el cant de Laudes i la celebració de l'eucaristia al Pla de la Seu, presidida pel cardenal, seguida de la processó amb el Santíssim. (S.A.)

La patrona de Martorell, a Torreciudad

MARTORELL.— Des del cap de setmana del 13 de maig, la localitat i comarca de Martorell i els milers de devots de la seva patrona, la Mare de Déu de l'Assumpció, tenen al santuari aragonès de Torreciudad un punt de trobada i de pregària, després de deixar-hi una rèplica de la patrona, de 60 cm d'alçada, obra de l'escultor Juan Montero. L'alcalde de Martorell, Salvador Esteve, va acompanyar els viatgers al santuari, proper a Barbastro i que celebra enguany el centenari del naixement de Josepmaria Escrivà, a qui es deu la construcció del santuari, obert el 1975.

Salvador Esteve va destacar l'«agermanament entre

Catalunya i Aragó, sota l'advocació de la nostra patrona». El responsable municipal es va referir a l'alta participació i va qualificar l'acte de «molt positiu». En la seva opinió, hi ha «una relació molt consolidada entre Torreciudad i Martorell». L'impulsor i coordinador de la convocatòria, Jaume Canals, mostra la seva «gran satisfacció, ja que la resposta popular ha estat molt important, amb unes 400 persones, que han participat en aquesta peregrinació per venerar la nostra patrona, després de venir-hi tantes vegades. Hem complert els objectius gràcies a l'ajuda de la Mare de Déu de l'Assumpció i veig la gent molt contenta». (Manuel Garrido)

Barcelona

La Sagrada Família al segle xx

■ VI Congrés Internacional sobre la Sagrada Família

BARCELONA.— En l'Any Internacional Gaudí, la congregació de Fills de la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep, fundada pel beat Josep Manyanet, ha organitzat el VI Congrés Internacional sobre la Sagrada Família, que tindrà lloc a Begues (Barcelona), del 6 al 9 del proper mes de setembre.

El magisteri dels Papes del segle xx sobre la Sagrada Família ens ensenya que «la Sagrada Família és l'escola de l'Evangeli». Amb aquest rerefons s'ha preparat la celebració del VI Congrés Internacional sobre la Sagrada Família, organitzat pels religiosos Fills de la Sagrada Família amb la col·laboració d'altres Instituts religiosos, sacerdots diocesans i laics.

El Congrés, titulat *La Sagrada Família al segle xx*, comptarà amb més de trenta conferències en castellà, italià, francès i anglès, així com diverses comunicacions, impartides per ponents destacats en sis sessions temàtiques: *La Sagrada Família en la Sagrada Escripura i en la Teologia*; *La Sagrada Família, inspiradora de vida consagrada*; *La Sagrada Família a la Pastoral Familiar*; *La Sagrada Família en la literatura i en l'art*; *La Sagrada Família a Europa i a Amèrica*, i *La Sagrada Família, escola d'Evangeli per al Tercer Mil·lenni*.

En la sessió dedicada a la presència de la Sagrada Família en els nous instituts religiosos de vida consagrada, tant religiosos com laics,

sorgits al segle xx, s'exposaran especialment els nascuts a Àfrica, l'Índia, Japó, la Xina i Vietnam. La primera intervenció d'aquesta sessió anirà a càrrec de Josep Maria Blanquet, secretari general dels Fills de la Sagrada Família, el qual dissertarà sobre les institucions del segle xx en honor de la Sagrada Família. Al Congrés també hi assistirà, entre altres, el superior general de la congregació, Luis Picazo, així com el cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, i el bisbe auxiliar de Washington Francisco González.

En aquesta ocasió el congrés se celebra en el marc de l'Any Internacional Gaudí, que commemora el 150 aniversari d'Antoni Gaudí (1852-1926), arquitecte del temple de la Sagrada Família. De fet, una de les ponències abordarà el tema de la Sagrada Família en l'obra de Gaudí, i durant el desenvolupament del congrés els participants recorreran la ruta turísticoreligiosa de la seva obra a la ciutat comtal.

Les persones interessades es poden dirigir a la direcció del Congrés: Entença, 301 - 08029 Barcelona. Tel. 934 394 305 - www.manyanet.org. (C.C.)

Aquesta i altres fotografies a <http://parroquia.santfeliu.net>

Pasqua Granada a l'ermita de la Salut

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Més d'un miler de persones es van reunir el dilluns de Pentecosta passat a l'ermita de la Salut de Sant Feliu de Llobregat per celebrar junts el seu ja habitual Aplec. Des que fa sis anys els Amics de les Tradicions i les Caramelles de Sant Feliu, un grup vinculat a la parròquia de Sant Llorenç, van reimpulsar una altra vegada aquesta trobada mariana, aquest ha anat sumant cada vegada més seguidors fins a consolidar novament a la ciutat l'Aplec de la Salut.

La trobada d'enguany va comptar, a més, amb la presència del bisbe emèrit de Solsona, Mons. Antoni Deig, que es va mostrar molt proper i no va deixar mai d'encoratjar els assistents a integrar la devoció a la Mare de Déu en la vida de fe.

L'Aplec va començar a la plaça del poble, des d'on va pujar en peregrinació fins a l'ermita de la Salut amb la imatge de la Mare de Déu restaurada recentment. Quan van arribar a l'ermita, aquesta va ser entronitzada, acte que va donar pas al pregó, a les actuacions de diferents colles de Sant Feliu i a l'eucaristia que va concelebrar el bisbe Deig juntament amb altres sacerdots de Sant Feliu i de l'arxiprestat.

L'única nota negativa va ser l'incendi que aquella mateixa nit es va produir a l'ermita. L'excés d'espelmes votives a l'ermita va provocar unes flames fortuïtes que els bombers van sufocar ràpidament. Tot i això, tant la capella com la mateixa imatge, que havien estat restaurades feia poc, van patir alguns danys i van quedar molt ennegrides. (C.C.)

ASSAIG DE CANTS LITÚRGICS dirigit per Mn. Josep Soler, que invita especialment els monitors de cant de Barcelona.

Tindrà lloc els **tercers i últims** (4t o 5è) diumenges de cada mes: 16 i 30 de juny - 15 i 29 de setembre - 20 i 27 d'octubre - 17 i 24 de novembre... **de 6 a 8.30 de la tarda**, als locals de la parròquia de Sant Carles Borromeu, c/ Sant Lluís, 89, a prop del metro Joanic.

UNA VEU EXULTANT

Cantoral de 275 cançons en triple edició:

- Lletra sola.
- Solfa, acords d'acompanyament i lletra.
- Acompanyaments d'orgue, solfa de les cançons, acords d'acompanyament i lletra.

Les tres edicions han estat enquadernades amb tapa dura. Totes les cançons estan enregistrades en 17 cassettes o CD. Melodies fàcils i lletres amb contingut bíblic per a revitalitzar els cants de les nostres comunitats.

CALENDARI DE CANTS LITÚRGICS

PRIMERA ETAPA: Pàgina 13

SEGONA ETAPA: Pàgina 25

INVITACIÓ A PROMOURE UN "VOLUNTARIAT D'AMICS D'UNA VEU EXULTANT"

Calendari de cants litúrgics amb cançons d'UNA VEU EXULTANT. Adquiriu-lo «de franc» a Editorial Claret. És una proposta que pot donar un impuls gran al cant de les comunitats cristianes. A veure si a d'altres ciutats, arxiprestats o parròquies hi ha algú que organitzi també assaigs així com s'indica al *Calendari*.

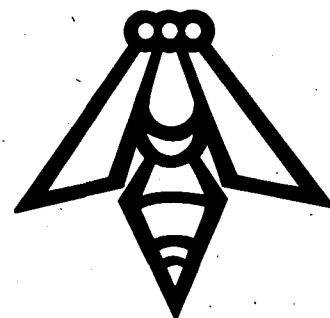
Per a més informació, truqueu a Elisabet Rios
Tel. 932 175 713 a la nit de 10 a 11.

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN

t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)

08002 BCN

t./fax. 933 18 08 41

NOC,

Comte Borrell, 41

08015 BCN

t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Un edifici i un projecte museogràfic a l'alçada d'una de les millors col·leccions d'art romànic i gòtic del món

Museu Episcopal de Vic

Des del 18 de maig passat el Museu Episcopal de Vic (MEV) mostra de forma permanent les seves col·leccions, exposades en un edifici de nova planta i d'acord amb un nou projecte museogràfic a l'alçada de les exigències actuals. L'acte d'inauguració va comptar amb la pre-

sència del president de la Generalitat, Jordi Pujol; del bisbe de Vic, Mons. Josep Maria Guix, i de l'alcalde de Vic, Jacint Codina, entre d'altres personalitats com l'arquebisbe de Tarragona, el bisbe de Solsona i el bisbe emèrit de Girona.

Durant els primers dos dies d'obertura, que van coincidir amb unes jornades de portes obertes, van visitar el museu més de 7.000 persones, xifra que sumada a les visites que s'han produït els dies posteriors avala les expectatives creades d'arribar als 50.000 visitants anuals, durant el primer any. Segons fonts del MEV, hi ha una destacada afluència de turisme cultural de totes les nacionalitats, com ara francesos, alemanys, anglesos, o japonesos. Les persones relacionades amb el món museístic i amb l'art en general s'han afanyat a ser els primers de visitar el museu. En la seva majoria «queden gratament sorpresos del nivell de les instal·lacions, de la qualitat de les vitrines i mobiliari expositiu, de la museologia, i de la riquesa del contingut».

El Museu Episcopal de Vic es confirma com un dels grans equipaments culturals de Catalunya, Europa i el món, sobretot pel que fa a les seves col·leccions d'art romànic i gòtic. Aquesta importància va fer que el govern de la Generalitat el declarés d'interès nacional la tardor de l'any passat, fet que, d'acord amb la llei de museus del 1990, preveu un suport preferent de la Generalitat. En aquell moment la comissió executiva de la Junta de Museus de Catalunya va considerar que el MEV «té un interès excepcional que sobrepassa àmpliament el marc territorial del bisbat de Vic i té un innegable interès cultural tant des del punt de vista nacional com internacional».

GESTIÓ COMPARTIDA

La gestió del MEV la porta a terme un patronat, la junta de govern del qual està integrada per representants del bisbat de Vic, titular del museu; la Generalitat, que ha finançat la construcció del nou edifici amb 13,6 milions d'euros, i l'Ajuntament de Vic. Pel que fa al pressupost ordinari de gestió, que ascendeix a 408.688 euros, seran aportats per les tres institucions membres del patronat en els següents percentatges: la Generalitat, un 45%; l'Ajuntament de Vic, un 40%, i el bisbat de Vic, un 15%.

Des del museu la voluntat és que l'horari de visita sigui ininterromput, des de les deu del matí fins a les set del vespre, règim que de moment serà una realitat durant la temporada d'abril a setembre. Una única entrada, que el visitant pot adquirir al preu de 4 euros, o bé de 3 per a grups de més de 15 persones, o de 2 per a jubilats i estudi-

ants, dona dret a visitar el museu durant tot el dia, encara que se'n surti i s'hi torni a entrar.

El procés de substitució de l'antic museu, ubicat al convent de Sant Josep, fins a la inauguració de la nova infraestructura ha durat vuit anys. Uns dels moments més significatius d'aquest interval han estat la signatura de l'acord de col·laboració per a la construcció d'una nova seu del museu, el novembre del 1995, i l'aprovació dels estatuts, el desembre del 1999, que preveien la participació de les tres institucions en els òrgans de govern.

UN EDIFICI A MIDA

L'edifici que avui guarda les col·leccions del MEV, començat a construir el juliol del 1998, és obra dels arquitectes Frederic Correa i Alfons Milà, que des del principi han concebut l'edifici pensant en les obres que havia de mostrar. D'aquesta manera de treballar finalment n'han resultat unes sales que tenen una estructura òptima, tant per a la col·locació de les peces com per a la seva mida. Just després d'entrar a la sala d'exposició permanent, es poden admirar les pintures romàniques de les esglésies de Sant Martí del Brull, Sant Martí Sescorts i Sant Sadurn d'Osormort, col·locades en absis d'alumini, que és el material més indicat per a la conservació de les pintures murals.

L'edifici, de quatre plantes i un soterra-

Polítics i eclesiàstics contemplen el recordatori de la inauguració.

ni, recupera alguns dels elements arquitectònics de l'antic convent de Sant Josep, anomenat també Panissa (entre ells hi ha finestres i escuts). També destaquen algunes obertures del museu com la que permet observar, des de l'interior, el campanar de la catedral de Vic, situat a escassos metres, o la que deixa veure el Temple Romà, situat a la part posterior. El total de metres construïts és de 6.300 m², 2.500 dels quals estan dedicats a exposició permanent.

L'exterior està recobert amb pedra artificial, mentre que per a l'interior els materials s'han seleccionat tenint en compte que el seu cromatisme sigui el més natural possible, fet que repercuteix a donar un protagonisme més gran a les peces. Pel que fa a les vitrines, aconsegueixen els màxims requeriments de seguretat, estabilitat física, climatització interior, il·luminació i funcionalitat en la seva manipulació.

ITINERARI PER LES ARTS DECORATIVES CATALANES

L'itinerari que segueix el visitant comença per la planta baixa, continua cap a les plantes superiors i acaba amb la visita dels espais del soterrani, on hi ha ubicats una sala d'actes, una per a exposicions temporals, un espai destinat a una projecció audiovisual de presentació del museu i una sala per a activitats didàctiques. Aquesta planta conté també la sala d'arqueologia i la d'història del MEV.

Les primeres sales estan dedicades a les col·leccions de pintura i escultura romàniques i gòtiques, formades per peces de gran riquesa i diversitat, que constitueixen una mostra excel·lent del patrimoni artístic i cultural català i, en especial, de la diòcesi de Vic.

L'espai interior més privilegiat és el que s'ha dissenyat en forma de pati gòtic, estil que correspon als dos retaules que conté: una peça única del gòtic català, el retable

«Davallament d'Erill-la-Vall.»

«Retaule de santa Clara.»

Foto: Quim Espona (Arxiu fotogràfic del MEV)

Imatge exterior del nou Museu Episcopal.

dedicat a santa Clara, de Lluís Borrassà, i el retaule de Guimerà, de Ramon de Mur.

Al pis de dalt hi ha el gòtic del segle XV, amb obres de Jaume Huguet o dels germans Perot i Joan Gascó, el darrer dels quals és autor de la destacada Santa Faç, procedent de la catedral de Vic. El recorregut mena tot seguit cap a la sala d'indumentària, principalment litúrgica, considerada la col·lecció més completa de Catalunya. En aquesta sala s'exposen, entre altres peces, casulles, dalmàtiques, estoies i capes pluvials, que daten des de l'època gòtica fins al segle XX. També s'hi poden admirar altres joies, com el Teixit de les Bruixes, obra mestra del teixit europeu del segle XII.

Els objectes d'orfebreria constitueixen una altra de les grans col·leccions del MEV, formada per una àmplia mostra d'encençers d'època romànica i gòtica, un destacat nombre de creus processionals, evangeliaris, calzes, arquetes, etc.

D'altra banda, el MEV compta amb nombrosos objectes arqueològics de les cultures antigues de la Península Ibèrica i del Mediterrani, que van des de la prehistòria fins a l'època medieval. D'entre aquestes peces sobresurt la mòmia egípcia, que comprèn l'estoig de cartonatge i el sarcòfag del mateix personatge: la cantora d'Amon Nadegaubastisred, de la dinastia XXII (945-715 aC).

Finalment, cal recordar les importants col·leccions de cuir, forja, ceràmica, terrissa, rajola, vidre, numismàtica i medallística que contribueixen a mostrar, a bastament, l'evolució de les arts decoratives a Catalunya. En total, el museu conté 24.000

peces catalogades i ordenades amb criteris cronològics i estilístics.

LA HISTÒRIA DEL MUSEU

La creació del Museu Episcopal de Vic data de l'any 1891, quan era bisbe Josep Morgades. L'esforç de salvaguarda del patrimoni artístic català demostrat per un grup d'intel·lectuals i clergues de Vic pren la forma del Museu Arqueològic Artístic, que poc més tard va passar a dir-se també Episcopal. El bisbe de Vic, Josep Maria Guix, ha esmentat, entre els esdeveniments que van envoltar la creació del museu, «l'exposició artística i arqueològica del 1868 als claustres de Sant Domènec de Vic, l'exposició per-

manent en una sala del convent de la Mercè, el descobriment del temple romà, la recollida d'objectes artístics per part del doctor Morgades, la participació de la diòcesi en l'Exposició Universal de Barcelona (1888) i finalment una circular del doctor Morgades que anunciava la creació d'un museu diocesà».

En el seu primer temps les col·leccions es van col·locar al Palau Episcopal i sobre el claustre gòtic de la catedral de Vic, i no va ser fins a l'any 1948 que va començar el seu trasllat progressiu cap al col·legi de Sant Josep, que va ser la seu del MEV fins a la construcció de l'edifici de Correa i Milà.

El projecte museològic de l'antic museu va anar a càrrec de Mn. Josep Gudiol, que va compaginar la voluntat religiosa del

Foto: Quim Espona (Arxiu fotogràfic del MEV)

El total de metres construïts és de 6.300 m².

Benedicció del bisbe Josep Maria Guix

Senyor, us donem gràcies per la inauguració d'aquest nou edifici on ha quedat instal·lat el Museu Episcopal de Vic més a to amb les necessitats de les seves col·leccions i objectes i també amb les exigències museològiques i museogràfiques del nostre temps. Us demanem que aquest no esdevingui mai un mer dipòsit de peces emmagatzemades, sinó un recer que mena a entrar en comunió amb l'esperit, el geni, els ideals i els valors que van viure les generacions passades del nostre poble, i que els visitants que hi vinguin, més enllà de la fruïció estètica dels objectes que s'hi conserven i exposen, hi descobreixin el context històric i social en què van ser creats, la fe de què són expressió i el caràcter cultural, religiós i eclesial que els caracteritza per la seva naturalesa, el seu origen i la seva finalitat. Beneïu, Senyor, les dependències d'aquest edifici les institucions i persones que integren la junta de govern, els òrgans i el personal que en gestionen el funcionament, que tots encertem a conservar i augmentar el seu patrimoni, a tutelar-lo jurídicament i, realment, a posar-lo al servei del poble per al seu profit estètic, cultural, patriòtic, catequètic, religiós i pastoral. Us ho demanem per Crist Senyor nostre. Amén.

projecte amb la voluntat científica i amb les connotacions polítiques pròpies de ser un museu d'art català. En el seu temps, el Museu Arqueològic Artístic Episcopal va inspirar artistes, artesans i arquitectes modernistes de finals del segle XIX i primeres dècades del segle XX, i va donar lloc a la valoració d'antics oficis.

Mn. Gudiol va ser succeït pel doctor Eduard Junyent, que va ampliar les col·leccions i les va reorganitzar i, finalment, va ocupar el lloc de conservador Mn. Miquel dels Sants Gros, que va impulsar estudis sobre els fons del museu i va ser responsable d'una nova catalogació. L'actual conservador, Josep Maria Trullén, ha conservat en gran part els criteris cronològics i estilístics definits per Gudiol i Junyent.

Fàtima Alemany

MIQUEL TRESSERRAS,
DIRECTOR
DEL MEV

«Tota peça d'art parla a l'home d'avui»

—Quins són els objectius que es planteja com a director del Museu Episcopal de Vic?

—Hi ha quatre objectius principals. Un d'ells és la recerca. Hauríem de mirar que els estudiosos i erudits vinguessin al MEV a fer tesis doctorals o a preparar estudis sobre peces. Igualment, volem mantenir relació amb les universitats i amb altres museus de Catalunya i d'arreu del món. Un altre objectiu és la difusió de les peces d'art. L'art col·labora a fer-nos una mica millors a tots plegats, i ja que tenim art, tenim l'obligació de posar-lo al servei del públic. També volem ocupar-nos de col·laborar amb les escoles i de crear una implicació del museu amb les entitats cíviques, culturals i artístiques. El MEV guarda col·leccions que arriben fins al segle XIX. Aquestes col·leccions poden servir de base o d'inspiració per a molts artistes que continuen creant art avui. Tal com diu Harold Bloom, que acaba de guanyar el Premi Internacional Catalunya, «tot artista lluita o competeix amb els artistes anteriors».

—Amb motiu de la inauguració, el MEV ha encarregat a l'escultor vigatà Josep Ricart una escultura d'art contemporani que ha posat a disposició del públic a través de 75 exemplars signats i numerats...

—Sí, he celebrat que la primera peça d'art que es ven a la botiga del museu sigui una peça d'art contemporani que l'autor ha creat inspirant-se en el «Davallament d'Erill-la-Vall». Des de l'equip de direcció tenim la idea que tota peça d'art parla a l'home d'avui i que, en certa manera, totes les peces són contemporànies. Tota peça d'art ens trasllada a un món transcendent, més enllà de l'existència material, i, alhora, actualitza el nostre present i ens obre les portes del futur. Ens trasllada més enllà del que és estrictament material, i actua de motor que ens empeny a crear noves coses. L'art engendra art i espiritualitat.

—Com s'ho farà l'equip directiu del museu per difondre i promoure l'art com a experiència?

—És important que els guies estiguin ben formats. Pel que fa a materials pedagògics, hi ha un equip que hi està treballant i que oferirà un primer taller el proper mes de juliol. Es tracta d'un taller, en forma de joc, adreçat a nens i nenes de 5 a 11 anys. També està previst, per al mes de setembre, organitzar tallers per a escolars de primària i de secundària. D'altra banda, s'està fent un treball de difusió a l'interior de Catalunya, i també a Europa, on el nostre objectiu és introduir-nos en els circuits dels majoristes de viatges. Ens cal atreure el turisme de tipus cultural, que està en progressió ascendent.

Tarragona

«Més que metge, era un germà dels malalts»

■ Mn. Jaume Ciurana ha promogut una associació per a la beatificació de Marià Mullerat

Mn. Jaume Ciurana i Sans.

ARBECA.— Mn. Jaume Ciurana i Sans és un sacerdot nascut a Arbeca (Garrigues) i jubilat a Reus. Escriptor i historiador, ha publicat diversos llibres que tenen com a eix central, des de diverses perspectives, la comarca del Priorat. A banda d'haver exercit el seu ministeri pastoral a diferents parròquies, també ha estat una persona

força activa en el camp de la docència. Ara, però, ha encès la torxa que promou la causa de beatificació de Marià Mullerat Soldevila, màrtir per haver tingut encesa i haver propagat la flama de la fe. Precisament per aquesta causa, el diumenge 12 de maig, festa de l'Ascensió, va quedar constituïda a Arbeca l'Associació Amics de Marià Mu-

llerat, que, presidida per Jesús Elies, haurà de conduir el desig del nombrós grup de cristians que vol veure beatificat Marià Mullerat. Qui millor que Mn. Ciurana per glossar la personalitat de Marià Mullerat? Aquest sacerdot va poder fruir, de prop, del testimoni de fe i caritat d'un home que va vessar la sang per fer costat a Jesús crucificat.

—Qui era Marià Mullerat?

—Un nadó que va veure la llum en el si d'una família cristiana i benestant de Santa Coloma de Queralt (Conca de Barberà) el 24 de març de l'any 1897. Era el sisè de set germans. Educant en la fe cristiana, va ser intern al col·legi de Sant Pere Apòstol, de Reus, dirigit pels Pares de la Sagrada Família i matriculat després a l'Institut de Segon Ensenyament de la mateixa ciutat. Posteriorment, entre 1914 i 1921, va estudiar la carrera de medicina a la Universitat de Barcelona, on va obtenir altes qualificacions. Fins i tot va ser coautor d'un llibre: *Acotaciones a la anatomía patológica*. Universitari creient, va donar testimoni de la fe en l'aula del Dr. Fuset, professor destacat pel seu anticlericalisme.

—On va exercir la medicina?

—A Arbeca, de l'any 1921 al 1936, fins que va ser víctima de la persecució religiosa de l'època. Més que metge, era un germà dels malalts i va ser solidari amb els humils i necessitats. Jo puc donar fer de com va auxiliar la meua família i tot el poble. També era metge titular de Puiggròs i la Floresta. Els visitava en cavall, en tartana i després en cotxe. L'any 1922 es va casar amb Dolors Sans i Bové, de família religiosa d'Arbeca. Van ser pares de cinc filles, de les quals quatre, Maria Dolors, Josefina, Adela i Montserrat, són vives. Josefina és religiosa dominica de l'Anunciata.

—Al marge de la seva activitat pro-

Marià Mullerat, en una estampa divulgativa.

fessional, Mullerat es va implicar en la vida associativa, política i cultural, oi?

—L'any 1923 va fundar i dirigir la revista local *L'Escut*, de periodicitat quinzenal, que duia aquesta llegenda a la capçalera: «Defensor de tota sana ideologia.» De *L'Escut*, se'n van publicar 72 números,

autèntic recull de la història local, amb articles de religió, moral, patriotisme, ciència mèdica, poesia, agricultura... Jove plebè, aimant de la Renaixença, era seguidor de Torras i Bages. Es va involucrar, com a cristià compromès, a promoure l'Apostolat de l'Oració, els exercicis espirituals a Manresa i va ser president de la Lliga de Perseverança. En definitiva, Mullerat és un model de pietat i de servei als pobres.

—També va ser alcalde d'Arbeca, veritat?

—Ho va ser dos triennis (1924-1930), elegit segons el règim d'administració local, en votació unànime i secreta pels altres regidors d'elecció i representació corporativa de tota ideologia. Es podia ser alcalde un altre trienni per plebiscit popular.

—Quan va ser immolat Marià Mullerat?

—El dia 13 d'agost del 1936. Els milicians van escorcollar casa seva i van llençar, des dels balcons, algunes imatges al carrer, encara que les més grans es van salvar. El van obligar a signar un document per poder apropiar-se dels valors que tenia al banc. Mullerat va besar el Sant Crist, va acariciar la seva filla petita en braços de la seva mare i es va acomiadar

d'ella dient-li: «Dolors, perdona'ls, com jo els perdono.» I se l'endugueren per conduir-lo a la mort, juntament amb cinc persones més. És commovedor saber que, camí del sacrifici, a un dels milicians se li va disparar l'arma de manera fortuïta i en va resultar ferit. El doctor Mullerat va tenir el gest admirable de curar-lo. Portats en camió fins al lloc conegut com el Pla, que es troba a la carretera que va d'Arbeca a les Borges Blanques, Mullerat i els altres cinc van ser abatuts a trets. Tot seguit, els van ruixar amb benzina i van cremar-ne els cossos. S'hi conserva un monument que recorda els màrtirs.

—Com s'ha iniciat el procés de beatificació?

—Tot va començar el maig de l'any passat, quan Maria Dolors Mullerat i Sans, filla d'en Marià, en nom propi i de les seves germanes, va nomenar postulant de la causa de beatificació del seu pare l'advocat Carles Farré i Nogués, de Reus. Jo mateix he actuat en representació de les filles en el sentit que, seguint les indicacions de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, es constituís una associació que vetllés per la causa. Aquesta associació es va presentar el dia 12 de maig a la sala parroquial d'Arbeca, amb l'assistència de 210 persones, del poble i de molts altres indrets. L'assemblea va servir per comunicar que l'associació ja compta amb 530 persones que volen fer costat a la causa propugnada. Mn. Blai Quintana, un dels primers impulsors, no hi va faltar, ni tampoc el rector de la parròquia, Mn. Anton Bru, i Mn. Joan Cañas, rector de Santa Coloma de Queralt, que en va resultar nomenat consiliari.

—I a partir d'ara...

—Es portarà la instància al l'arquebisbat de Tarragona per presentar el postulant i l'inici de la causa de beatificació. Hem distribuït una estampa, amb pregària inclosa, aprovada amb llicència eclesiàstica, i uns fulletons divulgadors de la personalitat de Mullerat. Les raons per les quals el volem veure beatificat? El seu record ha de servir perquè sapiguem estimar i perdonar com ell va fer, viure la pau amb tots i per a tots. I pregar per una profunda renovació cristiana. Joan Pau II diu que la història dels màrtirs «és una herència que no s'ha de perdre i s'ha de transmetre com un deure de gratitud i un renovat propòsit d'imitació».

Joan Boronat

Cursos Bíblics d'Estiu

TARRAGONA.— L'Associació Bíblica de Catalunya organitza per 29è any consecutiu els Cursos Bíblics d'Estiu, oberts a tots els que vulguin conèixer i endinsar-se en les Sagrades Escripures. Enguany, els cursos es desenvoluparan del 8 al 13 de juliol al Seminari de Tarragona. Tal com s'explica en la presentació, amb aquests cursos no es pretén pas formar professors d'escriptura, però sí oferir un mètode d'estudi que ajudi a fruir de la Paraula, a viure més a fons la fe i a poder comunicar-la als altres. És per això que els destinataris d'aquests cursos d'estiu «sontots els cristians que dins la parròquia, el barri, l'escola, la comunitat, el moviment, el poble, la família..., trebalem per ser apòstols de la Paraula: catequistes, preveres, pares i mares, mestres, joves i més

grans, religiosos..., cristians, tots, membres vius de l'Església». Formen part d'un cicle de tres cursos amb els quals s'adquireix una visió global dels escrits de la Bíblia, amb el benentès que no cal seguir per ordre els tres cursos.

Aquest estiu s'ofereix la segona part del tercer curs: un bloc de l'Antic Testament als matins i un bloc del Nou Testament a les tardes. Cadascun dels blocs del curs constarà de classes, treball individual i de grup i un col·loqui final que servirà de conclusió. Sense ignorar les discussions i la problemàtica, els cursos donaran preferència a la presentació positiva de les dades bíbliques i, també, a l'estudi directe i actiu dels textos bíblics. Al matí es tractaran els salms, de 9.30 h a 13 h, amb el professor Hilari Raguer, i a la tarda, cartes

de Pau, de 16.00 h a 19.30 h, a càrrec del professor Josep Lluís Arín.

Altrament, s'ofereix un curs de formació permanent, pensat per a aquelles persones que han seguit el cicle complet dels tres cursos, altres estudis semblants o superiors i tenen, per tant, una visió global dels llibres de la Bíblia. Aquest curs, que té com a professor Joan Ferrer, es proposa respondre a aquesta pregunta: què en sabem, de Jesús de Natzeret?

Els interessats a inscriure's als cursos bíblics d'estiu ho hauran de fer, abans del 21 de juny, adreçant-se a Maria Josepa Argilaga (matins de 10 h a 13 h), tel. 977 233 412. Preus: matrícula tercer curs, 2 blocs, 42 euros; 1 bloc, 30 euros. Matrícula formació permanent: 30 euros. Pensió completa: 130 euros. (J.B.)

Lleida

Homenatge a mossèn Jaume Rubió

■ La Paeria li concedeix la medalla de la ciutat a títol pòstum

LLEIDA.— Aquest mes de maig Lleida ha recordat i homenatjat qui fou delegat diocesà de Càritas, mossèn Jaume Rubió, que va morir sobtadament a primera hora del matí del 5 de març, quan tot just sortia de celebrar l'eucaristia a la capella de les Missioneres Auxiliars de l'Església.

El primer dels homenatges va ser el lliurament de la medalla d'argent de la ciutat a títol pòstum, que va ser recollida per la seva germana Teresina en el decurs de l'acte del pregó oficial de la Festa Major de Lleida en honor de sant Anastasi, celebrat el 9 de maig al Saló de Plens del palau de la Paeria.

El paer en cap, Antoni Siurana, en el moment de lliurar la distinció, va destacar que aquest era un reconeixement oficial de la ciutat de Lleida a un ciutadà que s'havia distingit pel seu tarannà humà i que va servir els seus conciutadans des del seu ministeri sacerdotal, com a home d'Església en l'atenció als més pobres i necessitats, amb un tarannà obert i dialogant.

El segon homenatge va tenir lloc el 23 de maig al vespre, a la Sala d'Actes de l'IES Escola del Treball de Lleida, plena de gom a gom. Mn. Jaume Rubió havia estat professor d'aquest centre de formació professional des de l'any 1978 fins a la jubilació, i va ocupar-ne la direcció per espai de quatre anys.

L'acte havia estat convocat i organitzat per diverses entitats, els representants de les quals van parlar de mossèn Jaume Rubió des de vessants distintes. Va iniciar els parlaments el tinent d'alcalde i regidor d'Ensenyament, Francesc Pané, que va fer la presentació de l'acte centrant l'homenatge humà en un home que va saber estimar. Tot seguit, Mercè Rivadulla, de CCOO, va parlar de la dimensió humana de Jaume Rubió; Mercè Ciurana, de l'IES Escola del Treball, va

parlar sobre l'educador; Carme Sandiumenge, per Càritas, es va referir a l'home per a un món millor; Josep Fernández, de JOC-ACO, sobre els

L'alcalde de Lleida lliura la medalla de la ciutat a Teresina Rubió.

seus treballs en els moviments obrers cristians, i finalment Mn. Ramon Prat, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel), va acabar les intervencions referint-se al

prevere Jaume Rubió, que va definir com un capellà fidel a Crist, lliurat als germans, «un cristià que feia comunió». Diversos assistents van intervenir tot seguint rememorant anècdotes humanes viscudes amb mossèn Jaume Rubió, entre ells el rector de Valfogona de Poble, d'on era fill l'homenatjat.

L'acte, solemne i humà alhora, ple de sentiment i agraïment envers Jaume Rubió, va acabar amb la interpretació de diversos cants a càrrec de la coral de professors/es dels instituts de Lleida sota la direcció de mossèn Joaquim Mesalles, el qual va significar l'amor a la música de l'homenatjat i alhora l'amor a Catalunya, per aquest motiu el cant final va ser *Soula Moreneta*, de Mn. Cinto Verdaguer.

La germana de Jaume Rubió, Teresina, va prendre finalment la paraula per agrair a totes les entitats i als presents, entre ells el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, l'estima i agraïment que havien demostrat envers el seu germà. «A tots, moltes gràcies», va dir amb paraules plenes d'emoció.

Tots els assistents van rebre un dossier-recordatori de l'acte amb la fotografia de mossèn Jaume Rubió, la seva biografia i diversos escrits, entre ells el signat pel bisbe de Lleida. En la portada es podia llegir «L'home del diàleg entre la vida i la fe».

Jordi Curcó

El bisbe Ciuraneta, amb els mossens que celebraven les noccs d'or sacerdotals.

Noccs d'or de vuit sacerdots diocesans

LLEIDA.— El 18 de maig, el Col·legi Episcopal de Lleida va acollir una Jornada Sacerdotal per celebrar les noccs d'or de vuit preveres diocesans que van rebre la seva ordenació sacerdotal l'any 1952: Josep M. Quintillà, José A. Garcia Poblete, Marcelino Santistevé, Ramiro Viola, Josep M. Calderó, Gabriel Jordana, Joan Blas i Ignasi Pelegrí. Aquest darrer es troba actualment a Veneçuela, exercint en terra de missió el seu ministeri sacerdotal.

La jornada va iniciar-se amb una eucaristia celebrada a la capella del Col·legi Episcopal, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pels preveres homenatjats i la resta del presbiterat diocesà.

Finalitzada l'eucaristia, va tenir lloc un acte acadèmic centrat en la figura de Mn. Cinto Verdaguer amb ocasió de commemorar-se el centenari de la seva mort. Es va iniciar amb l'escenificació de la poesia *Rossinyol de Catalunya*, de Mn. Agustí Bernaus, dedicada a Jacint Verdaguer, a càrrec del Grup de Teatre Fantasia, del Col·legi Episcopal, format per professors i alumnes del centre: «Rossinyol de Catalunya, / no us sabria dir res més. / Si algú creu que és poca cosa, / jo penso que és el més bell / dels títols que puc donar-vos, / que el rossinyol és el rei / de tots els ocells cantaires / i cap refila com ell.»

Tot seguit, Mn. Màrius Rodrigo va fer una dissertació sobre la figura del capellà poeta, que va ser amenitzada amb l'actuació del rapsode Albert Llorenç, tot recitant diverses poesies de Verdaguer. Finalment Mn. Armand Puig, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, va fer una xerrada als preveres amb el títol *La identitat sacerdotal avui*. Com a cloenda de la jornada, els preveres lleidatans es van aplegar amb un dinar de germanor, en què van compartir taula i van celebrar amb companyonia i ambient de festa les noccs d'or dels seus vuit companys de presbiteri. (J.C.)

URGELL

Nous llibres dels preveres Enric Prat i Josep Mas

SORT.— La tardor convida al recolliment i el capvespre, al silenci. Recolliment i silenci fan possible la reflexió i que el pensador retrobi la fecunditat literària. Això explica que alguns preveres d'Urgell, a la tardor de la vida i al capvespre del dia, embolcallats per la quietud pirinenca, redescobreixin la seva fecunditat espiritual i, amb generositat, ofereixin les seves idees a un món enfiat de matèria i amenaçat de perdre el goig del pensament sublim. Penssen, resen i escriuen.

El prevere Enric Prat i Jordana acaba d'oferir-nos una altra obra literària: *Itinerario de liberación personal*. Es tracta d'un compendi de pensaments sobre 600 conceptes elementals per créixer i madurar humanament a la llum de la fe. Maduració és el

pas previ de la llibertat, concepte que dona l'encapçalament de l'obra. Els pensaments són esglaons que Enric Prat ofereix com un camí cap a la maduració personal i la llibertat interior.

Francesc Gamissans, al pòrtic del llibre, observa que Enric Prat no empra la terminologia científica ni les ciències empíriques, sinó que el seu pensament sorgeix i alhora s'encamina als valors interiors de la dignitat, la responsabilitat, la llibertat, els sentiments, el perdó... el món dels valors espirituals de la persona. La presentació dels pensaments és senzilla i suggeridora. Són idees i sentiments madurats a l'escalfor de la llar, quan el torb xiula en els capvespres pallaresos i l'esperit reposa i prega en la quietud de la pau interior. La lectura esdevé

llaminera i positiva.

Enric Prat, rector de Llavorsí, és autor d'*Al ritme de la vida: Un viatge entre dos segles, 30 homilies para momentos y circunstancias especiales i 1.000 sugerencias para las parroquias del siglo XXI*. També ha preparat un cicle d'homilies a Internet (www.bisbaturgell.org).

El prevere Josep Mas i Bayés acaba d'oferir-nos un altre llibre: *Así es mi Perú*. Viatger incansable, ara ens brinda les seves vivències al Perú i una descripció llaminera del país.

Machu-Picchu és el gran atractiu del Perú, però solament les persones erudites són capaces de llegir i interpretar les ruïnes i les llegendes, diu l'autor. La plaça de Lima és el gran atractiu per al visitant. Josep Mas diu que està dedicada a l'home, com la

Dehesa de Soria i la plaça de Salamanca; «temple de convivència, és confiança i humanisme alhora». Allà hom gaudeix del home i del Sol. Josep Mas anomena la presó «cambra de reflexió», els nombrosos cims dels Andes esdevenen «mera rutina». Allà els andins s'han deixat vèncer pel silenci. Geografia, art i filosofia formen la trilogia més harmònica del llibre *Así es mi Perú*, editat per Claret. La narració fluida i viva, acompanyada del pensament profund que sorgeix en qualsevol racó del camí, brinden 125 pàgines de lectura agradable. Josep Mas Bayés, natural de Sant Hilari Sacalm, és canonge lectoral i penitencier de la catedral d'Urgell. La seva agudesia i l'àmplia cultura, pastades amb la finor de l'humor, fan joiosa la xerrada amb l'antic professor. (A.M.)

Tortosa

Restauració del temple parroquial del Masroig

■ El bisbe Xavier Salinas va inaugurar les obres

EL MASROIG.— En la primera fase de restauració de l'església parroquial de Sant Bartomeu del Masroig (Priorat), s'han invertit un total de 42.464,75 euros. El diumenge dia 26 de maig, a la tarda, el bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, va fer la benedicció de les obres.

En aquesta primera fase de la campanya «Salvem la nostra església», s'ha fet l'arranjament de part de la teulada, i de tota la façana principal de l'església, que ha estat restaurada i pintada. També cal remarcar que s'ha obert una porta lateral, que fou tapiada als anys trenta, amb una rampa d'accés de suau pendent per tal d'entrar a peu pla a l'església. «Ara sí que podem dir més que mai que l'església és de tots i per a tots. En aquest cas, l'Església ha mostrat una sensibilitat envers aquelles persones que tenen alguna dificultat en la seva mobilitat, i crec que és una sensibilitat que es va estenent», ha dit el rector del Masroig, Mn. Joan Enric Reverté.

Aquesta porta, que està encarada a l'ermita, portarà el nom de «porta de la Mare de Déu de les Pinyeres», al mateix temps que ha

La inauguració va ser presidida per Mons. Xavier Salinas.

estat coronada per una imatge de la Mare de Déu de les Pinyeres, feta amb fusta d'un xiprer de l'ermita. És aquesta la imatge que els masrojans que vivien a Barcelona es passaven de casa en casa, per tenir la Mare de Déu a la seva llar i reviu les seves arrels. Ara, a causa que molts han mort i altres són molt grans, han pensat de donar-la a la parròquia perquè sigui posada en aquesta nova porta.

Les obres han comptat per a la seva realització amb l'ajut de la Diputació Provincial de Tarragona, del bisbat de Tortosa i de l'Ajuntament del Masroig; amb donatius dels fidels i amb la recaptació de fons, mitjançant festivals, rifes... El rector de la

parròquia, amb l'ajut de la Junta d'Economia de la parròquia i del Consell Pastoral, ha portat a terme des del setembre del 2001 aquesta primera fase. En una segona fase està previst treballar a l'interior. S'arreglaran les esquerdes i es pintarà.

El Masroig és una població bàsicament agrícola que té actualment 520 habitants. L'església parroquial està dedicada a sant Bartomeu, ja que és el titular de la parròquia. El temple parroquial fou construït a finals del segle XIX i és d'estil neoclàssic. Amb aquesta restauració podrà retornar més a la seva bellesa original.

Roman Casanova

Reunió del Consell Pastoral diocesà

TORTOSA.— El dissabte 25 de maig es va reunir el Consell Pastoral diocesà, presidit pel bisbe Xavier Salinas, al Seminari diocesà per tractar bàsicament el tema de la Confirmació, dins del temari propi del Pla Pastoral per a aquest curs.

El Consell Pastoral diocesà ha de donar una resposta als problemes i reptes que ens planteja la pastoral del sagrament de la Confirmació. Els membres del Consell havien de portar les seves propostes per escrit, per compartir-les després en el treball. Les respostes van ser sobre els candidats a la Confirmació, el procés catequètic preparatori de la Confirmació i la pastoral de postconfirmació. Es va fer palès l'esforç que es fa en aquesta catequesi i els seus fruits minsos, almenys en la postconfirmació, tot i que cal mirar-ho amb l'esperança del que sap que sembla i deixa el fruit per a uns altres. Es van fer propostes referents a la catequesi, l'edat de la Confirmació, la pastoral amb els infants i amb els joves. Aquestes propostes passaran posteriorment al Consell del Presbiteri per veure'n la realització pràctica.

El Consell Pastoral diocesà és la institució diocesana establerta perquè es faci palesa la corresponsabilitat de tot el poble de Déu en la missió de l'Església. El bisbe diocesà, en el govern de la diòcesi, ha d'escollir tot el poble de Déu, preveres, religiosos laics, que com a Església tenen tots la mateixa missió: l'anunci de l'Evangeli de Jesucrist, perquè tots els homes hi trobin la vida. (R.C.)

SOLSONA

Col·locació de la campana a Sant Martí de Guixers

GUIXERS.— L'11 de maig es va col·locar una nova campana a la capella de Sant Martí de Guixers, que va ser beneïda el diumenge 26 de maig amb motiu de la Festa Major. La campana ha estat patrocinada per l'Ajuntament de Guixers i pels veïns, que hi han aportat 60 euros cadascun. Al lateral hi podem veure escrit el nom de la capella i tots els patrocinadors que són: Ajuntament de Guixers, el Guix, Coromines, Sant Feliu, La Costa, El Puit i Sant Cebrià. En total ha costat 1.141,92 euros (190.000 ptes.), és de bronze i ha estat feta per Manclús, una empresa valenciana. (R.E.)

Concert de l'Orfeó Nova Solsona

SOLSONA.— La restauració dels elements i conjunts arquitectònics dels claustres de la catedral de Solsona ha culminat aquests dies, coincidint amb l'acollida de l'exposició *Germinabit* i del concert que l'Orfeó Nova Solsona va oferir el divendres 17 de maig. Durant el concert, al qual

van assistir les autoritats locals i comarcals, en coincidir amb l'inici de la Fira de Sant Isidre, el bisbe de Solsona va destacar el caràcter d'acolliment dels claustres, pel fet de ser llocs de pau, pregària i «encontre amb allò que potser en el brogit dels carrers i de les ocupacions diàries no es troba habitualment»; que aquí puguem trobar «un cant que puja enlaire, de lloança al Senyor». Pel que fa al concert, es va estructurar en dues parts. La primera va constar d'un recull de cançons populars de diferents països, mentre que la segona es va dedicar a fer un recorregut per diverses cançons tradicionals catalanes. (R.E.)

Inauguració del nou campanar d'Ogern

OGERN.— El 5 de maig, Mons. Jaume Traserria va celebrar la benedicció del campanar restaurat d'Ogern, un petit poble del bisbat de Solsona, a les ribes del Segre. A l'exterior de l'església, es van aplegar el bisbe de Solsona, acompanyat de Mn. Jordi Sala, vicari general, i de Mn. Josep M. Ferran, amb tota la comunitat parroquial d'Ogern i pobles dels voltants, per començar la cerimònia de benedicció del campanar. A fi de ressaltar encara més aquesta solemnitat, la Coral de Sant Llorenç de Morunys, dirigida per Mn. Lluís Grifell, va interpretar diferents peces musicals. A continuació, a l'interior de l'església, plena de gom a gom, va començar l'eucaristia, durant la qual es va procedir al tradicional canvi de priores. En acabar la missa es van llegir un seguit d'agraïments a les entitats que han fet possible el campanar d'Ogern i finalment la Coral de Sant Llorenç de Morunys va acabar l'acte religiós amb quatre belles interpretacions.

Als baixos de la casa rectoral es va inaugurar una exposició que portava per títol *El campanar pas a pas*, tot un seguit d'instantànies fetes pel fotògraf i cronista Marcel Ribera, on es mostraven diferents moments de la construcció del campanar, i que va ser visitada amb interès i curiositat pel bisbe Traserria. (R.E.)

El bisbe Traserria, durant la benedicció.

DECLARACIÓ DE RENDA

**AQUEST GEST
AJUDA L'ESGLÉSIA**

**BISBATS
DE CATALUNYA**

Gràcies

"GERMANOR"

Noves tecnologies

Amb la col·laboració d'<http://www.ua-ambit.org/soi/soi.htm>

La Bíblia a través dels multimèdia

Per Thelma Gilsamaniego Ibarra

Es pot mantenir la fidelitat del llenguatge de la Bíblia quan els seus continguts són comunicats a través de sistemes multimèdia? Aquesta és la pregunta que es planteja en el llibre *From One Medium to Another. Communicating The Bible Through Multimedia* —títol original del llibre— de la Societat Americana de la Bíblia, que va demanar a 18 especialistes de diferents camps acadèmics i professionals —teòlegs, historiadors, professors, etc.— que donessin la seva opinió sobre com comunicar la Bíblia a una generació multicultural que es troba immersa en les noves tecnologies, i mantenir alhora la fidelitat del llenguatge i de la fe.

Atès que avui els continguts de les Sagrades Escripures són comunicats a través de sistemes multimèdia, com la televisió o Internet, aquest tema resulta de gran interès. Per això, el SOI ha fet una ressenya a partir de l'original anglès, en què es recullen els diferents punts de vista dels especialistes consultats per la Societat Americana de la Bíblia, una entitat cristiana dedicada a la comunicació de les

Sagrades Escripures per a cultures i llenguatges de grup. Amb els canvis provocats per les noves tecnologies, la Societat es pregunta: quina autoritat tindrà la Bíblia en la cultura electrònica del segle XXI?, com pot mantenir-se la fidelitat del missatge bíblic en la cultura mediàtica del segle XXI?

Diferents punts de vista dels especialistes

Gary R. Rowe, president d'una empresa dedicada a l'educació a través de sistemes multimèdia, assegura que les noves generacions se senten estimulades a aprendre a través dels nous mètodes; senten que els llibres de text ja han quedat obsolets; i que aprendre a través dels ordinadors és més divertit i didàctic. Rowe parla de la riquesa de la cultura multimèdia, basada en la informació, que permet arribar a noves audiències a punt per treballar amb aquests nous mètodes.

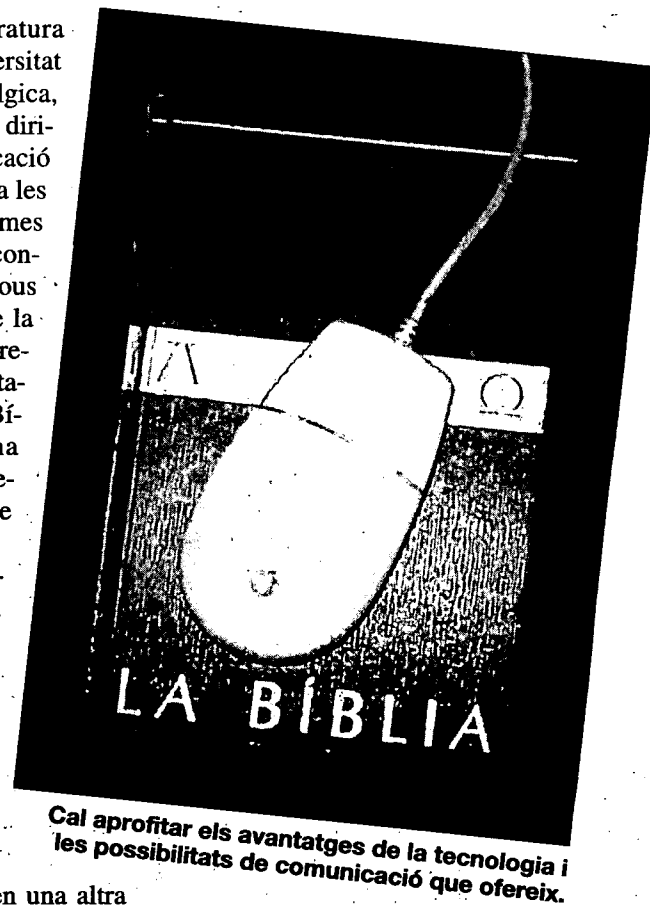
D'altra banda, Moisés Silva, teòleg cubà, parla sobre els canvis que han tingut lloc en les últimes dues dècades quant a la interpretació de la Bíblia i, especialment, en la percepció del Nou Testament.

El professor de Literatura Comparativa de la Universitat Catòlica de Lovaina, a Bèlgica, Jose Lambert, actualment dirigeix el projecte de comunicació i adaptació del llenguatge a les cultures. Aborda els problemes i reptes de l'adaptació de continguts a una època amb nous mitjans i models, i en què la competitivitat hi és molt present. Assegura que l'adaptació dels continguts de la Bíblia a altres mitjans ha esdevingut un camp privilegiat per a la confrontació de conceptes i ideologies.

A la segona part del llibre, els especialistes parlen sobre com assumir els reptes que plantegen les noves tecnologies. Elisabeth Keen, coreògrafa i professora, diu que no hi ha res com una bona història i, com a coreògrafa, assegura que els professionals del seu camp no tenen una altra opció que explicar la història amb moviment. Per a Elisabeth, el ball és un llenguatge que pot ser tan específic en les seves formes com les mateixes paraules. Assegura que el multimèdia permet l'oportunitat no només d'explicar alguna cosa a través de paraules, sinó que també obre la possibilitat d'oferir art, a través de la pintura, la música o el ball.

Jayne Loader, escriptora i directora, parla sobre el llenguatge de les pel·lícules i la comunicació. Diu que el cinema és multilingüe, així com Babel després de caure la torre. Per a ella, hi ha tres tipus de llenguatge per a films, que són de particular interès en interpretacions de textos bíblics: el llenguatge visual que és el llenguatge clàssic del cinema de Hollywood; el llenguatge que apareix a la pantalla, i que domina la indústria del film; i el llenguatge del comerç, que ha subordinat tota la resta de llenguatges.

Anàlisis com aquesta ajudaran els cristians d'aquest món contemporani, immersos en un món altament tecnològitzat, a comunicar de manera innovadora, la Paraula de Déu, que no només ha de donar-se a conèixer a través dels nous mitjans, sinó també dels tradicionals: les actuacions i la vida de cada dia. Davant del repte de nous mitjans i noves tecnologies, la Bíblia haurà de ser comunicada tenint en compte les noves formes i llenguatges, haurà d'anar passant del mitjà imprès —com ha estat tradicionalment— al mitjà virtual, però sempre cuidant la fidelitat en el llenguatge i en

Cal aprofitar els avantatges de la tecnologia i les possibilitats de comunicació que ofereix.

el que es vol transmetre en matèria de fe.

Algunes pàgines d'interès:

Pàgina que ofereix el resum en anglès del llibre *From One Medium to Another*: <http://www.concentric.net/~Mando/bookreviews1/fomta.html> (en anglès). Article relacionat amb el tema de la fidelitat en l'adaptació de continguts. Es titula *Els creadors de multimèdia poden aprendre de la història de la comunicació humana* <http://www.acm.org/ubiquity/vi-ews/r-tannenbaum-3.html> (en anglès).

«La Bíblia on-line» és una pàgina que ofereix accés a diferents passatges de la Bíblia, tant de l'Antic Testament com del Nou, les lectures de cada dia, el santoral, articles per a l'ensenyament bíblic i una explicació sobre la Bíblia on-line: <http://www.labibliaonline.com.ar/WebSites/LaBiblia/Palabras.nsf/Palabras/Comunicación?OpenDocument>

Pàgina de les Societats Bíbliques Unides, un grup de persones que s'encarreguen de posar la paraula de Déu a disposició de totes les persones arreu del món. Aquestes societats bíbliques es poden trobar a Àfrica, Amèrica, Àsia, Europa i Orient Mitjà. La pàgina s'inicia amb un escrit sobre la llengua com a instrument viu per a la comunicació i ofereix altres serveis sobre ciències bíbliques i publicacions com *La Bíblia en les Amèriques o Traducció de la Bíblia* <http://www.sociedadesbiblicas.org/ciencias/Ciencias.Biblicas-el-idioma-instrumento-vivo.html>

Trobada Eucarística de l'Adoració Nocturna de Catalunya

MANRESA
Dissabte, 15 de juny del 2002

ORGANITZA:
Consell Arxidiocesà de Barcelona,
i Consell Diocesà «Vic» Manresa

Ordre dels Actes

A 2/4 de 6 de la tarda
Recepció d'adoradors i assistents, a la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu.

A les 6 de la tarda
Primera Conferència, a càrrec del Dr. JOSEP MARIA PETIT I SULLA, Catedràtic de Filosofia, de la Universitat de Barcelona, Adorador Nocturn.
«Adoració Nocturna, avui».

A les 7 de la tarda
Segona Conferència, a càrrec del Excm. Cardenal de Barcelona RICARD MARIA CARLES.
«L'Eucaristia font i cim de l'Església».

A les 8 del vespre
Sopar de Germanor, a l'Hotel Pere III, de Manresa.

A 2/4 d'onze de la nit
Celebració Eucarística, presidida pel senyor Bisbe de Vic, JOSEP MARIA GUIX i tots els Consiliaris de l'Adoració Nocturna.

Finalitzada la Celebració Eucarística, Vetlla d'Adoració al Santíssim.

A l'una de la nit
Benedicció. Comiat a tots els assistents.

A l'encontre dels qui pateixen

■ El Voluntariat Sant Camil es compromet a ajudar els ancians i els malalts

«Per què no tinc cent mans per socórrer aquests necessitats que demanen ajut?» Són paraules de sant Camil de Lelis (1550-1614), que al llarg de la seva vida es va comprometre amb aquells que patien tant corporalment com espiritualment. Patró universal dels malalts i agents sanitaris, la seva tasca va deixar una

petja perenne que encara avui podem trobar. El Voluntariat Sant Camil és una associació de voluntaris que treballa amb l'objectiu d'aportar esperança, companyia i alegria al germà més desvalgut de la nostra societat. Bons samaritans que surten a l'encontre dels qui pateixen.

L'Hospital-Residència Sant Camil, ubicat a Sant Pere de Ribes (Barcelona), es va fundar fa vint-i-set anys. Al voltant d'aquesta institució aviat va néixer el Voluntariat Sant Camil. Actualment són cent les persones que, lliurement i de manera gratuïta, fan un servei en aquest centre hospitalari per assistir malalts i gent gran. Al capdavant d'aquesta associació de voluntariat hi ha un equip coordinador que s'ocupa de la selecció, formació (a través de cursets, ponències...) i supervisió dels voluntaris, així com de les activitats que s'hi fan.

Un parell d'anys enrere el P. Jesús M. Ruiz, provincial de la congregació dels Camils, va suggerir que seria extraordinari poder implantar el Voluntariat Sant Camil a la Ciutat Comtal. I una colla de persones hi van començar a treballar. «El mes de març passat el P. Salvador Cristau em va permetre l'accés a la reunió que té lloc mensualment al bisbat de Barcelona i en què es reuneixen tots els rectors i els sacerdots responsables d'esglésies i oratoris de l'arxiprestat de la Catedral. Els vaig presentar el nostre projecte», explica Cristina Germá Balañá, responsable del Voluntariat Sant Camil de Barcelona.

La resposta va ser immediata i entusiasta. «He de donar les gràcies —afirma Cristina Germá— a un gran nombre de persones de la diòcesi de Barcelona que, d'una forma desinteressada, ens han ajudat i donat suport, a la vegada que han dedicat el seu temps lliure a fer realitat la nostra iniciativa. Ens han obert les portes de bat a bat.» Actualment són dotze els voluntaris que col·laboren en el Voluntariat Sant Camil de Barcelona i s'espera que en un futur proper aquest nombre creixi progressivament. «A vegades es parla —diu la responsable de l'associació— que hi ha problemes a l'Església, però no se'n sap ressaltar la part positiva. Els voluntaris formen avui dia el motor de

El voluntari reviu avui dia la paràbola del «bon samarità».

l'Església. Són uns «contemplatius en l'acció», que treballen anònimament i en silenci.»

Voluntariat d'acompanyament

El Voluntariat Sant Camil de Barcelona va adreçar a persones que viuen soles a casa seva, generalment gent gran o malalts. Els voluntaris fan la seva tasca basant-se en el carisma de sant Camil de Lelis, que atenia els malalts tant corporalment com espiritualment. Es tracta fonamentalment d'un voluntariat d'acompanyament (a casa, anar al metge o de passeig, etc.). «L'objectiu —apunta Cristina Germá— és que aquestes persones amb discapacitat física i/o psíquica no se sentin oblidades i visitar-les un o dos cops per setmana per aportar-los una

mica d'esperança i alegria.» L'àmbit de l'actuació és el barri barceloní de la Ribera. Aquí és on hi ha l'església dels Pares Camils. Al costat hi ha un club social on es troben uns cinquanta ancians per fer tertúlia o prendre cafè. També s'organitzen visites culturals i excursions.

«M'agradaria fer una crida per implicar la societat en el camp del voluntariat. Per a moltes persones és més fàcil donar una cosa material que donar-se elles mateixes», assegura Cristina Germá. Al Voluntariat Sant Camil de Barcelona hi ha gent de totes les

edats, des de joves estudiants fins a jubilats. Se'ls demana sobretot que siguin conscients del compromís adquirit, constants, amables i respectuosos. «Nosaltres no podem canviar el món, però pot ser que rere nostre el deixem una mica millor», reconeix la responsable del Voluntariat Sant Camil de Barcelona.

Compartir l'exemple de sant Camil

La Família Camiliana és una associació de seglars cristians que desitgen compartir l'exemple de sant Camil de Lelis de diverses maneres: assistint els malalts i els que pateixen, col·laborant en la promoció de la vida i de la salut, i humanitzant l'assistència sanitària a tots els països, especialment els del Tercer Món. La

Família Cristiana congrega també sacerdots i religiosos que volen assumir un compromís amb el món de la salut. Els membres d'aquest organisme són en l'actualitat els cent braços que Camil volia tenir per atendre i assistir els malalts. «Generalment gairebé tots els qui formen part de la Família Cristiana són voluntaris, però no tots els nostres voluntaris pertanyen a la Família Camiliana. A un voluntari no se li demana la seva confessió religiosa, sinó la seva predisposició per atendre els altres», subratlla Cristina Germá.

Cal ressaltar que des dels inicis del Voluntariat de Sant Camil de Barcelona s'ha comptat amb la col·laboració altruista del Fòrum per a la Defensa de la Tercera Edat. És una entitat d'àmbit estatal que es va instituir fa quinze anys amb la voluntat de millorar la condició econòmica, social i d'integració de les persones grans, de forma voluntària per part dels components i posant tots els mitjans disponibles al servei d'aquest col·lectiu.

Àngel Marcos, secretari del Fòrum per a la Defensa de la Tercera Edat, posa de manifest que la cooperació amb el Voluntariat Sant Camil de Barcelona es basa a oferir ajuda per a la realització de diversos treballs administratius i aportar voluntaris. Participem en tasques socials, en solitari o juntament amb altres associacions, institucions públiques o privades, que tinguin com a finalitat la millora de les condicions de vida de les persones de la tercera edat», diu Àngel Marcos. «L'associacionisme —afegeix—, com a fórmula de participació, és l'instrument adient per dur a bon port els objectius comuns de la gent gran.»

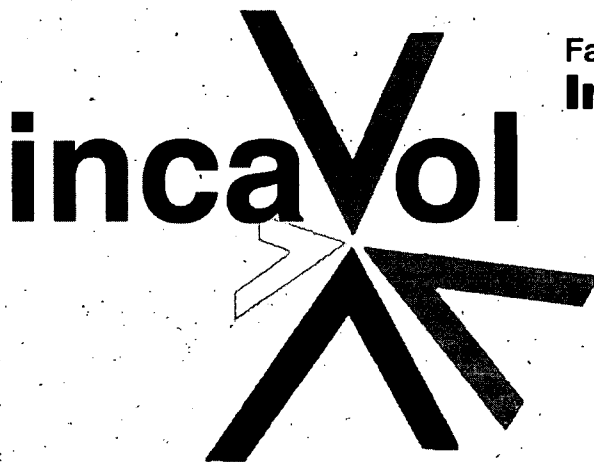
Miquel Àngel Codina

VOLUNTARIAT SANT CAMIL

C/ SANT PERE MÉS BAIX, 33
08003 BARCELONA
TEL. 636 529 975
TEL./FAX 934 340 873
a/e: mcristinagerma@hotmail.com

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

cultura

P. Miquel Batllori, mestre de mestres

■ L'insigne historiador va ser investit doctor «honoris causa» per onze universitats

BARCELONA.—El P. Miquel Batllori Munné, s.i., il·lustre historiador i humanista, va rebre un gran homenatge el 23 de maig passat a la basílica de Santa Maria del Mar amb motiu de la presentació del primer volum del *Diplomatari Borja*, un projecte força ambi-

ciós que ha impulsat l'erudit català, i per la seva ingent obra historiogràfica, que comprèn unes mil publicacions. Batllori, de 92 anys, va ser investit doctor *honoris causa* per onze universitats dels Països Catalans i va rebre la creu Pro Ecclesia et Pontifice.

El P. Miquel Batllori Munné, de la Companyia de Jesús, va rebre un sentit homenatge religiós, acadèmic i polític. Hi van ser presents, entre altres autoritats eclesiàstiques, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; el cardenal Jorge Mejía, arxiver i bibliotecari de la Santa Església Romana; Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat; Mons. Josep M. Guix, bisbe de Vic; Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe de Girona; Mons. Teodor Úbeda, bisbe de Mallorca; el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, i el P. Josep Alegre, abat de Poblet.

En la primera part de l'acte, onze universitats de l'àmbit de la llengua catalana —les d'Alacant, Autònoma de Barcelona, Barcelona, Girona, Jaume I de Castelló, Lleida, Politècnica de Catalunya, Pompeu Fabra, Ramon Llull, Rovira i Virgili de Tarragona i Vic— van conferir al P. Batllori el doctorat *honoris causa*, en testimoniatge i reconeixement dels seus mèrits rellevants. En aquest acte acadèmic també s'hi van adherir les universitats d'Andorra, la Internacional de Catalunya i l'Oberta de Catalunya.

Prèviament el Dr. Martí de Riquer, padri del doctorand, va pronunciar la *laudatio* de l'homenatjat, al qual va definir com a «il·lustre professor, gran historiador i sacerdot exemplar». Va fer un resum dels mèrits del P. Batllori, així com de la seva extraordinària aportació cultural. «Batllori és el gran especialista sobre la família Borja, amb uns estudis que es basen en una àmplia documentació i en una extensa bibliografia», va dir Martí de Riquer. També va deixar palesa la saviesa de l'insigne humanista: «És un dels pocs homes que conec capaç d'improvisar una conferència en un latí perfecte.»

Martí de Riquer va acompanyar el doctorand a la presidència, on el rector de la Universitat d'Alacant, Salvador Ordóñez, en representació de tots els rectors, li va imposar la birreta que «honora els vostres coneixements». Tot seguit, va lliurar al P.

Miquel Batllori els guants blancs amb aquestes paraules: «Rebeu aquests guants blancs, símbol de la puresa, que han de servir les vostres mans.» Posteriorment, els rectors de les diferents universitats li van entregar el títol i l'anell o la medalla corresponent. En acabar el lliurament dels atributs, les corals van entonar l'Al·leluia del *Messies* de Händel.

Seguidament, el nou doctor *honoris cau-*

El P. Miquel Batllori, en el moment de ser investit doctor «honoris causa».

sa va pronunciar la lliçó magistral en què va anar glossant diversos temes històrics relacionats amb les onze universitats que el guardonaven. El P. Batllori va afegir una nota irònica a la seva intervenció: «Poques vegades tantes universitats s'uneixen, amb presència de bisbes i cardenals, per celebrar un funeral de luxe com aquest, de *corpore vivente*.» La interpretació de l'himne universitari *Gaudeamus Igitur* va posar el punt final a l'acte d'investidura.

Primer volum del «Diplomatari Borja»

En la segona part de l'acte, organitzada per l'Institut Internacional d'Estudis Borgians, després d'un interludi musical amb peces del Renaixement, a càrrec de la Ca-

pella de Ministres de València, el P. Miquel Navarro, professor d'Història de l'Església de la Facultat de Teologia de València, va fer una glossa sobre el primer volum del *Diplomatari Borja*, de publicació recent. Aquest projecte promogut pel P. Batllori donarà a conèixer, a través de cinquanta volums, l'exhaustiva documentació que es conserva sobre la família dels Borja —sobretot el que fa referència als papes Calixte III i Alexandre VI— en més de cent arxius europeus. «L'aproximació de Batllori a la recerca borgiana, metodològicament recolzada en l'erudició crítica, ha estat acurada, rigorosa, prudent i equilibrada. En una paraula: científica. Batllori ha defugit sempre el tòpic, la llegenda o el mite borgia, per defensar explícitament la necessitat de fer la història dels Borja amb documents», va explicar el P. Navarro. Posteriorment, Josepa Frau, alcaldessa de Gandia, i Vladimir de Semir, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, en representació de l'alcalde Joan Clos, van fer uns parlaments on van lloar la figura del P. Miquel Batllori. Tot seguit, la Capella del Misteri d'Elx va interpretar unes peces musicals. El Patronat Nacional del Misteri d'Elx va dedicar aquesta actuació al P. Batllori en agraïment per la seva intercessió davant la Unesco per tal que el Misteri d'Elx fos inclòs el 2001 entre les obres mestres del Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat.

El cardenal Ricard Maria Carles va subratllar la dimensió religiosa de l'homenatjat. «El P. Miquel Batllori —va manifestar l'arquebisbe de Barcelona— ha estat un gran jesuïta, un bon amic i company de Jesús. Un home d'Església, la trajectòria intel·lectual i vital del qual ha traspassat les nostres fronteres.» Per la seva banda, el cardenal Jorge Mejía, arxiver i bibliotecari de la Santa Església Romana, va lliurar al P. Batllori, en nom del Sant Pare, la creu Pro Ecclesia et Pontifice.

El grup Victoria Musicae va interpretar el *Cant de la coronació d'Alexandre VI*. Aquest cant es va fer servir, per única vegada en la història, en el moment de la coronació de Roderic de Borja com a papa Alexandre VI, el 26 d'agost del 1492.

El president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, va cloure l'acte. Va destacar el saber universal del P. Batllori, el seu excepcional prestigi i la defensa de la identitat cultural catalana que ha fet al llarg de tota la seva fecunda obra.

Miquel Àngel Codina

Una vida dedicada a la investigació

Miquel Batllori Munné neix a Barcelona l'1 d'octubre del 1909. El 1928 es llicencia en Filosofia i Lletres (Història) a la Universitat de Barcelona. Un any més tard ingressa a la Companyia de Jesús, a Gandia. El 1936 es llicencia en Filosofia a la Facultat filosòfica dels jesuïtes de la Corona d'Aragó, aleshores traslladada a Avigiana. El 1940 es llicencia en Teologia a la Facultat de Teologia dels jesuïtes de Castella, a Oña. El 1941 es doctora en Història a la Universitat de Madrid, amb premi extraordinari.

Les seves publicacions s'han dedicat preferentment a la Il·lustració i a l'impacte que van deixar en la cultura italiana els jesuïtes de la Corona d'Aragó, Espanya i Amèrica Llatina expulsats per Carles III i exiliats a Itàlia: Joan Andrés, Esteban de Arteaga, Francesc Masdeu, Francesc Gustà...

Tanmateix, aquest no ha estat el seu únic tema d'anàlisi. Han estat, i són encara, objecte de les seves recerques pensadors medievals com Ramon Llull i Arnau de Vilanova, nissagues com la de la família Borja, problemes candents com el de l'impacte de l'humanisme i el Renaixement en terres catalanes, les reformes religioses del segle XVI o la vinculació dels jesuïtes amb els processos d'independència iberoamericana. La seva bibliografia, des del seu primer treball d'investigació, publicat el 1932 com a conseqüència d'un curs d'investigació sobre literatura espanyola, fins a l'actualitat supera àmpliament el miler de treballs.

Entre els nombrosos premis i distincions que ha rebut, cal destacar els següents:

- ✓1975, Doctor *honoris causa* per la Universitat de València.
- ✓1978, Doctor *honoris causa* per la Facultat de Teologia de Barcelona.
- ✓1980, Premi Lletra d'Or.
- ✓1982, Creu de Sant Jordi.
- ✓1984, Gran Creu d'Alfons X el Savi.
- ✓1985, Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya.
- ✓1988, Premi Nacional d'Història d'Espanya.
- ✓1990, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.
- ✓1991, Premi Lluís Guàrdia de la Generalitat Valenciana.
- ✓1995, Premi Príncep d'Astúries de Ciències Socials.
- ✓2001, Medalla d'honor del Parlament de Catalunya.
- ✓2001, Doctor *honoris causa* per la Universitat de les Illes Balears.
- ✓2001, Doctor *honoris causa* per la Universitat Politècnica de València.
- ✓2001, Premi Nacional de les Lletres d'Espanya.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per a convalescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

Medalles religioses, rellotgeria. Gran varietat de dissenys. Taller propi. Reparacions.

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

-
- 106.6 FM** Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
-
- 103.4 FM** Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
-
- 105.0 FM** Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL
-

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Fra Luis de León,
escriptor

Espanya va emetre el 1991 una sèrie filatèlica sota el títol «Centenaris». Entre aquests segells cal esmentar el que commemora el 400 aniversari de la mort de fra Luis de León (Belmonte del Tajo, 1527 - Madrigal de las Altas Torres, 1591), escriptor en castellà i en llatí, d'ascendència jueva que pertanyia a l'anomenada «escola salmantina». Va professar en l'orde agustinà, del qual va ser definidor i provincial de Castella. Les seves fonts d'inspiració són els clàssics, la Bíblia i els Pares de l'Església, sobretot sant Agustí. A causa del seu *Comentari al Cantar de los Cantares*, va ser perseguit i pres (1573-1576) per la Inquisició. Va escriure *La perfecta casada* i *De los nombres de Cristo*. Fra Luis de León va aconseguir gran renom amb les seves composicions poètiques.

Presentació d'un document de
la Pontifícia Comissió Bíblica

BARCELONA.— El 15 de maig passat va tenir lloc a la Facultat de Teologia de Catalunya la presentació del document de la Pontifícia Comissió Bíblica *El poble jueu i les seves Sagrades Escripures en la Bíblia cristiana*. Es tracta d'un text prologat pel cardenal Joseph Ratzinger que ara ha publicat l'editorial Claret en la seva traducció catalana a càrrec de Jordi Sánchez Bosch i de Joaquim Puigdemont. El llibre que ara s'edita és el resultat de cinc anys de reunions mensuals de la Pontifícia Comissió Bíblica.

A l'acte van assistir els professors de la Facultat de Teologia Enric Cortès, que va ser l'encarregat de comentar afirmacions del text que, segons el seu criteri, no estaven del tot resoltes, i Jordi Sánchez Bosch, membre de la Pontifícia Comissió Bíblica i traductor del document, que va fer una introducció al text per al públic assistent, majoritàriament estudiants de la Facultat.

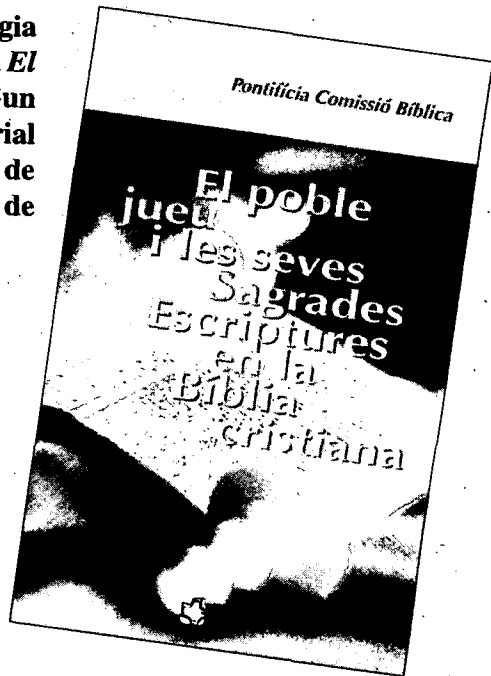
El document es divideix en tres parts: com el Nou Testament reconeix l'autenticitat de l'Antic, és a dir, de les Sagrades Escripures del poble jueu; la comparació dels punts de la doctrina de l'Antic amb la del Nou; i el tractament dels jueus en el Nou Testament.

Posant sobre la taula els precedents, s'intenta donar una visió realista de com els jueus i les seves Sagrades Escripures apareixen a la Bíblia amb una «vocació ecumènica que s'apropa a la gent amb intel·ligència i amor», va afirmar Jordi Sánchez Bosch. I va afegir que «la lectura cristiana

de l'Antic Testament tendeix a considerarlo com un tren que va a Crist sense fer cap parada. Això no és cert, ja que d'ell se'n pot extreure molta doctrina». A més de comentar algunes qüestions de terminologia del text amb les quals no estava del tot d'acord, Enric Cortès va explicar que «contràriament amb el que passa amb molts documents de l'Església, aquest satisfà i és fàcil de llegir».

La finalitat més important d'aquest document és —tal com afirma el cardenal Ratzinger en el pròleg del llibre— «oferir un ajut important en una qüestió central de la fe cristiana i per a la recerca també tan important d'una nova comprensió entre cristians i jueus».

Sara Antoja Xirau

Pontifícia Comissió Bíblica, *El poble jueu i les seves Sagrades Escripures en la Bíblia cristiana*. Editorial Claret, Col·lecció Paràbola, Barcelona 2002, 165 pàg.

Recordant el Dr. Pere Tarrés

¡Hola, amics! El 18 de maig passat vaig assistir a Terrassa a una conferència sobre el Dr. Pere Tarrés com a persona, metge i sacerdot, a càrrec de Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Tarrés, i organitzada per la Federació de Cristians de Catalunya. Va ser una tarda meravellosa. Sentir parlar del Dr. Tarrés és com un bàlsam que et relaxa la ment i et dona un estat d'ànim i una tranquil·litat sobrenatural.

Pas a pas, en la seva vida tan sols trobes accions bones i cada moviment destil·la amor a Déu i al próisme. Va tenir una vida curta, però aprofitada i molt fructífera en totes les facetes. Com a persona, parlava amb dolcesa i amb sentit de l'humor; com a metge, estimava els seus malalts i fins i tot se sacrificava per ells. I què podem dir de la seva dimensió literària? Us recomano els seus llibres: *Diari íntim*, *Diari de guerra*, *Fantasia*, *Vessant poètic del Dr. Pere Tarrés*, entre altres.

Finalment, el seu temps de sacerdot. És el màxim amor a Déu. Va emprendre grans obres, s'escarrassava com a consiliari d'Acció Catòlica. Amics, us dic sincerament que en el transcurs de la conferència vaig plorar d'emoció en sentir Mn. Raventós parlant amb tanta vehemència de la vida i dels actes del Dr. Tarrés. I és que tots els que hem tingut la gran joia de participar en la seva vida de prop, com el Sr. Torrenter, que va estar amb ell durant la guerra civil, no el podem oblidar. Tan sols parlar-ne ens omple de pau i alegria i sembla que ens transmet una mica de la seva espiritualitat.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Despatxos en arrendament

Zona Diagonal-Rambla Catalunya

Superfície: 45 a 50 m², dividits en dos espais comunitaris entre si. Local excel·lent per a consulta mèdica, consulta psicològica i psiquiàtrica, activitats sociosanitàries i/o formatives.

Inclou tot tipus de serveis: recepció de trucades, portar agenda de visites, cobrament de visites, ús sala de juntes, utilització d'aules, fax, fotocòpies, etc.

Telèfon de contacte: 607 244 832 (Sra. Teresa).

Montserrat

Trobades d'Animadors
de Cant per
a la Litúrgia

MONTSERRAT - ESTIU 2002

Direcció musical

- I. Trobada: del 22 al 27 de juliol. XAVIER NOGUÉ
- II. Trobada: del 29 de juliol al 3 d'agost. RAÛL MARTÍNEZ
- III. Trobada: del 5 al 10 d'agost. MONTSERRAT MENESES
- IV. Trobada: del 19 al 24 d'agost. FRANCESC D'ASSÍS PAGÈS

A totes les trobades, instructors adjunts:
ANDREU MARTÍNEZ - GREGORI ESTRADA

PONÈNCIA

El ministeri de l'animador de la litúrgia
i els cants de la celebració per
Marc Sureda Jubany

Matrícula: 240 euros

Termini d'inscripció: 30 de juny del 2002

TROBADA GENERAL

a la parròquia de Sant Pius X (barri del Congrés) de Barcelona
9-10 de novembre del 2002

INFORMACIÓ:

Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia
08199 Montserrat (Barcelona) —El Bages—
Tel. 938 777 766 (De 17.00 a 18.00)
Fax 938 777 762

L'església del Seminari de Girona s'omple de flors

GIRONA.— Una de les setmanes de l'any més guarnides a Girona és la de l'exposició de flors, monuments, patis i jardins que enguany va engalanar el barri antic de la ciutat de l'11 al 19 de maig. Entre les novetats d'aquesta edició van destacar l'obertura del claustre del monestir de les clarisses de Sant Daniel i la decoració de Sant Martí, el temple del Seminari diocesà, ja que la mostra s'aprofita per obrir al públic espais de valor arquitectònic o cultural que normalment estan tancats o són d'accés restringit.

La Comissió de Flors de Girona va demanar al rector del Seminari, Mn. Joan Planellas, el permís per poder decorar l'església. L'acord es va concedir com una experiència i, segons el responsable diocesà, ha estat prou bona com per tornar-ho a repetir l'any vinent. L'ornamentació de l'església va ser una de les més valorades pels visitants, que al llarg de la setmana van superar el mig milió a tota la ciutat.

Per les característiques del lloc, des del bisbat es va demanar que l'església es pogués seguir utilitzant per al culte i que es deixés lliure la capella de la Mare de Déu on hi ha el sagrari. Així mateix, el dia 16 al

matí es va tancar per poder celebrar el recés mensual de preveres diocesans. Des de l'organització es van acceptar totes les condicions perquè hi havia un gran interès a poder guarnir de flors Sant Martí, sobretot perquè a Sant Domènec, que pertany a la Universitat de Girona, i a la catedral no havia estat possible. A més a més, la decoració del Seminari va permetre cobrir amb una catifa de verd i vermell les escales de la Pujada de Sant Domènec, davant de la façana de Sant Martí.

Segons Mn. Planellas, les composi-

Els altars del temple del Seminari diocesà es van omplir de flors.

ons més reeixides van ser les dels altars de Sant Josep i Sant Domènec. La decoració va anar a càrrec de diverses floristeries que, a diferència d'altres espais més avantguardistes, van respectar un estil elegant i sobri, sempre inspirat en la natura i que combinava en diferents llocs el blanc, el vermell i el verd. La mostra de flors ha celebrat la seva 47a edició i s'ha consolidat com una de les cites primaverenques obligades a Girona, que atreu visitants de tot arreu per admirar els setanta espais engalanats.

Guillem Farré

X Certamen literari «Contes al voltant del claustre»

VALLS.— El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i la direcció general del Patrimoni Cultural han donat a conèixer les bases del X Certamen literari «Contes al voltant del claustre», una iniciativa inclosa en les activitats de les Jornades Europees del Patrimoni 2002. La convocatòria va adreçada a alumnes de les escoles i instituts de Catalunya que hagin visitat algun dels monestirs cistercencs del país, com ara els de Poblet, Santes Creus o Vallbona de les Monges.

El qui vulguin participar-hi han de redactar una narració breu de temàtica relacionada amb algun dels tres monestirs. Els treballs seleccionats passaran a formar part d'un llibre editat per l'organització. Entre les entitats col·laboradores hi ha els centres de recursos pedagògics de l'Alt Camp, la Conca de Barberà i l'Urgell, el camp d'aprenentatge «Els monestirs del Cister» i el Patronat del monestir de Santes Creus, lloc on es lliuraran els premis el mes de setembre.

D'altra banda, cal remarcar que la convocatòria inclou també l'apartat «Santes Creus. Llegim-ne les pedres», centrat en contes curts que tinguin com a temàtica els capitells del claustre del monestir de l'Alt Camp. Els contes participants al concurs s'han d'enviar abans del 24 de juny a les seues dels centres abans esmentats. Per a més informació: tel. 933 162 700.

Joan Boronat

Any Gaudí

Què va viure Gaudí

6 Presó

Déu va donar a Gaudí l'ocasió tan concreta com la presó. És l'11 de setembre del 1924, a la porta lateral de la basílica de Sant Just. Gaudí, de setanta-dos anys, es nega en públic a abandonar la llengua catalana. És agafat i posat a la presó.

L'ancià arquitecte pateix la injustícia i les humiliacions amb la mansuetud amb què Jesús de Natzaret va patir el seu procés. Roman serè, disculpa, per la ignorància, els botxins, es posa a les mans paternals de Déu, treu el santcris de la butxaca i resa a Jesús crucificat, es troba amb la seva Mare passant el rosari, conhorta les dones que ploren per ell, agraeix les mostres de solidaritat i, en comptes de preocupar-se d'ell mateix, fa caritat amb els companys de calabós.

Josep M. Tarragona
(www.e-cristians.net/gaudi)

«Ecce Homo», de Subirachs, a la façana de la Passió de la Sagrada Família.

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

Quin nom rebia la casa familiar de Gaudí a Riudoms?

- Envieu les respostes a Catalunya Cristiana. Concurs Antoni Gaudí. C/ Comtes de Bell-lloc, 67, 4t - 08014 Barcelona; o per correu electrònic (redaccio@catcrist.com), indicant Concurs Gaudí.
- Cal que indiqueu el vostre nom i cognoms, adreça i telèfon.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El sac d'experiències

Pel que fa a la higiene personal tenia uns punys de pes pesat, els dits gruixuts, però molt ben cuidats, com ha de ser en un cuiner o en una cuinera, ja que juga amb la salut dels altres. D'aspecte atlètic, va aixecar el braç dret i va descarregar un bon cop de puny amb el lateral de la mà a una ceba vermella ben col·locada a la taula de treball. Uns clients assidus al restaurant sempre la volien així. Una ceba esparracada a l'amanida d'enciam va despertar la meua curiositat d'iniciat en l'art de la cuina (fa uns quants anys) i vaig preguntar el per què de l'aixafament del bulb. «Una ceba aixafada —em va dir— té un gust diferent de les cebes tallades amb el ganivet. Després s'ameixa amb un bon oli d'oliva, una mica de pebre dolç i un rajolí de bon vinagre.» Era una cosa més per començar a posar al meu sac d'experiències, encara que crec que s'havia passat una mica.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Una exposició reivindica Verdaguer des de Ponent

■ El poeta va presidir a Lleida els Jocs Florals del 1901

LLEIDA.— Fins al proper 30 de juny romandrà oberta a la Biblioteca Pública de Lleida un exposició que vol reivindicar la figura de Mn. Cinto amb una visió lleidatana, sota el títol genèric de «Verdaguer des de Ponent».

A la mostra s'exposen primeres edicions de les obres de Verdaguer, així com panells que fan memòria i apropen al públic les visites i contactes que el poeta va tenir amb la ciutat de Lleida i comarques ponentines. També hi ha un important i únic enregistrament sonor de Jacint Verdaguer.

Entre els elements exposats, destaca el *Llibre d'Or de l'Acadèmia Mariana de Lleida*, obert l'any 1896 i en el qual estan enregistrades les signatures i l'autògraf de les personalitats més significatives del món de l'art, la cultura, la ciència i la política de finals del segle XIX i del segle XX. Pel que fa a aquestes signatures i dedicatòries, el *Llibre* conté la que Jacint Verdaguer va escriure amb motiu de la seva visita a la

institució acadèmica i mariana, seu de la patrona de Lleida el 13 de maig del 1901, deixant manuscrita la següent i inèdita poesia: «Maria / al cel guia / per camins de flors; / anem-hi, / volem-hi / cantant son amors.»

Amb motiu de l'obertura de la mostra dedicada a Mn. Cinto, va tenir lloc a la sala d'actes de la Biblioteca Pública una taula rodona a l'entorn de la figura de Jacint Verdaguer i la seva vinculació amb les comarques de Ponent. Víctor Batallé, comissari de l'Any Verdaguer, va obrir l'acte tot assenyalant que a Catalunya la gent s'estima Verdaguer: «És un clàssic i no passa de moda, ja que pertany a tothom.» També va assenyalat la importància de «l'Any Verdaguer per donar-lo a conèixer, princi-

Retrat al carbó de Jacint Verdaguer, per Ramon Casas.

palment a les noves generacions».

Símbol de Catalunya

L'advocat i historiador lleidatà Romà Sol va evocar la relació de Verdaguer amb Lleida, tot afirmant que aquesta havia estat breu, però molt intensa. Alhora va dir que els lleidatans consideraven el capellà i poeta un símbol de Catalunya, la veu de la terra i del poble, així com la veu de l'esperit: «A Lleida es va dir que Verdaguer era una llegítima glòria de Catalunya.»

En la seva intervenció va fer memòria de la visita que el poeta féu a Lleida el maig del 1901 per presidir els Jocs Florals i fer-ne el discurs de mantenidor, convidat per l'Associació Cultural Catalanista. Hi va estar sis dies, va arribar a Lleida el 13 de maig: «La seva arribada va ser tot un jubileu per als lleidatans, que el van anar a rebre a l'estació de tren. Lleida el va homenatjar durant tota la seva estada.»

Romà Sol va explicar com, en aquella primera jornada a la capital de la Terra Ferma, Verdaguer va visitar l'Acadèmia Mariana i es va emocionar davant la patrona de la ciutat, i va signar tot seguit en el *Llibre d'Or*. El dia 14 va visitar el bisbe Messeguer i va anar a la Seu Vella, va pujar al campanar, i va quedar embadalit i impressionat. A la tarda, va presidir els Jocs Florals als Camps Elisis on va fer un sentit discurs tot parlant de les glòries de Lleida, inscrites en les glòries de Catalunya.

La Flor Natural la va guanyar Mn. Anton Navarro. El dia següent es va traslladar a Balaguer i va visitar el Sant Crist; el 16 va tornar a Lleida i el 17 de maig va

voler tornar a l'Acadèmia Mariana per celebrar missa a l'oratori de la patrona de la ciutat. En aquesta mateixa jornada va visitar el Seminari i va participar en una vetllada literària. El dia 18 de maig se'n va tornar a la Ciutat Comtal, després de rebre dels lleidatans un comiat multitudinari com també ho va ser la seva arribada.

Romà Sol va recordar també com Lleida s'emocionaria temps després amb la malaltia de Mn. Cinto i com aquesta va ser seguida amb molta preocupació pels lleidatans: «El diari *El Temps* va considerar la notícia molt important i en feia referència en totes les seves edicions, com un fet extraordinari. L'alcalde fins i tot, en nom de la ciutat, va oferir a Verdaguer estada a Lleida per a la seva convalescència.»

L'advocat i historiador va recordar alhora el dol de Lleida quan va morir Verdaguer el 10 de juny de 1902: «L'endemà l'Ajuntament es va reunir i va expressar el seu condol, va acordar fer-se present en l'enterrament amb una representació i oferir-li una corona de flors dels Camps Elisis i va acordar donar el seu nom a una plaça en el seu record. En aquest indret es va col·locar l'any 1952 un monument en homenatge a Mn. Jacint Verdaguer, amb un relleu fet per l'escultor lleidatà Jaume Gort.»

Un home del seu temps

En la taula rodona va intervenir Josep M. Domingo, doctor en Filologia i professor de la UdL. Va assenyalat que cal veure en Verdaguer el poeta, però també l'home amb un discurs sòlid i combatiu, un home del seu temps. «Al nostre Verdaguer el

distingeix el seu geni, tant com la seva biografia. La seva vida va ser molt atzarosa, sent alhora el gran poeta èpic, el poeta de la Renaixença i dels catalans», va explicar. Josep M. Domingo va afirmar que el restauracionisme català va ser la clau de l'obra del poeta, alhora que aquest feia evident, amb la seva poesia i pensa-

ment, que el catolicisme podia ser el millor fons de la literatura. «Verdaguer és un efectiu lloc de memòria», va dir.

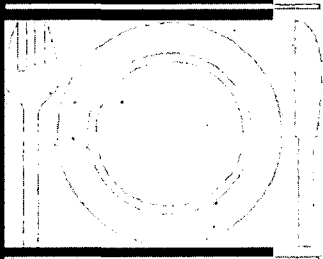
Finalment, va intervenir Ramon Miró, doctor en Filologia i professor de l'IES Pla d'Urgell i de la UNED, que va evocar les altres visites de Verdaguer a les terres de Lleida, concretament tres. La primera el 1882-1883, amb la seva excursió als Pirineus; la segona, i després de viatjar a Terra Santa, va venir en diverses ocasions a Cervera per visitar l'exposició del Sant Misteri; i la tercera, la del 1901, a la capital de Ponent. Tots els ponents van reivindicar, amb les seves intervencions, la figura del poeta en les Terres de Lleida, perquè, tal com va dir Romà Sol, «a Lleida, Verdaguer va ser i és molt estimat».

Jordi Curcó

Pastís hortolà

INGREDIENTS:

1 kg de patates
1/2 kg de pernil dolç
1/2 kg de carbassons
1/2 kg de pastanagues
6 ous, 250 g de formatge
100 g de farina
1 raig de llet
una mica de mantega
sal i oli

PREPARACIÓ:

Primer bulliu les patates i escorreu-les. A continuació, passeu-les pel passapuré i afegiu-hi una mica de llet i mantega. (Cal tenir en compte que aquest puré no ha de quedar gaire espès.) Reserveu-lo en un plat i, mentrestant, bulliu les pastanagues i els carbassons tallats a rodanxes. Tot seguit unteu un motlle resistent al forn amb mantega i poseu-hi una capa de puré, juntament amb els ous, que haureu batut amb el mateix puré. Damunt, col·loqueu-hi les pastanagues, els carbassons, el formatge i el pernil. Feu una altra capa de puré i poseu el motlle al forn durant uns 25 minuts. Passat aquest temps, el pastís és a punt de servir.

LLIBRES

El drama d'un gran sacerdot i poeta

«Tant per raó de les proporcions de Verdaguer en la literatura catalana com per la complexitat de poeta en la vida humana, Mn. Cinto ha estat, de totes les nostres grans figures, la més temptadora als biògrafs (...) La gent coneix més "aquell capellà" que no pas el seu nom, i té idea —absurda i tot— d'haver estat un capellà perseguit que no pas un gran poeta.»

Amb aquestes contundents paraules Josep Miracle ens presentava Verdaguer cinquanta anys després de la seva mort. Ienguany, que en celebrem els cent anys, aquests mots no han perdut ni un gram d'actualitat. Encara tenim una visió de Jacint Verdaguer poeta i sacerdot, admirat i odiat a parts iguals. Poeta, emperò, que es reconeix per damunt de tot sacerdot consagrat a Déu. Un personatge contradictori i enigmàtic del qual encara ens queden moltes coses per saber. I és precisament per aquest desconeixement de la figura i de les intencions del poeta folgurolenc que tantes i tantes vegades se n'ha donat una imatge falsa.

Aquest desconeixement rau en diversos factors: primer, Mn. Cinto mai no ha estat per al públic un poeta ras i curt. Verdaguer era i és un poeta amb adjectius —poeta místic, sacerdot poeta...—, i aquests adjectius, clarament menys importants que el qualificatiu principal, li han llevat protagonisme i s'han fet senyors i temptadors de crítics i lectors a l'hora de dibuixar un esborrany del que podria ser Verdaguer. D'altra banda, el poeta de Folgueroles s'ha envoltat des de sempre —cosa, per altra banda, ben normal quan parlem de genis que no passen desapercbut— per una aurèola de misteri i llegenda que, encara que maliciosament egoista, pugui servir per mantenir al llarg dels anys la figura en el cor del poble català, ha fet oblidar allò material, que és la seva genialíssima obra, i fer-la un fet secundari. I per últim, el desconeixement del que va ser Verdaguer té molt a veure amb la imatge estantissa, antiga, jocfloralista i amb olor de natfalina que ens han volgut vendre des de sempre. No. Només cal obrir qualsevol de les seves pàgines per ensumar la modernitat i actualitat de què gaudeix la seva obra.

Però el temps passa, i som al 2002, Any Verdaguer, data que s'està aprofitant, amb molt d'encert, per «ren-

tar» una mica aquesta imatge malmesa de Mn. Cinto després de tants anys de confusió i boira al voltant de la seva persona. Cert és, però, que la seva conducta es va posar en dubte moltes vegades, i que el seu procediment no va agradar sempre als seus superiors. Cert i irrefutable, com irrefutables són tot un seguit d'activitats que amb un esguard actual qualificariem de «reproposables».

Però així com ningú no nega els actes de què ha estat acusat Verdaguer, també cal dir en la seva defensa que el nostre poeta sempre es va guiar per una recta consciència, el convenciment que tot allò que es fa té un bon propòsit i és ben vist als ulls de Déu —els únics, al cap i a la fi, autoritzats per jutjar. Amb aquest argument podríem justificar la decisió de Verdaguer de no acudir allà on sabia perfectament que seria jutjat i empresonat. Lluny de ser un acte de rebel·lia, és la resposta més coherent a la convicció que Déu és l'únic jutge i autoritat per damunt de qualsevol autoritat terrenal. D'aquesta manera, Déu col·loca el valor de la vida —i la llibertat com a conseqüència lògica d'aquest valor— davant de qualsevol altra obligació. Com pot, per tant, acceptar el lliurament a aquells que seran els seus empresonadors si Déu li mana

causes d'aquest càstig?

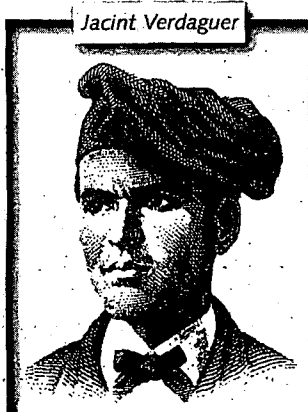
El 1886, arran d'un viatge a Terra Santa, sofreix una crisi espiritual que vol resoldre amb una dedicació més plena als deures sacerdotals, en concret les derivades de càrrec d'almoier de la família Comillas. Prest es veuria endeutat amb la compra d'una finca per tal de salvar-hi una capella, per la qual cosa Claudi López, segon marquès de Comillas, decideix prescindir dels seus serveis. A aquest fet s'uneixen les freqüents visites, a partir del 1889, a vidents i practicants d'exorcismes, activitats prohibides pel bisbe de Barcelona i a les quals no volem restar importància. Es tracta de temes sempre delicats i vidriosos, que exigeixen una prudència i un equilibri difícils d'exigir a temperaments hipersensibles com el d'un poeta. I com a darrera causa, tot un seguit d'articles enviats a la premsa catalana sota el nom d'*En defensa pròpia*, cada vegada més agressius i contundents, van acabar per decidir els bisbes de Vic i Barcelona d'apartarlo de la vida pública. Què hi ha de cert en les acusacions i en les defenses? No ho podem saber, però el cas és que el nostre poeta sempre va creure actuar amb coherència amb allò que pensava, tesi del P. Sorgia a la seva obra, que en l'original italià es titula *Il poeta dal calice proibito*, com indicant que d'aquesta tragèdia sacerdotal en va venir una més gran i més fecunda producció poètica.

Malgrat tot, la genialitat de Mn. Cinto, i per la qual se l'hauria de reconèixer, no és una altra que extreure de la llengua popular, viva, bategant —l'única, al cap i a la fi de què disposava en aquell moment— una obra bellíssima i digna d'un reconeixement que li ha estat negat fins ara. Reivindiquem, per tant, en aquest Any Verdaguer el poeta i compreguem el sacerdot en la seva tragèdia i en la que sembla palesa rectitud de la seva consciència.

El treball del P. Sorgia se centra en l'època de la tragèdia sacerdotal verdagueriana (els capítols en què parla d'«Una apassionada autodefensa», seguint molt de prop el recull d'articles *En defensa pròpia*). Per ambientar-la es refereix a la infantesa d'«en Cintet», l'època daurada de plenitud literària i maduresa sacerdotal i després, la culminació cristiana i humana d'aquella vida interessant com poques al capítol «El retorn del calze». Interessants i originals, les conclusions de l'autor, que hem resumit més amunt, tanquen l'obra. Va ser concebuda com una primera aproximació al nostre poeta per al gran públic italià. Amb les referències biogràfiques i l'aparell crític imprescindible, aconsegueix el caràcter divulgatiu, al qual ajuda una fàcil lectura. Segur que farà ara la mateixa funció per a molts sectors del públic català.

Cristina Sánchez

RAIMONDO MARCO SORGIA
**El poeta
del calze prohibit**

Claret

Raimondo Marco Sorgia, *El poeta del calze proibito*.
Jacint Verdaguer. Editorial Claret. Col·lecció
Els Daus. Barcelona 2002. 143 pàg.

conservar la vida com a primera obligació? Mirat des d'aquest punt de vista, Verdaguer no va ser mai un rebel envers els seus superiors, sinó un sacerdot ben convençut de la validesa de la seva consciència. I creiem que és aquesta l'originalitat de l'obra del dominic sard Raimondo Marco Sorgia, *El poeta del calze proibito*, que acaba de sortir en traducció catalana.

Com hem dit abans, malgrat el fet de ser un poeta excepcional, Mn. Cinto es va autoanomenar ell mateix *sacerdot* que, com si d'un fet accidental es tractés, escrivia de tant en tant: feia de poeta. Així, cap prohibició ni càstig no va ser tan dolorosa per a ell com el fet de no deixar-li celebrar l'Eucaristia. La mort és preferible a no poder exercir les tasques de prevere. I quines van ser les

El moviment associatiu vitivinícola

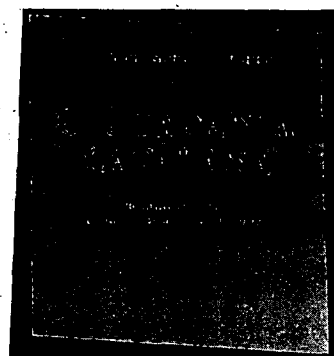
Aquest volum és el primer estudi sistemàtic del cooperativisme vitivinícola català del primer terç del segle XX a escala regional de les comarques del Penedès. La implantació d'un model associatiu d'orientació benestant però protagonitzat majoritàriament per petits i mitjans viticultors que perseguia l'acció mancomunada per accedir a la modernitat tecnològica, una comercialització més eficient dels vins i l'enquadrament dels pagesos en unes entitats que apostaven per la moderació social, va contribuir a donar-li a aquest moviment associatiu una fesomia ben característica. Una sèrie de circumstàncies van barrar el pas a una implantació més gran d'aquest cooperativisme durant l'etapa anterior a la guerra civil. (C.C.)

Antoni Saumell Soler, *Viticultura i associacionisme a Catalunya. Els cellers cooperatius del Penedès (1900-1936)*. Diputació de Tarragona, Tarragona 2002, 418 pàg.

Reflexió sobre valors de ciutadania

L'edició d'aquest llibre respon a una doble finalitat. D'una banda, es vol recuperar, en versió facsímil, un dels nombrosos treballs sobre civisme que Manuel Serra i Moret va escriure, i, de l'altra, es pretén retre homenatge a aquest personatge català que va destacar, sobretot, pel seu compromís cívico. Tant dins com fora de Catalunya, Serra i Moret va projectar el seu pensament i les seves reflexions sobre uns valors de ciutadania, arrelament i estimació al seu país, valors que tenen ara, com llavors, una força i una vigència extraordinàries. Aquesta publicació commemora també el vintè aniversari d'un premi que, justament amb el nom emblemàtic de Serra i Moret, es va convocar per promoure i difondre el civisme. (C.C.)

Manuel Serra i Moret, *Ciutadania catalana*.
Editorial Mediterrània, Barcelona 2002, 191
pàg. i un annex de 24 pàg.

EDITORIAL VERDAGUER
BUENOS AIRES

El llibre de la setmana

Complexitats de la família

Sembla que aquesta és l'última obra de l'escriptora Carmen Martín Gaité. Quan va morir, li van trobar aquestes pàgines que havien de formar part d'una novel·la més àmplia, i segurament amb una coherència més gran.

L'autora, entre altres obres, d'*Entre visillos* i *El cuarto de atrás*, intenta penetrar en l'ànima d'un noi des de la seva infantesa, i en transcriu les observacions i la sorpresa davant del que és inexplicable d'una família com la seva, a la qual va desxifrant amb dificultat, i en un laberint d'impressions i descobriments inesperats.

La història de la família que reflecteix Martín Gaité a *Los parentescos*, és prou complexa, perquè en alguns moments el lector es pregunta per quines tortuositats es perd la narració. En el cas que la saga que se'n intenta explicar fos potser l'esbós d'una novel·la de més volada, podem acceptar perdre'ns en la boira, a l'espera d'allò que potser seria una relectura correctora de la novel·lista, i que no va poder fer.

Carmen MARTÍN GAITE,
Los parentescos.

Anagrama, Barcelona 2001, 252 pàg.

Però, no podem negar l'originalitat del que se'n vol dir a *Los parentescos*. Allò que el pobre Baltazar vol descobrir no és gens fàcil. Cada vegada que arriba a un dels racons del laberint, i creu intuir-ne la sortida, es troba que hi ha un altre camí diferent, un altre interrogant que li és urgent, un altre misteri per desvetllar... i això no és gens senzill per a un nen que gairebé ha començat a parlar, o per a un adolescent que s'enfronta, de sobte, amb la vida.

L'habilitat narrativa de Martín Gaité és evident, i també la seva sensibilitat. Sap observar els homes, i dóna amb els matisos necessaris per descobrir-nos-en

els veritables trets interiors. I assistim, interessats, al creixement del nen cap a la maduresa, acompanyat dels seus germans que ho són i no ho són, i dels absents que estan presents en aquesta vida familiar plena de cambres obscures, i d'escales secretes amagades darrere del cortinatge.

L'obra de l'escriptora de Salamanca juga amb la imaginació del lector, i amb les seves dosis d'intriga aparentment pueril, ens manté en suspens a través de les seves pàgines, en les quals no falta una mica de drama passional en l'aventura de la infeliç cuinera Fuencisla, encara que segurament només es tracti d'un fer l'ullet de l'autora, per incrustar un esdeveniment de distracció en la monotonia en què podia caure el conjunt.

Podia haver estat una novel·la de gran volada, però la mort la va deixar en un projecte; força acabat, per cert. El fet

intricat i incomplet d'alguns parentius incrementa la perplexitat lectora, perquè hom no sap a què atènyer-se des del començament de l'obra, en la qual es barregen titellaires amables, dames de bona posició de castells llòbrecs, restes de novel·la amb indicis de romanticisme relativament fàcil, i d'humor negre imperceptible.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Concurs fotogràfic a Rubí

El Foment de la Sardana de Rubí, en el marc de les activitats extraordinàries promogudes amb motiu del seu 75è aniversari, ha convocat el seu I Concurs fotogràfic obert a la participació de totes les persones interessades que hi vulguin concórrer i optar als diferents premis establerts, amb una dotació econòmica global de 1.500 euros.

El certamen té una doble temàtica. D'una banda, fotografies realitzades durant els actes de celebració del 75è aniversari del Foment de la Sardana; i, de l'altra, fotografies genèriques sobre la sardana, com a dansa popular. En la primera modalitat, cada concursant pot presentar un nombre il·limitat de fotografies, però només tindrà opció a un sol premi; i en el segon apartat, cada participant ha de presentar una col·lecció de tres fotografies, una de les quals obligatòriament ha de ser feta a Rubí.

Les fotografies s'han de presentar

reforçades amb cartolina, en blanc i negre o color, sobre un suport de 30 per 40 centímetres, i no han d'haver estat premiades en cap altre certamen. Els concursants han de fer constar al dors: nom i cognoms, adreça i telèfon, així com el títol de l'obra i la població on s'ha fet la fotografia.

Hi ha temps fins al 31 de juliol del 2002 per presentar les fotografies concursants, que s'han d'adreçar al Foment de la Sardana de Rubí (c/ del Castell, 26 - 08191 Rubí). El veredict del jurat, l'exposició de les fotografies i el lliurament de premis es farà públic durant el mes de setembre del 2002.

S'estableixen els premis següents: a la millor fotografia de l'apartat *La sardana a Rubí*, un primer premi de 450 euros; un segon premi de 300 i un tercer premi de 150 euros. I en l'apartat *La sardana, dansa popular*, a la millor col·lecció, hi ha un únic premi de 450 euros i un accésit de 150 euros. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 75,02€ (12.480 ptes.) l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 75,02€ (12.480 ptes.) per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 37,50€ (6.240 ptes.)

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Genoma humà i genoma del ximpanzé

Segons ens deien els científics ara sabem que el genoma de la nostra espècie coincideix en un 98,7% amb el del ximpanzé, que és el simi genèticament més pròxim a nosaltres. I ho interpreten dient que només deu fer uns sis milions d'anys que la línia evolutiva humana es va separar de la d'aquest primat. Ara bé, que tinguem tants gens en comú no vol pas dir, és clar, que no hi hagi diferència essencial entre aquest animal i nosaltres. Els creients cristians sabem que la gran diferència prové del fet que l'home té ànima espiritual immortal i el ximpanzé, no. Hi va haver un moment en la història de l'evolució en què Déu va fer que tingués existència l'home en crear-li l'esperit. Però també els científics, creients o no, reconeixien que, malgrat això de la semblança dels genomes, hi ha una distància notable entre les dues espècies. D'on ve aquesta diferència tan gran?

L'11 d'abril passat la revista *Science* va publicar un article, fruit de la investigació realitzada per un equip de biòlegs dirigit per Svante Pää, de l'Institut d'Evolució Antropològica Max Planck d'Alemanya, en el qual explicava científicament com humans i ximpanzés, tan pròxims genèticament, són tan diferents fenotípicament. El resultat de la

també per reconèixer quins perills evolutius ha adoptat per tal de tenir més funcionalitat cerebral. Ara hem d'identificar els gens més importants i que puguin ser responsables de malalties cerebrals o ens permetin entendre millor el procés evolutiu.»

investigació és que la diferència es concentra en els patrons cerebrals d'expressió genètica. En altres parts del cos, com el fetge o la sang, som pràcticament iguals, però en els gens del cervell la cosa canvia molt. Es veu que aquests gens cerebrals produeixen expressions genètiques cinc vegades més nombroses que en el ximpanzé. Això vol dir que, si admetem un origen comú, ara fa sis milions d'anys, la línia humana hauria evolucionat cinc vegades més de pressa. I nosaltres hi afegirem: si és que va ser així, segur que la Providència divina hi tingué la seva part.

Té alguna utilitat saber això? Responguem amb les paraules del professor de la Universitat Pompeu Fabra, Xavier Domingo, que davant d'aquest article de la *Science* fa, al diari *La Vanguardia*, aquest comentari: «L'estudi és un primer pas per entendre quins gens i mecanismes regulen l'eficiència intel·lectual de l'humà, però

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

48 Ciència, tècnica i pla diví

Després de tot el que hem dit de com al llarg de la història l'Església ha fomentat i protegit les ciències, el lector n'haurà tret la conclusió que la ciència és sempre bona, entra en el pla de Déu i l'Església la beneeix. Però davant d'això potser més d'un lector també deu haver pensat: que no presenta, per una altra banda, els seus punts foscos el progrés de la ciència? No és per culpa d'ella que s'està degradant la Terra? Els avenços de la ciència han impactat fortament en l'ecologia planetària amb les construccions, fàbriques i gasos contaminants que es produeixen! I no és també culpable la ciència de les bombes nuclears llançades sobre el Japó a la Segona Guerra Mundial i de tantes armes sofisticades que han fet que les guerres hagin estat cada cop més mortíferes? I encara en podríem dir més... Això no pot ser el pla de Déu, ni pot beneir-ho l'Església! Oi que aniríem molt més bé si no s'hagués descobert l'energia inclosa en el nucli de l'àtom? Ni bombes nuclears, ni centrals contaminadores. També si no hi hagués tantes indústries que van exhaurint els recursos naturals i contaminant l'atmosfera o destruint la protectora capa d'ozó. I, fins i tot, podríem dir que la ciència ha portat a uns invents com la televisió, la informàtica, l'Internet... que no sempre són beneficiosos per a la salut mental o espiritual dels usuaris, com hom sap molt bé. Es pot beneir *tota* la ciència?

És la tècnica la que no sempre és bona

La primera resposta que cal donar al

lector que hagi pensat tot això és que s'ha de distingir entre ciència i tècnica. Per molt que sigui conseqüència de la ciència, la tècnica és una altra cosa. Amb coses bones es poden fer accions dolentes, ja ho sabem. I l'Església no ha beneït pas totes les tècniques! Que quedi clar. Més encara, s'ha manifestat amb energia contra certes tècniques, com, per exemple, la de la fecundació *in vitro*, pels problemes ètics que planteja (els que no distingeixen tècnica i ciència l'han acusada d'anar contra la ciència quan ha aixecat la veu contra aquesta experimentació, i no ha estat l'única vegada que en nom de la ciència s'han reivindicat tècniques èticament reprobables). Tot el que Déu ha creat és bo, però fer-ne mal ús és dolent. Pensem en el cos humà. Qui dirà que no és bo? Però molts se serveixen del seu cos per fer el mal. Hi ha moltes coses a la natura, totes bones, que també poden fer-se servir per fer malvestats. Doncs el mateix podem dir de la ciència. La cosa és clara. El que cal és lluitar contra el mal ús de la tècnica.

Afegim-hi aquí una altra cosa: la mateixa natura (creada per Déu!) està reaccionant contra el mal que la tècnica li està fent, avisant-nos de l'abús que se'n fa. Pluges àcides, augment de temperatura i descontrol del temps atmosfèric, a causa dels productes llançats a l'aire, fan aixecar l'alerta a la humanitat. També l'abús dels recursos naturals, de les matèries primeres que no poden renovar-se, en van provocant la manca i avisant-nos que hi cal posar fre. Si la humanitat no s'adona d'aquest fre que es va fent absolutament necessari, i segueix la boja carrera consu-

mista s'arribarà a un suïcidi col·lectiu, o almenys suïcidi de la mena de vida que es porta als països rics. Ja hi ha qui se n'ha adonat. Els moviments ecologistes en són la prova. Malauradament alguns d'ells han caigut en exageracions (no podem pas preferir la vida d'una balena a la d'una persona humana, per exemple) i per culpa d'això hi ha qui no fa gens de cas de l'ecologisme; però la cosa és seriosa. Siguem equilibrats! Des de Sant Francesc d'Assís podríem citar molts homes d'Església que han clamat pel respecte a la natura. Tots hem de ser sanament ecologistes.

Ara bé, si s'acaba el petroli (que s'acabarà en uns quaranta anys), si ja no hi ha més carbó per a les tèrmiques (no pot tardar gaires segles a exhaurir-se), si les mines ja no subministren plom, estany i coure (són metalls que s'estan esgotant)... en suma, si s'esgoten tots els recursos naturals no renovables, vindrà per força un gran canvi de vida als països desenvolupats. Els que no notaran gaire el canvi seran els països pobres perquè el recurs més important per a la vida, que és la terra cultivable, encara hi serà, i així sobreviuran sense gaire diferència i amb vida més ecològica que els que s'hauran d'adaptar a una altra mena d'existència.

Una resposta des del punt de vista evangèlic

Davant de la carrera consumista antiecològica i les tècniques contaminants ja hi ha hagut respostes de l'Església basades, lògicament, en els criteris evangèlics. No aprova, doncs, el desenfrèn tècnic, sinó al contrari, ens hi posa en guàrdia. Per citar un document important sobre aquest punt ens hem fixat en el que s'aprovà a la III Conferència general de l'Episcopat Llatinoamericà a Puebla (Mèxic) el 1979. Els bisbes reunits exposen com l'evangelització ha de contribuir a la creació d'una

nova societat més justa i fraterna (n. 12), davant d'un món que va prenent consciència de la limitació dels recursos del planeta i de la necessitat de la seva racionalització (n. 130), ja que s'estan explotant irracionalment aquests recursos i es va contaminant l'ambient amb l'augment de mals greus per a l'home i l'equilibri ecològic (n. 139).

Abans ha exposat que la «freda tecnocràcia» aplica models de desenvolupament que cauen sobre les espatlles dels més pobres (n. 50), i que cal aturar la carrera armamentística que és el gran crim de la nostra època, ja que s'empassa gran quantitat de recursos naturals en comptes de fer-los servir per solucionar problemes vitals (n. 67).

I en el mateix document clamaran contra la ciència mal entesa. És a dir contra el «cientisme» (que afirma que no hi ha més veritat que la donada per la ciència). Això no ho pot admetre l'Església. Una visió cientista és inadequada, com a falsa que és, per a la dignitat humana: «En aquesta visió només es reconeix com a veritat allò que la ciència pugui demostrar; es redueix el mateix home a la seva definició científica. En nom de la ciència tot es justifica, fins i tot allò que constitueix un afront a la dignitat humana. Al mateix temps se sotmeten les comunitats nacionals a decisions d'un nou poder, la tecnocràcia. Una espècie d'enginyeria social pot controlar els espais de llibertat d'individus i institucions amb el perill de reduir-los a simples elements de càlcul» (n. 315).

La cosa és clara. Amb el nom de ciència s'amaguen de vegades tècniques i teories que no estan d'acord amb el pla de Déu sobre l'home i van contra la dignitat de la persona humana i el seu bon desenvolupament en el món. I és amb això que, en nom de l'Evangeli, no podem estar d'acord i l'Església així també ho manifesta. Ciència sí, tècniques desenfrenades no, i cientisme tampoc.

Princesa por sorpresa **

Director: Garry Marshall, Scott Marshall.
Guió: Meg Cabot i Gina Wendkos.
Intèrprets: Julie Andrews, Anne Hathaway, Hector Elizondo.
Comèdia. EUA, color, 2001. 110 minuts. - Joves.

Mia Thermopolis (Anne Hathaway), una desmanegada però brillant noia de quinze anys, ha crescut a cura de la seva mare soltera, ignorant l'egregi llinatge al qual pertany. Un bon dia, descobreix que s'ha convertit en la princesa d'un país europeu. Davant de Mia, apareix ara una cruïlla difícil: continuar amb la seva vida com a adolescent a San Francisco o instal·lar-se al tron d'un país que no coneix. Per a molts és una nova versió del mite de Pigmalí. No obstant això, el film, sense ser una obra mestra, té una realització acceptable i un guió —sense grans sorpreses narratives—

amè i divertit, sobretot per al públic familiar al qu a l s'adreça.

Mia al costat de la seva mare.

Spy Game **

Director: Tony Scott.
Guió: Michael Frost Beckner i David Arata.
Intèrprets: Robert Redford, Brad Pitt, Catherine McCormack.
Thriller. EUA, color, 2001. 127 minuts. - Joves.

Som a l'any 1991, i al veterà agent de la CIA Nathan Muir tan sols li queda un dia per retirar-se: quan rep la notícia que qui va ser el seu deixeble, Tom «boy scout» Bishop (Brad Pitt), es troba en un bon embolic. Tony Scott —germà de Ridley Scott i autor de títols d'acció comercial com *Fanàtico*, *Marea roja* o *Enemigo público*— treballa el gènere d'espies i aventures, sense grans novetats. El guió recorre a un joc de flashbacks, que recorren la història americana en diferents conflictes. El desplegament de mitjans ha estat fastuós. S'ha filmat a múltiples països recreant escenaris d'altres. Per exemple, una presó d'Oxford es va convertir en la presó xinesa; Budapest, en Alemanya; Marroc, en Vietnam i Beirut. I el resultat ha estat bo.

La casa de la alegría ***

Director: Terence Davis.
Guió: Terence Davis, segons la novel·la d'Edith Warton.
Intèrprets: Gillian Anderson, Eric Stoltz, Dan Aykroyd, Eleanor Bron, Terry Kinney.
Drama, EUA, color, 2000. 160 minuts. - Adults.

Lily Bart sempre fa el que ha de fer en els moments pitjors. La recerca d'un marit ric que compleixi amb les expectatives socials no tan sols li farà perdre la possibilitat d'un veritable amor amb Lawrence Selden, sinó que la portarà a ser acusada falsament de mantenir una relació amb un home casat. L'escàndol farà que els seus amics i la societat la repudïin. Nova adaptació d'una novel·la de la «novaiorquesa» Edith Warton. Si Scorsese es recreava en l'estètica preciosa en la seva recreació de *La edad de la inocencia*, Terence Davis i el seu equip —sense descuidar la direcció artística— treballa amb deteniment, potser massa, les actituds i motivacions complexes dels personatges. Els actors tenen així una oportunitat d'or per oferir un recital de petits matisos, en especial la parella protagonista de l'amor impossible.

Lily i Selden, un destí impossible.

El món de la televisió

UN REPÀS A LES ESTADÍSTIQUES

Arriba el mes de juliol, i amb ell es va perfilant la programació que ens oferiran les cadenes de televisió durant l'època estiuenca. En aquests moments, poc podem anunciar; perquè sembla que ni les mateixes cadenes ho tenen gaire clar. Però no pecarem d'optimistes. Sabem que a l'estiu la qualitat de la programació cau en picat, com l'audiència, i poc hem d'esperar d'aquest mitjà de comunicació de masses que bàsicament es mou per diners.

El que sí que sembla interessant és fer un petit balanç del que va passar durant aquest curs escolar. I ho fem perquè es tracta d'un any curiós, on s'han batut rècords d'audiència i fracassos estrepitosos, únics en la història de la petita pantalla. Tot seguit fem un breu recorregut per cadascuna de les cadenes d'àmbit estatal més significatives.

► TVE, LÍDER INDISCUTIBLE

Per a TVE aquest ha estat el seu any de «la gallina dels ous d'or». Primer va arribar *Cuéntame cómo pasó*, que va ser el programa més vist durant octubre i novembre (una mitjana de cinc milions d'espectadors) i que, més tard, ha ocupat el seu lloc dintre dels cinc programes més vistos del mes.

«Operación Triunfo», el triomf de l'any.

estar formada íntegrament per programes de TVE: les *Campanadas de Fin de Año*, *Operación Triunfo*, *Cuéntame cómo pasó*, *Especial Cruz y Raya*, *Cruz y Raya.com*, *Telepasión*, *Gala Unicef 2001*, *Liga de Campeones*...

TVE, però, també ha tingut els seus fracassos: l'aposta per Ramón

Operación Triunfo arriba als top ten al novembre, però no és fins al desembre quan ocupà el primer lloc, i al gener bat rècords d'audiència històrics (amb gairebé tretze milions d'espectadors).

Pel que fa als mesos de març, abril i maig, el rei indiscutible va ser el futbol, també emès a TVE. Amb aquestes tres bases la televisió de l'Estat ha estat la més vista durant tot el curs. A més, programes com *Cruz y Raya.com*, *Ana y los siete* i els telenotícies s'inclouen en la llista dels espais més vistos. Una dada destacable és que al desembre, la llista dels top ten va

García en horari de tarda amb el concurs *Gladiator* no va funcionar i es va deixar d'emetre al cap de poc temps. Però aquesta petita derrota a l'audiència i alguna altra que, sens dubte, ens deixem, és pecata minuta al costat dels èxits aconseguits.

► ANTENA 3, SENSE NORD

Aquesta cadena, que sembla que va sense rumb navegant a la deriva, ha passat per un dels seus anys més conflictius. Estrepitosos fracassos com el de *Maldita la hora* o *Escuela de actores*, i algunes reliscades com la de *Se busca una estrella*, *Ídolos a domicilio* i *Compañeros* (que a poc a poc perd audiència), amarguen els èxits obtinguts amb *Yo soy Betty la fea*, *Sabor a ti* o *El diario de Patricia*.

El cert és que Antena 3 té por de l'originalitat i al treball de qualitat. Es dedica a copiar formats i després passa el que passa... Tot i que la cadena va començar molt bé a l'octubre, amb cinc programes entre els més vistos, ha acabat perdent fins i tot la camisa. Els mesos de desembre i febrer, cap dels seus programes apareix a la llista; al març ho fa en desè lloc amb la sèrie *Un paso adelante*, i al maig amb la pel·lícula *Speed*. Ara anuncien canvis en els carrers de la cadena. A veure si finalment els arriba l'estabilitat, potser si anessin a la recerca d'una personalitat pròpia...

► TELECINCO, ASSEGURA

Telecinco ha seguit el curs sense gaire ensurts. Conserva els seus plats forts, que renova cada temporada per no avorir el personal, com *Crónicas marcianas*, *Periodistas*, *7 vidas*, *Hospital Central*, etc. Segueix la tercera, però, en audiència darrera de TVE1 i Antena 3. El que ha fet pujar una mica la mitjana i superar en alguna ocasió Antena 3 ha estat la brillant jugada d'esperar que acabés *Operación Triunfo* per emetre la tercera edició del polèmic espai *Gran Hermano* (que ha passat a ser avorrit, previsible i poc interessant).

M. Teresa Campos continua sent

la preferida dels matins i Xavier Sardà el de les nits, però en aquesta franja es perden *Al salir de clase* (que acaba aquesta temporada per no tornar), *¿Quiere ser millonario?* (es va deixar d'emetre per falta d'audiència), *A tu lado* (curiosa còpia d'*El diario de Patricia*), etc.

«Hospital Central», guanya audiència setmana a setmana.

Telecinco també ha patit canvis en la seva direcció, tot i que sembla que simplement s'ha reorganitzat. El cert és que a les cadenes privades no els ha provat gens l'èxit de TVE que, fins i tot a La 2, ha obtingut audiències històriques. Veurem com afronten el curs següent.

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espuma d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazín de serveis).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00

Radiofórmula
 19.00-19.30 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció a discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Radiofórmula*
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa't hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

106.6 FM
93.7 FM

Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
 Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM

Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM
107.5 FM

Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
 Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

2

Diumenge 9

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 Direcció: José Pablo Sánchez Núñez.
 09.30 *Pueblo de Dios*
 «Camboya: el laberinto de la miseria.»
 El reportatge mostra la situació dels més desfavorits a Cambodja, un país asiàtic que encara pateix les conseqüències de tres dècades de guerra i de genocidi.
 El Servei Jesuïta per als Refugiats a Cambodja, juntament amb diferents ONG, han posat en marxa uns programes d'ajuda per a la infància més desvalguda.
 Direcció: Julián del Olmo.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Direcció: María de los Ángeles Fernández.
 10.25 *Testimonio*
 Direcció: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Misa*
 Amb la participació de la coral Polifònica Guinardó de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Maria Guadalupe Montsó.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 10

17.15 *Pueblo de Dios*
 «Relatos de solidaridad.»
 El reportatge té com a protagonista una monja, sor Agustina Barcia, «alcaldessa» de Lomopardo, una barriada de Jerez.

Diumenge 9

09.00 *Signes dels Temps*
 «Verdaguer i Gaudí: dos genis catalans.»
 El 10 de juny farà 100 anys de la mort de Jacint Verdaguer i 76 anys de la mort d'Antoni Gaudí. Una efemèride que aquest any coincideix amb la celebració de l'Any Verdaguer i l'Any Gaudí. El programa analitza l'obra dels dos genis catalans. Tertúlia amb Jordi Bonet, arquitecte director del temple de la Sagrada Família; Joan Bassegoda, director de la Càtedra Gaudí; Maria Àngels Verdaguer, filòloga i professora de la Universitat de Barcelona; i Narcís Garolera, editor i professor de la Universitat Pompeu Fabra.
 Altres temes:
 —Reportatge sobre les visites escolars que es fan al temple de la Sagrada Família.
 —Comentari de l'evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.30 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 7

20.30 *Creure avui*
 «Tema d'avui», reportatge sobre temes d'interès per als cristians i cristianes d'avui, coordinat per Elisa Mataró; Comentari de llibres i pel·lícules, coordinat per Teresa Bruguera; «Agenda», a càrrec de l'arxiprestat de Mataró; «Temps de reflexió», comentari de l'Evangeli del diumenge.
 Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **ARXIDIÒCESI DE MADRID.**— Celebra cinc anys «en línia» amb el llançament d'una pàgina web remodelada, www.archimadrid.es, que pretén respondre a totes les necessitats dels seus visitants. Segons el cardenal Antonio M. Rouco, representa «un fructuós servei a la missió evangelitzadora de l'Església a la nostra diòcesi».

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Ha actualitzat la seva pàgina web, www.justiciaipau.org, en la qual podeu trobar tota la informació referent a l'entitat.

Altres bisbats

• **DESENVOLUPAMENT I ASSISTÈNCIA.**— El 10 de juny es presenten a Madrid les noves línies d'actuació de l'ONG Desenvolupament i Assistència, iniciativa de l'Opus Dei per a l'atenció i ajuda a malalts sols i gent gran necessitada. Més informació: tel. 915 634 782, fax 914 117 426.

• **TURBALLOS.**— Els dies 23 i 24 de juny la comunitat de Turballos convida a celebrar la revetlla i la festa de Sant Joan.

Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **INICIATIVES DE SOLIDARITAT I PROMOCIÓ.**— El 5 de juny, a les 18.00, aquesta ONG convida a la presentació de les activitats que fa al Raval. Presidirà l'acte Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya i beneirà el nou local el cardenal Ricard M. Carles. C/ de la Cera, 51 - Barcelona.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 6 de juny, a les 20.00, taula rodona sobre *Universitat: punt d'acollida*, amb estudiants d'altres nacionalitats. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona.

• **ELS COLORS DE L'AMISTAT.**— El 9 de juny tindrà lloc una manifestació sobre la integració i la trobada entre persones de llengües, cultures i ètnies diferents. Des de les 11.00 a les 18.00, a la plaça de la catedral, en un clima de festa nens i joves de qualsevol lloc del món presentaran interpretacions artístiques, teatrals i musicals sobre aquest tema. De les 12.30 a les 14.00, es presentaran els testimonis de nens i joves. Més informació: tel. 934 423 628.

• **NOCES D'OR SACERDOTALS.**— Fa cinquanta anys al Congrés Eucarístic, Mn. Jordi Boltà, rector de Sant Joan M. Vianney, va ser ordenat sacerdot. Ara, ell i tota la comunitat ho celebren el 9 de juny, a les 12.30.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— El 10 de juny, a les 17.00, assemblea general de final de curs, balanç de les activitats i perspectives per al proper curs. Més informació: Via Augusta, 228; baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 10 de juny, a les 18.30, audició comentada de l'oratori *L'Atlàntida*, de Manuel de Falla, a càrrec del professor Joan Vives (locutor-redactor de *Catalunya Música*); a les 19.30, conferència del professor de la UB Pere Farrès sobre *El món fantàstic i mitològic de Verdàguer*. Lloc: Ateneu Barcelonès, c/ Canuda, 6 - Barcelona.

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— Presenta en aquesta temporada el programa següent: 10 de juny, a les 19.30, acte de lliurament del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes; el 12, a les 21.00, concert de Josep Carreras, i el 15, a les 21.00, fi de curs de Studi Isadora. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 932 957 200, fax 932 957 210, a/e: palau@palaumusica.org, Internet: www.palaumusica.org

• **EL VIOLÍ DE SARAJEVO.**— Presenta l'11 de juny, a les 21.00, *Viatge espiritual en polifonia*, amb Glòria Coma i membres del grup Sobria Ebrietas, a la capella de Montserrat de Castellar del Vallès.

• **PALAU ROBERT.**— El 12 de juny, a les 19.30, taula rodona sobre *L'esport i una nova cultura per a la muntanya sostenible*; fins al 22 de juliol es pot visitar

la mostra sobre «La travessa de Matagalls a Montserrat». Passeig de Gràcia, 107 - Barcelona, tel. 932 384 000, fax 932 384 010.

• **ESPAI VOCACIONAL.**— La Delegació de Pastoral Vocacional ofereix un espai el 15 de juny, d'11.00 a 13.00, per ajudar nois i noies a partir de 17 anys a descobrir quina és la voluntat de Déu per a la seva vida. Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600, a/e: seminari.bcn@teleline.es

• **CECO.**— El CECO és un grup format per cecs i vidents cristians que es reuneix cada tercer dissabte de mes per pregar plegats, formar-se i ajudar els altres. La propera reunió serà el 15 de juny, de 17.00 a 20.00, als locals de l'ONCE, c/ Calàbria, 66 - Barcelona, tel. 933 080 328 (Roser).

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— Tindrà el seu recés mensual el 15 de juny, a les 17.00, a la capella de la Il·lar Mare de Déu de Gràcia (c/ Carolines, 5 - Barcelona). El dirigirà Mn. Salvador Cristau. Es començarà amb el res de vespres, exposició del Santíssim i, com a cloenda, celebració de l'eucaristia. Recés obert a tothom.

• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXIMENIS.**— El 15 de juny conferència sobre *Fonamentalisme i actitud crítica en l'experiència religiosa*, amb Teresa Losada (directora de Bayt Al-Taqaifa) i Ramon N. Nogués (professor de biologia

Comunitat de l'Emmanuel

us convida a la Trobada - Recés

compartirem la lloança, adoració,
Eucaristia i un ensenyament sobre

«Paray-le-Monial Ciutat de la Misericòrdia»

Dia: 9 de juny a partir de les 10 del matí
(si voleu dinar a la casa cal trucar per confirmar-ho)

**Casa d'Exercicis de Sant Ignasi - Sarrià
Jesuïtes**

Carrasco i Formiguera, 32 - 08017 Barcelona
Per a més informació i reserves del dinar:

938 721 461

Institut Filosòfic de Balmesiana

Cicle de Conferències Esperit i Vida amb motiu del cinquantenari de la revista *Espiritu* (1952-2002).

- Dilluns, 10 de juny: *La vida del espíritu en el seno de la familia*, a càrrec de la Dra. Lydia Jiménez, membre del Pontifici Consell per a la Família.
- Dimarts, 11 de juny: *Metafísica de l'ésser personal a sant Tomàs*, a càrrec del Dr. Joan Martínez Porcell, de la Universitat Ramon Llull.
- Dimecres, 12 de juny: *El cometido del derecho en la comunidad humana al comienzo del III milenio*, a càrrec del Dr. José Alfredo Peris, de la Universitat Cardenal Herrera - CEU.
- Dijous, 13 de juny: «*Mis palabras son espíritu y vida*» (Jn 6,63), a càrrec del Dr. Francisco Canals, membre de la Pontificia Acadèmia de Sant Tomàs.
- Divendres, 14 de juny: santa missa, oficiada pel Dr. Joan Martínez Porcell en representació de Mons. Ricard M. Cardenal Carles, arquebisbe de Barcelona. A continuació: *Cincuenta años de espíritu*, a càrrec del Dr. Eudaldo Forment, codirector de la revista *Espiritu*, i del Dr. Enrique Martínez, director de la UVST.

EL LLIBRE DE MENCIO (MENGZI)

孟子者七篇止
講道德說仁義

El Llibre de Mencio consta de set capítols que expliquen la moral i parlen de la bondat i la justícia.

**TERTÚLIES AMB
PETER YANG**

Entrada gratuïta el
dissabte 15 de juny a
les 18.30 hores.

太極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

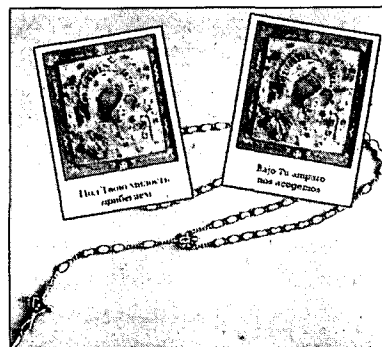
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 6 € que ens envieu,
rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos
acogemos* i nosaltres n'enviarem un
altre a Rússia en nom vostre. També
rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat haurem
enviat milions de llibrets a
l'Europa de l'Est

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

de la UAB i teòleg). Més informació: a/e: espaiobert@yahoo.es

• **CENTRE CULTURAL DE MARATA.**— El 16 de juny, a les 10.00, concert d'Elena Borderías (violí) i Jordi Reguant (clavecí), a la parròquia de Santa Coloma de Marata - Les Franqueses del Vallès. Més informació: tel. i fax 938 493 104.

• **ASSAIG DE CANTS LITÚRGICS.**— Dirigits per Mn. Josep Soler, que convida especialment els monitors de cant de Barcelona, els dies 16 i 30 de juny, de 18.00 a 20.30. Lloc: locals de la parròquia de Sant Carles Borromeu, c/ Sant Lluís, 89 - Barcelona. Més informació: Elisabet Ríos, tel. 932 175 713, de 22.00 a 23.00.

• **FUNDACIÓ JOAN MIRÓ.**— Fins a l'1 de setembre es pot visitar la mostra «Joan Miró. Sèrie Gaudí». Parc de Montjuïc - Barcelona.

• **CURS SISTEMÀTIC PER A LA FORMACIÓ INICIAL.**— El Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat, amb col·laboració de l'ISCR Don Bosco, respon al compromís d'oferir una sòlida formació a qui s'inicia a la vida religiosa. L'oferta formativa és de tipus sapiencial (no acadèmica) amb els temes següents: consagració, consells evangèlics, seguiment, missió, comunitat, formació psicoafectiva, espiritualitat i litúrgia. El curs és del 30 de setembre al 2 de juny. Més informació i inscripcions: Pilar Claret, pl. Urquinaona, 11, 2n - Barcelona, tel. 933 024 367, fax 934 123 882, a/e: cevre@infonegocio.com, de dilluns a divendres de 16.00 a 19.30.

• **PREMI JOVENTUT 2002.**— La Se-

cretaria General de Joventut de la Generalitat de Catalunya convoca aquest premi per a la promoció de la tasca investigadora del món juvenil. El termini per presentar els treballs finalitza el 31 d'octubre. Més informació: c/ Calàbria, 147 - Barcelona, tel. 934 838 330, Internet: www.gencat.es/joventut

Solsona

• **XXIII TROBADA DE RECTORS DE SANTUARIS DE CATALUNYA I BALEARS.**— Serà el 17 i 18 de juny, al santuari del Miracle. Entre els ponents destaquen Mn. Joan Febrer, rector del santuari del Toro, i el P. Francesc Álvarez, superior i director de la residència hospitalària dels pares camils de Sant Pere de Ribes.

• **CAMP DE TREBALL.**— Tindrà lloc al santuari del Miracle, al juliol i agost (els dies que es vulgui). Serà un espai de convivència, de lleure i de servei, en un ambient de fe, de cultura i de país. Més informació: tel. 973 480 002 (de 21.00 a 22.00), a/e: jmsanroma@hotmail.com, Internet: http://personal.redestb.es/elmiracle

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a sacerdots, de l'1 al 6 de juliol, dirigits per Mn. Ramon Prat. Casa d'espiritualitat del Miracle, tel. 973 480 045.

Tarragona

• **JUSTÍCIA I PAU.**— El 14 de juny, a les 20.30, sopar-col·loqui amb Filigrana-Reto, sobre *Experiències contra la marginació*. Més informació: tel. 977 314

041 (Antoni Aragonés, Reus), 977 212 303 (Santiago Camós, Tarragona) i 977 547 339 (Francesc Xammar, Tarragona).

• **DIA DEL'APOSTOLAT SEGLARI DEL'ACCIÓ CATÒLICA.**— El 14 de juny, de 20.30 a 22.00, al Centre Pastoral Bisbe Borràs (c/ Sant Francesc, 16 - Tarragona). *Enfront de l'oblit dels pobres, Caritat i Solidaritat, reptes per a l'evangelització*. Aportació inicial i resum de la reflexió a càrrec de Mn. Miquel Barbarà i Anglès.

• **VIDA CREIXENT.**— El 14 de juny tindrà lloc una trobada diocesana al Pla de Santa Maria. La reserva per al viatge i el dinar s'ha de fer abans del 7 de juny a Bisbe Borràs, c/ Sant Francesc.

• **EXPOSICIÓ.**— Fins al 27 de juliol es pot visitar la mostra «Gaudí sense Gaudí», a la Llotja Caixa Tarragona (pl. Prim - Reus). Més informació: tel. 977 778 147, Internet: www.reusgaudi2002.org

Urgell

• **EUROCONGRÉS 2000.**— El 7 de juny, a les 20.00, presentació de l'Eurocongrés a càrrec dels directors executius generals Joan Amorós i Danís Mallet;

conferència de Josep Ramoneda. Presideix l'alcalde de la Seu d'Urgell, Joan Ganyet; el 8, primera jornada del sub-àmbit socioreligiós, amb la participació de Mn. Antoni Pladevall, Mn. Joan Rouquette, Manuel Rijs, Mn. Miquel dels Sants Gros i Cristina Godoy. Més informació: tel. 934 121 014, fax 934 126 543, a/e: info@eurocongres2000.org

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— Organitza el 15 de juny una aula oberta sobre *La pregària pasqual* a càrrec de Melcior Querol (prevere llicenciat en Litúrgia). Casal Sant Martí, pl. Església, s/n - Campelles, tel. 972 727 288, fax 972 727 585, a/e: csmcampe@teleline.es

Vic

• **COVA DE MANRESA.**— Del 21 al 30 de juny, exercicis espirituals dirigits pel P. Jaume Roig, s.j. Casa d'exercicis Cova de Sant Ignasi de Manresa, tel. 938 720 422, fax 938 729 116, a/e: covae@terra.es

• **VERDAGUER.**— Al Museu de l'art de la Pell de Vic es pot visitar del 7 al 18 de juliol l'exposició «Verdaguer i les llengües europees».

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts. Podologia. Tel. 932 158 148.

APADO Assistència Particular a Domicili per a gent gran. Benestar Social SO 4438/EO 3097 - Rambla Rafael Casanova, 8 - 08830. Sant Boi de Llobregat. Tel. 936 401 259 - 936 306 371.

ES LLOGUEN habitacions per a gent gran al barri de Gràcia de Barcelona. Tel. 934 360 792.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

BUSCO pipes de fumar velles i usades. Tel. 619 304 610.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials. Tel. 934 510 707.

PREGUEM AMB EL PAPA JOAN PAU II

Aquest mes de juny el Papa ens demana pregàries perquè els responsables i els seguidors de les diferents religions cooperin en la recerca de la pau mundial, a partir de la conversió del cor i del diàleg fraternal.

És molt dolorós per a tots els cristians que la religió es presenti com a motiu de guerra i violència. Les guerres només deixen destrucció, misèria i mort. Aquests darrers mesos tenim l'exemple del que ha passat a Palestina, la terra on Jesús en néixer portava la pau a tots els homes que Déu estima. Per pregar Déu, Jesús ens va manar que diguéssim «Pare nostre». Pare de tots, perquè tots som germans. Poc abans de la Passió, va deixar als seus deixebles la pau que el món no pot donar. Després de ressuscitat, els saludava desitjant-los la pau.

El Concili Vaticà II va trobar en altres religions vestigis de la veritat. Això ens uneix. És per això que el Papa ens demana que preguem perquè les religions actuals treballin totes per la pau entre els pobles. Perquè mai més no sorgeixin motius de lluita entre elles. Que la seva actitud pacificadora bandegi les discòrdies.

Intenció missional

El Papa també ens demana pregàries perquè els fidels laics, per la força del seu Baptisme, dediquin tots la seva energia a ser la sal de la terra i la llum del món, en l'àmbit de la seva activitat.

L'Ascensió de Jesús ens indica que la nostra veritable pàtria no és aquí, sinó «al cel», amb Déu. Des del moment de l'Ascensió els seus deixebles hem de proclamar el missatge.

L'Església, avui, utilitza tots els mitjans disponibles per anunciar aquesta salvació.

Moltes vegades el sol fet de denunciar la injustícia ajuda a la proclamació de l'evangeli. No es pot separar la proclamació del regne i la lluita per la justícia. Els sants uniren el repte de millorar el nostre món, a la proclamació de l'evangeli.

Nosaltres els cristians d'avui, com ens demana el Papa, hem de ser de veritat sal de la terra i llum del món en l'àmbit de la nostra activitat. Aquest serà el nostre testimoni de cristians.

Antoni M. Serrallonga, s.j.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ 1,20 €

☐ 2,40 €

☐ 3,60 €

☐ 4,80 €

☐ 6,00 €

☐ 7,20 €

☐ 8,40 €

Destacat (+2,00 €): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 12€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

El Sopar de la Fam és ja tot un clàssic al barri d'Hostafrancs de Barcelona. Cada any per aquestes dates el grup 0,7 de la parròquia del Sant Àngel Custodi convida tothom qui vulgui a un sopar auster i alhora a col·laborar econòmicament amb algun projecte del Tercer o Quart Món. Enguany el Sopar de la Fam se celebrarà el divendres 7 de juny, a les 21.00 del vespre a l'escola que les Germanes Pauïles tenen al costat de la parròquia (c/ Hostafrancs 13-15). Els diners recollits seran destinats aquesta vegada a l'associació Ared, dedicada a la reinserció de les dones.

Dolors Benaiges és una de les organitzadores del Sopar de la Fam de la parròquia del Sant Àngel Custodi d'Hostafrancs

«Davant de la pobresa, més important que els diners són les actituds»

—Vostè pertany al Grup 0,7 de la parròquia del Sant Àngel Custodi. Encara dura això del 0,7?

—El 0,7 és una cosa molt antiga, que demana que tots els països del món donin el 0,7 del seu PIB per als països en via de desenvolupament. Si tots ho fessin es podrien suplir totes les mancances del Tercer Món. Nosaltres, que estàvem a la parròquia i ens movíem en el grup de matrimonis i de reflexió, ens vam plantejar contribuir-hi, primer de tot, amb la conscienciació de la gent de la parròquia. Es va treballar molt el tema de la sensibilització, de crear actituds, que van quedar força arrelades... L'experiència, però, no va voler quedar-se aquí i vam començar a participar directament en tres tasques socials de la parròquia: la campanya de Mans Unides, la campanya de Nadal de Càritas i com a cosa pròpia de la parròquia, el Sopar de la Fam.

—En què consisteix aquest sopar: a no sopar?

—No ben bé, tot i que és un sopar molt auster. Es tracta d'aplegar-nos al voltant de la taula, i menjar una llesca de pa amb tomàquet amb una mica de pernil dolç, una fruita i aigua. És ben auster, com he dit, però paradoxalment, al Tercer Món, això seria un sopar exquisit. Durant el sopar es fa una pregària, una

actuació musical, una peça curta de teatre, o la tuna. Els diners recollits, tant pels tiquets d'entrada com per la fila zero, van destinats a un projecte concret al Tercer o Quart Món que és presentat detalladament durant el sopar.

—També al Quart Món?

—En principi, el sopar va ser pensat per ajudar el Tercer Món. Els dos primers anys vam fer el sopar per ajudar en un projecte a Bolívia, però ens vam adonar que a casa també tenim problemes greus. Des d'aleshores alternem cada any Tercer i Quart Món. Ningú no ens ve a demanar res. Nosaltres triem el projecte. Cada any estudiem tres o quatre projectes i des del Grup 0,7 n'escollim un. Sobretot a casa, busquen projectes difícils, complicats i a vegades que costin d'entendre. Enguany, per exemple, els diners aniran destinats a la fundació Ared, una associació sense ànim de lucre que, per mitjà de la formació professional en l'àmbit de la confecció industrial, vol capacitar el major nombre de dones en règim penitenciari obert per tenir oportunitats de treball real una vegada abandoni definitivament la presó.

—S'implica molt la gent en aquest sopar?

—Tot i que no sigui el més important,

si parlem de xifres, estem recollint una mitjana de mig milió de pessetes l'any. Una cosa molt maca i molt important és que el menjar i tot el que cal per al sopar ho tenim de franc, obsequiat pel mercat d'Hostafrancs, per un forn de pa, per l'Esclat, Abacus o fins i tot McDonalds. El cost del sopar és zero i això augmenta els diners recollits per al projecte. Alhora, la gent s'implica molt, perquè són coses ben concretes que es poden veure i tocar.

—Per què és important que els cristians participin en projectes d'aquesta mena?

—És imprescindible que els cristians ens impliquem en la realitat social que ens envolta. Els cristianisme es contagia més amb fets que paraules. Cal viure el cristianisme i aquesta vivència implica mullar-se i atendre les necessitats que t'envolten. Ser cristià, més que una religió, és una manera de viure.

—On s'ha quedat aquell primer objectiu del 0,7?

—L'actitud del 0,7 encara continua. Potser no amb aquella protesta i ni la recollida de signatures concretes, però sí amb la nostra actitud i manera de fer les coses. Els diners són importants, però més important és l'actitud.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El Congrés Eucarístic, en blanc i negre

«Hi ha tres telegrams», explica en les seves memòries Joaquim M. de Nadal, «que en podríem dir històrics. En el primer d'ells, monsenyor Montini anuncia al nostre senyor bisbe que l'Osservatore Romano del dia immediat publicarà la notícia del Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona del 1952. El 6 de març del mateix any, un altre telegrama, de la mateixa elevada procedència, comunica que el Sant Pare ha aprovat com a tema general del Congrés el que fou proposat pel bisbe de Barcelona: "L'Eucaristia i la pau." Alguns mesos més tard, un altre telegrama de la Secretaria d'Estat aprova la data escollida per a la celebració del Congrés: des del dia 27 de maig al primer de juny del 1952. Hom podia dir que el Congrés estava en marxa...». Així De Nadal, aleshores tot just nomenat cronista oficial de Barcelona, persona grata a la societat civil i a l'Església diocesana de l'època, posa en relleu el doble èxit de l'intuïtiu bisbe Gregorio Modrego: aconseguir que el XXXV Congrés Eucarístic Internacional se celebri a Barcelona i li doni una dimensió que va més enllà de la temàtica estrictament religiosa: la pau. Feia tretze anys de la nostra guerra civil... i uns pocs menys del començament de la guerra freda...

Aquests no serien els únics èxits — alguns de directes, altres de col·laterals — del Congrés i del seu promotor. El fervor popular dels catòlics de Barcelona, en un temps d'escasses alegries..., l'arribada d'una multitud d'estrangers, quan el pas de les fronteres requeria passaports i visats..., la gran ordenació de preveres a Montjuïc que va introduir la nostra ciutat en la història espiritual de tants sacerdots d'arreu d'Espanya..., van ser esdeveniments memorables. Sobretot, el punt final de la construcció d'habitatges va donar sentit social al Congrés i va demostrar que la societat civil barcelonina superava en capacitat i eficiència la burocràcia que només feia, quan els feia, pisos de nyigui-nyogui.

Ara, en celebrar els cinquanta anys de tot això, molts assenyalen aspectes més obscurs... Parlen del règim polític d'aleshores i del nacionalcatolicisme. Ara bé, l'un i l'altre venien, evidentment, d'abans. El Congrés, si és cert que en portà l'empremta, no ho és menys que va tenir un altre to. Què va pesar més, en aquesta matisació: la seva utilització pel poder o els guanys dels qui aspiraven a un canvi, per limitat que fos? Les aigües possibilistes sempre baixen barrejades: costa de saber què porten de la vella contaminació i què de la nova depuració. En tot cas és clar que el Congrés Eucarístic va comportar un enfortiment moral i un clima més obert. I també que va coincidir amb el final dels afusellaments al Camp de la Bóta i amb el de la targeta de racionament.

El record que ens en resta és, tot comptat i debatut, com les fotografies de l'època: en blanc i negre.

Ara mateix

Rauxa

El 23 de maig passat el jesuïta i historiador Miquel Batllori va ser àmpliament homenatjat a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. En l'acte va ser investit doctor honoris causa per onze universitats dels Països Catalans i va rebre la distinció papal de la creu Pro Ecclesia et Pontifice. La cerimònia —que va aplegar gent molt diversa, representants de la cultura, el món universitari i l'Església— va ser un reconeixement a la valuosa i extensa tasca del pare Batllori; d'entre la seva ingent obra destaquen els estudis sobre Ramon Llull, la família Borja, Jaume Balmes, història eclesiàstica en general i més concretament sobre els jesuïtes. En total més de 200 obres en diverses llengües.

No deixa de ser important que un religiós com el pare Batllori, que a més ha dedicat la seva vida a l'estudi de personatges i història de l'Església, rebi un homenatge d'aquestes dimensions i per part d'institucions tan diverses, la majoria d'elles no religioses. I és igualment significatiu que l'escenari triat per a l'ocasió no sigui ni cap universitat ni cap gran espai d'una institució pública, sinó una de les grans basíliques del nostre país. La nostra societat és laica, però al mateix temps prou lúcida per saber reconèixer quan cal el paper d'homes d'Església com el pare Batllori.

Eduard Brufau

Homenatge al pare Batllori